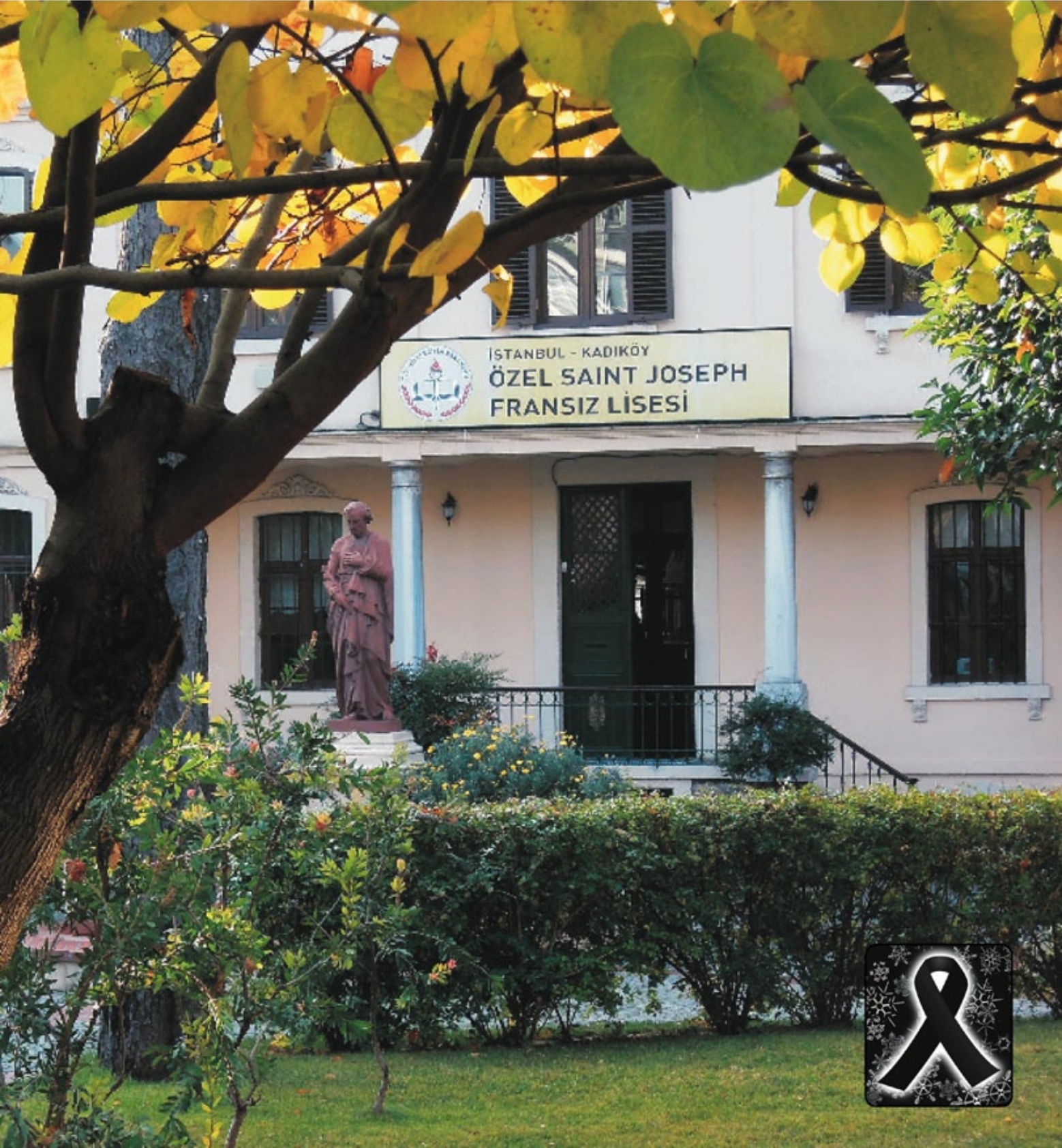

Kardelen

Kardelen@SJ.K12.tr

2011-2012 Sayı: 27 [HAZİRAN 2012]

İSTANBUL ÖZEL SAINT-JOSEPH
FRANSIZ LİSESİ YAYIN KULÜBÜ
KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Lise son
öğrencimiz
Ceylan İNAN'ın
bilgi
yarışmasındaki
gürur veren
başansı

**Milyon liralık
lise öğrencisi**

**Milyon
kazanamadı,
milyonların
sevgisini
kazandı**

Dünya
Kadınlar Günü

Eyüboğlu
Yazma Sergisi

Questions
pour un
Champion

Açık Akşam
Resim Sergisi
Taşların Sesi

Bilim
Yarışması

Meslek
paneli

Cahit Sıtkı
Tarancı
Şiir Günü

Editörden Merhaba...

Her zaman zordu buraya bir şeyler yazmak, doğru kelimeleri seçip uygun sıraya dizmek. Konusu, içeriği, üslubu her biri üzerine ayrı düşünmek gerekirdi. Aslında belki de bu kadar "teknik" değildi, her şey. En azından, hiçbir zaman "giriş-gelişme-sonuç" öğretilerine uyan biri olmadım. İçimden gelen nasıl istiyorsa öyle dökülüyordu kağıda. Yazmanın ayrı bir keyif olduğunu ise yazdıkça kavıyormuş insan. Aynı bir arkadaş gibi, uzak kalınca özleniyormuş. Pek çok yazar söyler, yazmak öğrenilmez; zaten o isteğiniz, eğiliminiz varsa ve kendinizi geliştirmek için çalışıyorsanız, yazarsınız. İyi kötü bilinmez ama bir şeyler ortaya koyarsınız. Henüz "kendini geliştirmek için çalışanlar" dan biri olsam da zamanla o cümlenin öznesi olmak da iyi bir hedef gibi duruyor. Yazmak öğrenilmez belki ama onu sevmeyi öğrenebilirsiniz. Eğer şanslıysanız, karşınıza biri çıkar, elinizden tutar. Kağıdı kalemi alıp "hadi yaz" diye başınıza oturmaz, başlarda küçük çalışmalarla yazıya aşinalığınızı pekiştirir, zamanla bu işi yapabildiğinizin güvenini verir, sonraları biraz daha teknik bir modda "önümüzdeki yarışmanın konusu bu, iki hafta müddet, en geç cuma gününe bekliyorum yazını" der. Bu gidişata alışınca denilenleri uygulamak bir zevktir çoğu zaman. Bazense, yeni yazar havalalarında "ilham" denen şeyin gelmesini bekleriz, kimi zaman saatlerce boş bir kağıda bakarak oturduğumu bilirim. Neticede ortaya çıkan iki sayfalık bir metindir; ancak onu iki sayfalık bir metin olarak görmeyip, farklı kılan, size yazmanın değerini öğretendir. Benim bu okuldaki en büyük şanslarımdan biriydi Esin Alpan, yazmayı değil belki ama, kelimelere değer vermeyi ondan öğrendim.

Kardelen'in konsepti her zaman için klasik bir okul dergisinden uzaktaydı, elbette ki içeriğimiz Saint Joseph üzerine kuruluydu; ancak önemli olan burada yazısı bulunan insanların, zaman ayırıp kağıda döküğü şeyleri başkalarına ulaştırabilme hazzını yaşamaları ve aldıkları geri dönüşlerle bu işe daha sıkı sarılmalarıydı. Umarım, dergimiz bu çizgisini koruyarak devam eder ve pek çok kişi daha "keyif" başlığı altında yazmanın tadına varır.

Gelenin gideni aratması dileğiyle, hoşça kal Kardelen! :)

Mise en Oeuvre des Valeurs Educatives Lasalliennes
Lasalyen Eğitim Değerlerinin Uygulanması, Jean-Michel TRICART --- 4
Fütürizm, Ender ÜSTÜNGEL ----- 5

s. 4/5

Atatürk'ü Andıkça

Atam'a mektup -----	8
Sevgili Atam -----	7
Sevgili Mustafa Kemal -----	8

s. 6/8

Anı / In Memoriam

Herşeyin Ötesinde... -----	9
Küçük Kız -----	9
In Memory of The Greatest Snowflake -----	10
Yelkenli, Martılar ve Liman -----	11
O an... -----	11
Defter -----	12-15

s. 9/15

Eleştiri / İnceleme

Nefret Suçları Söylemi -----	38
İskandil -----	38
Postmodern Dünya -----	39
Notre époque est-elle humaine tout entière? --	39
La télévision améliore-t-elle le niveau de culture? --	40
Adanın Son Bekçisi -----	40
From A Single Stroke to Revolution ---	41
Les progrès divers des temps modernes menacent-ils notre liberté? -----	42
Pourquoi l'écologie est-elle devenue une des préoccupations principales du monde moderne? --	43
La Méthode Scientifique dans le Roman -----	44
Le Mal du siècle moderne -----	45

s. 38/45

Şiirler

Hiroşima -----	46
Hiroşimalar Olmasın -----	46
Sizden Dileğim -----	46
Bulmak -----	46
Yeşil -----	46
Addiction vaincue -----	47
Yüksek Uçuş -----	47
Vapurda Kuş Sesleri -----	47

s. 46/47

Öyküler

Bir Yolculuk Macerası -----	48-49
Büyükbabam -----	48
Olay Yerinden Son Kez Bildiriyorum ---	50
Dolma Biber -----	51
Hiroşima'yı Hatırlarken -----	51
Sonsuzluk -----	52

s. 48/52

Kültürel Etkinlik

Konser "Paris - New York"	10
Konser: Alafranga Divan	100
Eyüboğlu Sergisi	100
Sergi: Taşların Sesi	17
Konser: İspanya Rüzgârları	17
Konferans: Deprem'de Hayat Kurtarabilirsiniz !	17
Dünya Kadınlar Günü	17
Frankofoni Haftası	100
Ölümcül Kadın	100
İnternet Kulübüne Dair	100
Türk Dili ve Edebiyatı Zümresi Etkinlikleri	200
Seyircisiz Bir Dram	200
Kayboluşu Yaşamak	21
Geleceğin Güvencesi Gençlik	22
Güzel Günler Göreceğiz Çocuklar	22
Avrupa Gençlik Münazara Yarışması	27
Concours Scientifique S6j (Sciences et Jeunesse)... ..	27
"Dönüşüm"	26-27

s.16/27

Deneme / Makale

Sürüdeki Bir Koyun	28
Geçmişten Günümüze Gelen Bir Dil: Türkçe	28
Bir Renk Olsaydım Eğer!	28
Rudyard Kipling'in "Eğer" şiiri üzerine	30-31
Esir	32
Kardelen Çiçeği	32
Livre, Asperge - moi de Liberté!.. ..	33
Les Modèles Pour La Jeunesse	33
Thème et variation sur "Le Rouge et Noir" de Stendhal	34
La Vraie Violence	34
Facebook, un bon moyen de communication? ..	35
Les dangers de Facebook	35
Dévoiler sa vérité	36
Les produits de la science-fiction et les jeunes ..	36
La Merveille-Net	37

s.28/37

Kültür-Sanat-Spor

Sinop	58
Medyatek Kulübü	54
Mavi Yolculuk	55
Özgürlüğün Kanalları	55
Hiç Maldivler'e gittiniz mi?	57
Roma	57
Une Fois au Liban	58
Euro 2012 ve Türk Futbolu	58
Nuh'un Gemisi Projesi	60-61

s.53/61

Alternatif Bir Bakış / Volta

Volta'nın İlk Tohumları	62
Portakal diye tutturmak	62
Modern Fiziğe Yolculuk	63
Amerikan Rüyası	64
Seven-Sevmeyen için Dans	64
Sezonun Ardından	65
Occupy Wall Street	66
Tetikçi	67
Volta'nın takip ettikleri: Saint-Joseph'li Aforizmacılar	67

s.62/67

Rehberlik Sosyal Sorumluluk

2011-2012 Rehberlik Servisi Çalışmaları	68
Nuh'un Gemisi Nedir?	68
30 Ağustos İlköğretim Okulu	70
Sancılı Bir Dönem, Gençlik	71
Önerdiğim Kitaplar	72

s.68/72

İSTANBUL ÖZEL
SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ
YAYIN KULUBU KÜLTÜR
EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Kardelen

KARDELEN@S6J.K12.TR

2011-2012 SAYI: 27

[HAZİRAN 2012]

MÜDÜR

Jean-Michel TRICART

TÜRK MÜDÜR BAŞY.

Ender ÜSTÜNGEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mişel TAGAN

İNCELEME KURULU

Özcan AKÇAKAYA

Esin ALPAN

Zeliha BARLAS

Mişel TAGAN

SEÇİCİ KURUL

Eslin BEYHAN

Beliz BOZDOĞAN

Katya PAUS

Alaz YALIM

Tılsım YİĞİT

KAPAK FOTOĞRAFI

Katya PAUS

GRAFİK TASARIM

Görsel Sanatlar Öğretmeni

Ali YILMAZ

BASKI

Şentürk Matbaacılık

Tel: 0216 347 57 44 - 0216 414 29 30

e-mail: senturkmatbaa@gmail.com

Mise en Oeuvre des Valeurs Educatives Lasalliennes Lasalyen Eğitim Değerlerinin Uygulanması

Depuis 150 ans, les Frères sont en Turquie. Jour après jour, ces passionnés de l'éducation ont vécu le quotidien sans bruit, déterminés à faire grandir et partager les valeurs dont ils étaient porteurs. Assez vite, les écoles lasalliennes se sont répandues des rives de la Mer Egée aux bords de la Mer Noire : Izmir, Trabzon, Erzurum, Ankara, Zonguldak, Iskenderun, ... Ces écoles, dont la notoriété n'a cessé de grandir, reposaient sur une conception de l'éducation qui place l'élève au centre des préoccupations des adultes qui les accompagnent. Cette vision éducative est toujours vivante aujourd'hui au sein des 3 lycées lasaliens qui restent en Turquie : St Joseph à Izmir, St Michel et St Joseph à Istanbul.

150 yıldan bu yana Frère'ler Türkiye'de bulunuyorlar. Bir günden diğerine, bu eğitim tutkunları taşıdıkları değerleri geliştirmek ve paylaşmak için, kararlı bir şekilde, sessizce günceli yaşadılar. Lasalyen okullar, hızlı bir şekilde Ege kıyılarından Karadeniz kıyılarına: İzmir, Trabzon, Erzurum, Ankara, Zonguldak, Iskenderun... gibi şehirlere yayıldılar. Ünü gittikçe yayılan bu okullar, öğrenci merkezli eğitim anlayışıyla onlara eşlik eden yetişkinlerin temel kaygısı halindeki bir değer üzerine kurulmuştu. Bu eğitim anlayışı günümüzde Türkiye'deki üç lasalyen lisede, İzmir St. Joseph, İstanbul St. Michel ve St. Joseph liselerinde hala canlılığını sürdürmektedir.

Aujourd'hui, les Frères encadrent plus d'un million de jeunes, de la Maternelle à l'Université, dans 82 pays sur les 5 continents. Le 27 mars 2012, le Frère Supérieur Général, Alvaro Rodriguez, visitait notre lycée et nous rappelait quelques caractéristiques d'un établissement lasallien :

- attention à la personne
- primauté du pluriel sur le singulier : travail entre les personnes, entre les établissements
- priorité aux pauvres, aux petits, aux jeunes en difficulté
- pragmatisme et adaptation aux réalités locales
- développement de la vie intérieure (esprit critique et esprit de conviction).

Günümüzde, Frère'ler 5 kıtanın 82 ülkesinde, anaokulundan üniversiteye bir milyondan fazla öğrenciyle eğitim faaliyeti yürütüyorlar. 27 Mart 2012 de Frère'ler Kurumunun Başkanı Alvaro Rodriguez lisemizi ziyaret etti ve lasalyen bir kurumun bazı özelliklerini hatırlattı :

- Bireyin dikkate alınması
- Çoğunluğun kişiye önceliği: Kişiler ve kurumlar arası çalışma
- Zor durumda olan yoksullara, küçüklere ve gençlere tanınacak öncelik
- Yerel gerçeklere pragmatizmi ve adaptasyonu öngören yaklaşım
- İç dünyanın geliştirilmesi (eleştirel düşünme, fikir üretme inancı)

Dans notre « maison », nous gardons ce souci de l'excellence et de l'éducation de la personne dans toutes ses dimensions, non pas pour la concurrence mais pour le développement des potentialités de chaque jeune orientées vers l'épanouissement : qualité des installations et de l'enseignement, sens de la discipline et du respect des autres, initiation à la culture artistique, pratique sportive, éducation

à la solidarité, ouverture sur le monde, ...

"Evimiz" olarak benimsediğimiz bu kurumda en iyiyi gerçekleştirme ve bireyin her boyutta eğitimi endişesini, belki rekabetçi açıdan değil ama her bir gencin potansiyel özelliklerinin uyanışı anlayışı anlamında hâlâ muhafaza ediyoruz. Araç gereçleri yerleştirme biçimleri, eğitim kalitesi, disiplin ve ötekine saygı bilinci, sanatsal kültüre giriş, sportif faaliyetler, dayanışma ve dünyaya açılma bu eğitim anlayışının unsurları arasında yer alıyor.

Notre équipe pédagogique réfléchit à des réponses nouvelles face aux réalités actuelles et travaille cette année sur 3 thèmes : la famille, les nouvelles technologies, le développement durable. Plusieurs actions éducatives sont conduites dont voici quelques exemples : conférence sur les addictions aux nouvelles technologies, prise de conscience de notre consommation de papier ou de gobelets, production d'affiches sur le gaspillage, réalisation d'un journal de classe sur l'environnement, journées sans viande, plantation d'arbres, ... Inspiré par cet héritage reçu des Frères, notre Lycée Saint-Joseph de Kadıköy poursuit ainsi, avec modestie mais détermination, l'actualisation et la mise en oeuvre des valeurs éducatives lasalliennes : c'est notre beau projet.

Öğretim ekibimiz, güncel sorunlar karşısında üç başlıkta yeni çözümler üzerine düşünce üretmeye devam ediyor. Aile, yeni teknolojiler, sürdürülebilir gelişme. Bu çerçevede birçok eğitimsel çalışma yürütülüyor, bunlardan bazıları şöyle sıralayabiliriz: Yeni teknolojilerin yarattığı bağımlılıklar üzerine konferans, kağıt veya benzeri maddelerden üretilen bardakların tüketimi konusunda bilinçlenme, savurganlık üzerine afiş üretme, çevre bilinci hakkında sınıf gazetesinin gerçekleştirilmesi, etsiz yemek günleri, ağaç ekimi. Böylece, Frère'lerden miras alınan anlayıştan esinlenerek Kadıköy Saint Joseph Lisemiz, alçak gönüllülük ve kararlılıkla, lasalyen eğitim değerlerini güncelleyip uygulamaya koyuyor. Bu da bizim güzel projemiz!

Jean-Michel TRICART
Directeur

Istanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi Müdürü

Fütürizm

Bizim çocuklar gündelik hayatta öne çıkmayı pek sevmezler. İlgilerini çekecek konu bulmak da öyle sandığınız kadar kolay değildir. Seçicidirler, zor beğenirler. Eleştirel bakış açıları hoşumuza gider, bazen kantarın topuzu kaçsa da susarız. Açık açık söylemeyiz ama "Keşke bize de bu kadar söz hakkı verilseydi." diye iç geçiririz onlar anlam veremedikleri bir olaya tepki verdiklerinde.

İlgilendikleri bir konuyla karşılaştıklarında ise ortaya çıkardıkları eserlerin kalitesi inanılmazdır. Eskiden beri söylenegelen bazı kalıp cümleler artık bizim öğrencilerimizi tarif etmekte yetersiz kalıyor. Özgüveni yüksek, yeni bilgileri kendi süzgecinden geçirerek özümseyen bir gençlik var karşımızda. İmkân verildiğinde grup halinde neler başarabildiklerini görünce şaşırırsınız...

İki yıldır yakından takip ettiğim bir hareket var: fütürizm. Beni bu hareketle, kendisi de Saint'li bir okul mezunu olan ve iki yıldır okulumuzun iletişim koordinatörlüğü görevini başarıyla yürüten Göknur Hanım tanıştırdı. Fütürizmi okulumuzda yerleştirmek amacıyla bir kulüp açmayı planlıyordum ama vakit fukarası olduğum için ilgilenecek bir de öğretmen arayışı içerisindeydim. Bu öğretim yılının başında edebiyat öğretmenimiz Zeynep Hanım konuyla ilgilendiğini ve gönüllü öğrencileri olduğunu söyledi.

Sezin Okulları, bildiğim kadarıyla ülkemizde ilk fütürizm kulübünü açan okul, 03 - 04 Mayıs 2012 tarihlerinde "Gelecekte Okul" konulu 4. Fütürist Senaryo Yarışması'nı düzenleyeceklerini açıkladıklarında biz de katılım kararı aldık.

Öğrencilerimiz projeleri için çalışmaya başladıklarında Zeynep Hanım'la ben; okulumuzun öğrencilerine kazandırdığı özellikleri sayarken sürekli olarak vurguladığımız "sorgulayan ve katılımcı öğrenci" yetiştirme amacımıza nasıl ulaştığımızın elle tutulan örneklerini karşımızda bulduk. Geleceğin şekillenmesinden

sorumlu olduğunu bilen, soran, sorgulayan, birlikte çalışabilen, değişik fikirlere tahammül edebilen, yaratıcı düşünen ve tartışan öğrencilerimiz beklentilerimizin üzerinde bir çalışmayla çıkageldiler. Bu saydığım özelliklerin tümünü birden hedefleyen yarışma, öğrencilerimizin araştırma becerilerinin gelişmesini, arkadaşlık bağlarının güçlenmesini, gelecekle ilgili duyarlılıklarını daha da arttırmayı gözle görülür biçimde sağladı.

Yarışmaya Saint-Joseph'in yanı sıra yedi okul daha katıldı. Konularında uzman sektör temsilcileri ve Türkiye Fütüristler Demeği üyelerinden oluşan jüri tarafından okulumuz öğrencileri birinciliğe lâyık görüldü.

Karamsar düşünmenin ve bu olumsuz bakış açısını yaymanın moda olduğu günümüzde, rahat bir nefes almamızı sağlayan öğrencilerimizi ve onlara mükemmel bir rehberlik örneği sunan öğretmenimizi bir kez daha yürekten kutluyorum.

Ender ÜSTÜNGEL '1983
Türk Md. Başy.

11. Sınıflar Kompozisyon Yarışması

“Atatürk’e Mektup”

Ata'ma Mektup...

Pençelerini geniş gövdesinin içine saklamış, dişleri parçalamaya hazır, gözleri heyecanla avını bekliyor. Pusuya yatmış kalbi ise Ankara'da atıyor.

Arka ayakları Hatay'dan Hakkari'ye, sırtındaki kamburu Sinop'a, pençeleri Muğla'ya hatta tırnaklarını çıkardığında Datça'ya kadar uzanıyor. Kükreyişi tüm Ege'yi, Marmara'yı dalgalarla inletiyor. Üst çenesi Edirne, alt çenesi Çanakkale'de. Böylesine güzel, böylesine güçlü.

Tam da bunu hayal ederken: “Türk milleti, Asya'nın batısında ve Avrupa'nın doğusunda olmak üzere kara ve deniz sınırlarıyla ayrılmış, dünyaca tanınmış büyük bir yurttan yaşar. Onun adına Türkeli, Türk vatani derler. Türk yurdu daha çok büyüktü. Yakın ve uzak zamanlar düşünülürse Türk'e yurtluk etmemiş bir kıta yoktur. Bütün dünyada, Asya, Avrupa, Afrika Türk atalarına yurt olmuştur. Bu gerçekler eski ve özellikle yeni tarih belgeleri ile bellidir; fakat bugünkü Türk milleti, varlığı için bugünkü yurdundan memnundur; çünkü derin ve şanlı geçmişin, büyük, kudretli atalarının kutsal miraslarının bu yurttan da korunabileceğinden, o mirasları şimdiye kadar olduğundan çok fazla zenginleştirebileceğinden emindir. Vatanımız, Türk milletinin eski ve yüksek tarihi ve topraklarının derinliklerinde

varlıklarını koruyan eserleri ile yaşadığı bugünkü siyasal sınırlarımız içindeki yurttur. Vatan, hiçbir kayıt ve şart altında ayrılık kabul etmez bir kütledir.” sözleri bu pusuya yatmış kaplanın her bir parçasının varlığının anlamını, bu varlığa neden sahip çıkılması gerektiğini hatırlatıyor.

Bir zamanlar senin ve senin gibi binlerce yürekli askerin emek verdiği bu topraklar, birçoğunun kendini feda ettiği, kanını döktüğü, açlığını yok sayıp göğüs göğüseye mücadele ettiği bu pusuya yatmış kaplan, şimdi yalnızca ders kitaplarının en arka sayfasında.

Hani yerin kulağı vardır derler ya, birçok antlaşmaya, zafere, uykusuz birçok geceye, günlerce süren hazırlıklara şahit olan bu kaplan şimdi aciz, sessiz ve sağır.

Sevgili Ata'm, bekle ki bu kaplan artık uyansın, bekle ki o sözlerin anlamını kavrasın, bekle ki pençelerini kaldırsın, yine kükresin, yine dalgalandırsın.

O zaman her yıl yeniden yazılan bu mektuplar da sonunda anlam kazansın.

Kübra AYDIN
Özel Saint Michel Fransız Lisesi

Sevgili Atam

Sen herkese çocuğum diye seslenirmişsin. Ben de kendimi senin çocuklarından biri olarak sayıyorum. Ben de her çocuk gibi bir bulutun gözyaşları kadar saf, temiz ve ne kadar karanlık olsa da güneşi düşleyen bir hayalperestim. Bu özelliklerim sanırım bütün "çocuk"larda var. Ama ben kendimde diğerlerine nazaran bu duyguların daha büyük bir cevherinin varlığını seziyorum. Yeni doğan bir bebek kadar saf ve hayalperest. Yani temiz, hayalci ve bir o kadar da korumasız. Neyse ki, benden büyük çocukların mirasına çok iyi bakıyorlar. Bundan dolayı bir endişem yok! Seninle resmen tanışmamış olsam da bu 17 yıllık yaşamımda senin hakkında çok şey duydum ve öğrendim. Derslerde ve kitaplarda senin nasıl bir ulusu, bir milleti Anka Kuşu misali yeniden doğurttuğunu yaşadım adeta. İşte seni ancak bu anlatılanlar kadar tanıyor ve anlıyorum ama bu kadarı bile beni etkilemeye fazlasıyla yetti ve yetiyor. Senin hayatını öğrendikçe, kendimi şu an ki mirasçılara bakmaktan bir an olsun alıkoyamıyorum. Mutluyum; çünkü bu mirasçılar sana olan saygı ve hürmetlerinden, çok iyi bakıyorlar en büyük eserine! Öyle ki çağdaşlığı zorlamakta, devlet anlayışını her geçen saniye geliştirmektedir. Sadece bu alanlarda değil; tabii ki senin öğütlediğin gibi her alanda geliştirme çabası ve başarısıyla dolu her ev her daire!

Seni işliyoruz her dersin her alanında. Senin ideallerinin şimdiki koruyucuları derslerini iyi çalışmışlar belli. Yoksa bu duruma nasıl geldik ki? Her dairede sanki sonsuz bir cumhuriyet, demokrasi ve hoşgörü çağlayanı var. Görüşlerini simgeleştirdiğin TBMM ise hâlâ aynı ideallerle binadan öte bir yapı olarak dimdik. Öyle ki oradaki çalışkan insanların, çalışmalarını görüp de etkilenmemek elde değil. O kadar iyi anlamışlar ki seni, ak ve karayı tartışmalar bile sonuna kadar saygı ve hoşgörü o büyük salona sığmayıp dışarı taşıyor. Bana kadar geliyor. Boğuyor. Gıpta ediyorum o insanlara! Bu kadar iyi düşünceli, saygılı nasıl olabiliyorlar? Onları gördükçe kendi saflığımı sorgular hale geliyorum. En zıt fikirleri bile tartışırken kendilerini bilmeleri, olgunlukları insanı şok ediyor. Tek bir küfür, kötü söz veya yumruk sarf etmeden tatlıya bağlanıyor tartışmalar. Bu olgunluk varken o insanlara gözüm kapalı güveniyorum!

Sen söylemişsin, tek millet tek ulus olmak gerek diye. Bu söz sanki hep kulaklarında çınlıyor onların. Sanki ulusun muhalefeti de iktidarı da kan kardeşi. Her zaman bu konuda bir gayret var! Uygarlık tarihi, bu kadar homojenize bir toplumun kavgasız, aynı ülküler içinde yaşadığını hiç görmedi! Her çeşit var vatanımın coğrafyasında. Her türlü dostluk da var. Sanki bir kardeşlik yemini söz konusu. Herkes el ele, kol kola! Yine kendimle ilgili şüphelere düşüyorum onları gördükçe nasıl ön yargılarım olabilir diye! Tabii ki bu kardeşliğin en büyük destekçisi olan yine senin çocuklarım dediğin insanlarımız, özellikle de başımızda duranlar.

Sen demişsin ki bir seferinde: "Tam bağımsızlık, bağımsız bir ekonomi olmadan düşünülemez." diye. Dünyada eşi benzeri görülmemiş bir ekonomi sanatımız büyülüyor bütün dünyayı ve beni! Hani sen tertemiz bir sayfa açmışsın ekonomi adına, küllerinden doğururken vatanımızı. İşte o sayfa beyazın en açık tonlarında seyrediyor şimdileri. Çin malı, Amerikan malı yerine ülkemizde ve bütün dünyada Türk malı dimdik sarsılmaz duruyor. Osmanlı'ya inat borçlarımız olmadığı gibi aksine yardım dağıtıyoruz!

Biliyorum ki bir ulusun bağımsızlığının temel dayanaklarından biri de ordu. Sen demişsin ki: "Asker ve siyasetin çizgileri kesişmemeli". Bu sözün geçerliliği devam ediyor. Öyle ki askerimiz dünyanın sayılı ordularından biri olmakla kalmayıp siyasete de bir hayli uzak. Öyle ki bazen düşünüyorum: "Hangi parti, lider, bilirlen mi acaba?" diye. Kökeni, düşüncesi önem teşkil etmeden ordu çatısı altında ortak ülküleri altında yaşıyorlar. Gerçi bu kadar güçlü bir ülkenin ancak güvencesi olarak hazır bekliyorlar. Ne bir savaş ne bir çatışma görüyorum haberlerde! Şehit kelimesi anlamını ve kullanırlığını yitirdi adeta!

O kadar etkiliyor ki yönetenlerimiz beni, dönüp dönüp sana onlardan bahsediyorum. Öylesine iyi, nitelikli insanlar ki onlar devletin niceliklerini bir an için bile kendi menfaatleri için kullanmayı düşünmüyorlar. Tabii ki onlar sonuçta çok eğitimli insanlar. Böyle şeylerin yanlış olduğunu doğuştan biliyorlar sanki! Böylesine liderlerimiz varken onların yanında rüşvet demek adeta günah gibi geliyor bana.

Görürsün ya Atam bu denli iyi, kaliteli ve çağdaş insanların yürüttüğü bu eserin kuşkusuz üst bir seviyede! Bu mektubu sana yazmamın amacına gelince; tabii ki rahat uyuman. Ben uykuyu ve hayalleri severim. Demiştim sana ben hayalperestim diye. Ama mektubun sonuna gelince fark etmeye başladım ki saf kelimesi "an"dan başka anlamlara da geliyormuş! Senin de uykundan ve hayallerinden mahrum kalarak endişelenmeni istemediğim için bu mektubu yazıyorum. Sen de benim kadar rahat, körlemesine ve derin uyu ki benim sahip olduğum bu renkli rüyalardan mahrum kalma. Uyanıp da günümüz gerçeklerinin duvarına çarpma! Saygılarımla.

Nedim Göktepe
İzmir Özel Saint Joseph Fransız Lisesi

Sevgili Mustafa Kemal

Ben Türk Cumhuriyetinin koruyuculuğuna emanet ettiğin gençlerden biriyim. Aradan 84 yıl geçti. Kurduğun devlet hala ayakta. Lise üçüncü sınıftayım ve bir kız çocuğuyum, bunun için sana teşekkür ediyorum.

Altı yaşımdan beri senin hakkında her şeyi tek tek öğreniyorum. Öğrendikçe şaşırıyorum; çünkü hakkında anlatılanlar gerçek olamayacak kadar şaşırtıcı. Yoktan bir ulus varetmişsin. Tüm umutların yok olduğu bir anda bir ulusa önderlik edecek gücü kendinde bulmuşsun. Bunu yapabilen çok az kişi var, hem tarihte hem günümüzde... Büyüdükçe yaptıklarını daha iyi anlıyorum, daha çok şaşırıyorum. Senin hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Bana ve diğer Türk gençlerine kendi mirasını emanet etmişsin. Bu çok büyük bir sorumluluk ve altından nasıl kalkacağımı bilmiyorum. Bilen birisiyle henüz tanışmadım.

Mirasının şimdiki durumunu bilmek istersin belki... Türkiye ikiye ayrıldı. Aradaki uçurumu ne ne kadar çabalarsak çabalayalım kapatamıyoruz. Kendine Batı'yı örnek alanlarla Doğu'yu örnek alanlar asla birleşemedi. Doğu demek artık Türkiye için Osmanlı demek. Batı ise küçük bir grubun peşinden koştuğu, daha da küçük bir grubun anlayabildiği bir kavram sadece. Türkiye hala seni anıyor, resmi bayramlarını kutluyor, senin inkılaplarını devam ettiriyor. Bunları yapmayanlar da var ve belki yapmayanların sayısı yapanlardan çok. Ben ise elimden geldiğince seni anlamaktan başka bir şey yapabilecek gücü kendimde bulamıyorum. Gazete okuyorum, televizyon izliyorum; fakat medyayı takip ettikçe Türkiye'nin iki ucu arasındaki uçurumu daha da çok görüyorum. Kimse araya bir köprü kurmaktan söz etmiyor.

Bahsettiğim ayrılık gençler arasında da devam ediyor. Birbirini anlamayan o kadar çok genç var ki. Zaten kafası yeterince karışık olan biz gençler çevremizin de itiş kakışlarıyla bambaşka bir hayata sürükleniyoruz. Kimi zaman bu hayat en doğrusu gibi görünürken en kritik anlarda yanlış seçimleri yapmaktan çok korkuyoruz. Kendi bildiği yoldan gidebilecek gücü kendinde çok azımız buluyor. Bize bıraktığın mirası korumak artık ikinci planda. Türkiye'nin dolu dolu sorunu var. Bu sorunların bir kısmı günümüzde değişen şartlarla ortaya çıkmış sorunlar, bir kısmıysa senin de tanık olduğun sorunların aynısı.

Tanıktıklarını da önceden tahmin etmişsin zaten. Bu sorunlara her gün yenileri ekleniyor. Çözümler asla bulunamayacak gibi gözüküyor. Tam bulunacakken çözüm yollarının ortasına birisi taş koyuyor. Senin ülkenin bağımsızlığını emanet ettiğin o kişilerden biri olmak bende bu sorunları çözme isteği yaratıyor; fakat nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Belki şimdi de Türkiye'nin başındaki bu sorunları merak edersin. Komşularımızla sorunlarımız var, "Avrupalı" olmak istiyoruz olamıyoruz, Türkiye bünyesinde yaşayıp Türk vatandaşı olup senin döneminde "azınlık" dedikleriniz bağımsızlıklarını istiyorlar. Ayrıca ne kadar çabalarsak çabalayalım herkesi eğitemiyoruz. Her yere okul kuramıyoruz, kursak da öğretmen bulamıyoruz, öğretmen bulsak da öğrenci bulamıyoruz. Sen değil miydin eğitimin her şeyin temeli olduğunun en büyük savunucusu? Eğitim sorununu çözemiyorsak diğer sorunları nasıl çözeceğiz, senin bir fikrin var mı? Benim yaşadığım dönemde şu ana kadar tüm yurda önderlik edebilecek güce sahip akıllı bir lider daha çıkmadı. Bundan sonra çıkma ihtimali de düşük gözüküyor. Sen olsaydın bizden ne yapmamızı beklerdin diye kendime sormadan duramıyorum; fakat aklıma bir cevap gelmiyor. Merak ediyorum sen hiç kendini çaresiz hissettin mi? Bize anlatılanlardan hissetmemişsin gibi duruyor. Sanki en başından beri planını belirlemişsin ve her şey istediğin gibi gerçekleşmiş. Başka bir merak ettiğim de senin hiç pişmanlık duyup duymadığın. Daha iyi yapabilirdim veya keşke yapmasaydım dediğin bir şey oldu mu hayatında hiç? Bunları seninle konuşma şansına sahip olmak isteyen çok kişi olacak eminim. Bunun yerine sana hesap sormak isteyen de olacak.

Sevgili Mustafa Kemal, ülkemin içinde bulunduğu çaresizliğin içinde çözümü geriye dönerek, sana bakarak bulmaya çalışıyorum. Senin olduğu kadar benim de ülkem olan bu toprak parçasının geleceği geçmişte saklı.

Alara ADALI
İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi

Her şeyin Ötesinde...

Her şeyin ötesinde... Bütün renklerin kaybolduğu, tüm gülümseyişlerin solduğu... Bir anda, beklemeden, en acı çığlıklar, dönüşün olmadığı bir yol ve son. Arkanda neler bıraktığını hesaplayamadan gidiyorsun. Halbuki sürekli planlıyorsun; dünü, bugünü, yarını. Sorumluluklarını, isteklerini, beklentilerini düşünüyorsun önünde seneler varmışçasına ve her birini sığdırmaya çalışıyorsun hayatın kenarına, köşesine. Hep koşuyorsun, bazen yoruluyor; durup soluklanıyorsun. Sonra bir kez daha ve bir daha... Usanmadan çıkıyorsun yola, hayat devam ediyor; her ne olursa olsun. Büyük mutluluklarla boyuyorsun etrafını, derin üzüntülerin getirdiği gözyaşlarıyla akıtıyorsun renkleri. Tablonun her köşesine ayrı resimler çiziyorsun. Bazen yenilgiler yıldırıyor, bazense büyük başarılar yeniden kaldırıyor ayağa. Bir şekilde yaşıyorsun, sevdiklerinle, seni sevenlerle. Sıcak bir dünya kurmuş, tam ortasına kurulmuşsun, daha ne isteyebilirsin? Bir gün geliyor, yine, yeni renkler katma isteğiyle açıyorsun gözlerini güne, sen renkleri hiçbir zaman sınırlandırmıyorsun, ekleyebileceğin sayısız ton var. Bilmiyorsun ki, o gün, o tablo siyahın sonsuzluğuna düşecek; kimse beklemiyorken, bir anda. Arkandakiler bakacak, düşerken tutmak isteyecekler en güzel renklerle boyadığın tablonu, sırf siyah bulaşmasın diye. Çünkü sen siyahı sevmezsin, her renk var bir siyah yok tabloda; üzüntülerini bile koyu kahverengiyile gösterirsin, öyle sevmezsin siyahı. Ama bekleyişler, çabalar boşuna... Düşüyorsun ve kimse tutamıyor seni, siyah her yer; sonu görülmeyen bir karanlık... Ve yoksun. Tablo da yok, renkler gitti. Cümleler geçmiş zamanda mı kalacak artık? Anılar anlatılıp, geçmiş mi yaşanacak yine, yeniden? Şimdi'de olmayacak mısın? Sesin, kokun, tenin de mi gitti? İnanmak ne kadar kolay olabilir, kim nasıl başarabilir bunu. Konuşmak cesaret istiyor, gözyaşları en cesuru, akıyor. Çığlıklar, en asisi. Dinlemiyor kimseyi, duymuyor etrafı; deliyor ortalığı. Renklerimizi de götürdün ya, o yüzden gri her yer. Nefes alınmıyor sanki, içine çekmek istiyorsun havayı ama olmuyor. Havanın yerine başka şeyler geçiyor, bir düğüm. İfade etmek anlamsız geliyor, ne anlatılır, ne söylenir? Sen varken anlamlı olan her şeyin içi boşalmış gibi, konuşmak bu yüzden fayda etmiyor. Yutuyorsun demeye çalıştıklarını, düğüm büyüyor. Hiçbir son, mutluluk vermez insana. Mutlu son yoktur, adı üstünde bitmiştir. Sonlar, noktayla biter. Belki de en acımasızı noktadır, keskin ve sorgulanmayan bir finalin ifadesi. Devamı olmayan ve arkasında bıraktıklarını düşünmeyen... Sen, sona geldin ve noktayı koydun. Gerisiyse, başrolünü oynadığın o hayatın renklerini seninle paylaşmış olanların... Belki de en zoru, noktası konuşmuş bu hikayenin bitmemiş olmasına inanmaya çalışmak...

Seray KARAALP

Küçük Kız

On sekiz yıl önce, baharın gelmesiyle birlikte bir kız geldi bu dünyaya. Ailesinin iki kızından büyük olanıydı. Kocaman gözlerini çevreleyen upuzun kirpikleri, her fotoğraf karesinde kendini belli eden masum gülümsemesiyle hemen ayak uydurmuştu yeni dünyasına. Tarağının bile alışık olmadığı gür, parlak saçlara sahipti bu kız, herkesi ışıltısıyla etkilemenin bir yolunu mutlaka bulurdu.

Ailesinin göz bebeği olmuştu kısa sürede, "güzel kızım, yetenekli torunum" diye bahsedenler oldu ondan, her kelimedede şefkatlerini yüreğinde hissetti ailenin küçük, meraklı kızı.

İlkokula başlama zamanı geldiğinde, tam da o sene, bizim küçük kız "abla" oluverdi birden. Oysa başta hiç de istememişti bu yeni kızı evde. Sonrasında hiç zorluk çekmedi, olgunluğu hemen kendini gösterdi. Hızla büyümeye başladı, ortaokulda artık serpilmiş, kendine güvenen genç bir kız olmuştu. Birey olma yolunda epey yol katetmişti. İnandığı değerler, asla vazgeçmeyeceği doğruları vardı artık onun. Haksızlığa gözünü bile kırpmadan karşı çıktı her zaman. Bu sırada insanlar arasındaki sevginin gücünü öğrendi, ailesi ve gerçek dostları için emek verdi, karşılığını fazlasıyla aldı...

Aslı'm, ne hissettiğimi başka birinin anlaması belki çok zor; seni kaybettiğimizden beri bir yanım eksik sanki. Farklı şekillerde ama aynı hayatı yaşadığımızı defalarca fark ediyorum her gün, ama bu benzerlikleri konuşacak, yenilerini farkedecek biri yok yanımda artık. Gözyaşlarımda olduğu kadar kahkahalarımda da benimle olduğunu hissediyorum, ben güldükçe senin de o muhteşem gülüşün zihnimde canlanıyor, içimden bir ses "Beril'e bak, yine omuzlarını oynatarak gülüyor." diyor. Bu ucu bucağı görünmeyen, güvenilmez yolda sensiz devam edeceğimi anlamakta güçlük çekiyorum. Eksilen bu parçamın yerini doldurmanın imkansız olduğunu biliyorum. Yokluğunun acısının ben farkında olmadan kendi kendine kapanma düşüncesi beni çok korkutuyor, tıpkı derin bir yaranın kabuk bağlayıp iyileşmesine benzetiyorum, bu düşünceyle her gün yüzleşiyorum.

Seni düşünürken aklım yine o kocaman gülümsemesiyle küçücük kıza gidiyor. Fark ediyorum ki o kız çocuğu bana seni hatırlatıyor her daim; masumluğunu, neşeni, karakterini oluşturan her şeyi. Fazlasıyla da tanıdık geliyor bir yandan, başka bir benzerlik aramaya başlıyorum. Hiç beklemediğim bir anda, zaman seni taklit edip "mükemmelliğini" gösteriyor bana, kimse duymadan fisilıyor; "Hem Aslı'nın hem de senin birbirinizden habersiz ama aslında birlikte hayat verdiğiniz o küçük kız, artık sadece sana emanet. Bundan sonra siz el ele yürüyeceksiniz bu yolda."

İşte devam etme gücümü ben bu şekilde buluyorum. İnsanın gerçekten sevdiği birinin yokluğunu kabul etmesinin imkansızlığını, herkesin kendince ayrı bir tesellisi olduğunu görüyorum. Benimki teselliden öte, bizim "küçük kıza" inancım...

Beril ÇAKIRCA

In Memory of The Greatest Snowflake

Aslı Nemutlu hatırasına ithaf edilmiştir.

*Hisar Okulları Liselerarası Müzik Yarışması 2012
En İyi Beste Ödülü*

All of a sudden
Mountains turned into your heaven
You went far, far away
Though you'll stay unforgotten

Dried tears on your desk
Giving life to dead flowers
You're everywhere
In every class
On every face that appears

Each time it snows
You'll be with us
You're an unlucky snowflake
Who'll be safe in our hearts

Please be happy there
Just like you smile here
I know, it's not fair
That's why we all fear

I now know that
Everyone's broken
Cause your dreams
Have been stolen
And even hidden
Inside a tomb

I now can see
Everyone suffer
But somehow
They're stronger
Than ever
Together

Time keeps on flying
You should keep on breathing
No one can still believe
You're no longer living

This nightmare should end
So that we all wake up
This nightmare should end
So that dreams can restart

I now know that
Everyone's broken
Cause your dreams
Have been stolen
And even hidden
Inside a tomb

I now can see
Everyone suffer
But somehow
They're stronger
Than ever
Together

Come back
Now I beg
Come back
Dear snowflake

Come back
Please snowflake
We all beg

We know it's time to let you go
But it's hard to do so
The latest goodbye, latest tear
Nothing can make you stay here

We run out of words and memories
We run out of songs and some stories
You're just there, "far away"
But some part of you will stay

Esin Özlem AYDINGÖZ

Yelkenli, Martılar ve Liman

-Aslı'ya-

Umuda doğru yol almaya çalışan gamlı bir teknedeyim. Denizin ortasındaım; fakat rüzgâr yok, yelkenlerin şişmesini bekliyorum. Yolculuğun başında iki yelkenliydim; sen ve ben. Şimdi etrafıma bakıyorum, burada yoksun. Korkuyorum ve merak ediyorum nerede olduğunu, nereye gittiğini. Biraz sonra rüzgâr yeniden çıkıyor, bir tramola, geri dönüyorum; fakat yine yoksun. Yolculuğuma devam etmeye karar veriyorum, herhalde başka bir yolculuğun, yeni bir hayatın peşindedir diye. Artık lodosla poyraz kadar farklı rüzgarlar, başka başka yerlere götürüyor bizi. Sonra masum bir dilek diliyorum içimden, yalnız kalma, en azından martılar eşlik etsin sana diye. Hâlbuki insan, tıpkı güneş gibi, doğarken de yalnız batarken de...

Ben bir yolculuğa çıktım; adı umut. Sen bir yolculuktasın; adı ölüm. Tahtın tabutun, kefeninse tüm varlığın. Bizler, geride bıraktıkların, birer küçük martıyız, hatırlamadığın. Önce ağır ağır kapandı yeşil kapı. Sonra dalgalar içine aldı koskoca binayı. Sümbül havada bağırdı bütün martılar, mutsuz, umutsuz. Kanatları kırılmış gibi çırpınıp durdular, yelkenliyi bulamadılar. Yelkenli yoktu artık, şaşırdılar. Rüzgârsız havada nasıl olur da dalgalar birden büyür, yutar onu diye düşündüler; ama nafiye. Hiç kimseye haber vermeden, veremedi çaktı gitti hayatlarından.

Martılar unutamadılar onu. Bu sefer minareleri turladılar, servilere kondular. Uzak diyarlardan çiçekler getirdiler ona; adı sevgiymiş bu çiçeklerin. Aslında yolculuğa çıkanlar armağanlar getirmiş kendisini bekleyenlere; ama bu sefer bekleyenler yolculuğa çıkana götürmüş bir kucak dolusu sevgiyi.

O küçük martılar özlediler yelkenliyi; ama anladılar bunun ne ilk ne de son yolculuk olduğunu. Sonra başka bir yel esti, hepsi farklı yerlere dağıldı. Buna rağmen yelkenliyi unutamadılar, onu da gittikleri yerlere götürdüler. Onlar yelkenliye eşlik edemedilerse de yolculuğunda, düşlerinde taşıdılar onu her kanat çırpmalarında. Yelkenli ve martılar başka diyarlardaydı; ama bir gün, kavuşturacaktı deniz onları, o hep varmak istedikleri limanda...

Muratcan SABUNCU

O an...

"Acı" dersin ya hani, elini kestiğinde ansızın
Nefes almak bile zor gelir
Bin bıçak darbesiyle sırtında

Aşkı buldum dersin bu sefer,
Sonunda ihanete üzülürsün belki
Ya da seni hiçten sevmeyen adama

Hep böyle "acı" doludur ya senin hayatın
İsyan edersin yok yere yalnızlığında
Bencilliğin çeker seni en aşağıya

Gerçek dostlukta öğrenirsin
Paylaşmanın cebindeki parayla imkansızlığını,
Elinin altındakine sahip olunmadığını

Hayat erkencidir en önemli dersi için
Anlık mutluluklarından birini yaşarken yine,
Tek gerçeğini öğretir sana

İşte o an her şeyin başladığı noktada bulursun kendini,
Tedavisi olmayan bir hastalığa tutulmuş gibi
Yeniden açarsın gözlerini dünyaya

Şimdi soruyorum,
Hiç içiniz acıdı mı sizin?

Beril ÇAKIRCA

Defter

Aslı NEMUTLU

Sevgili Aslı,

Yaşamının tüm alanlarında gösterdiğin başarılarla gerek biz öğretmenlerini , gerekse tüm arkadaşlarının daima göz bebeği oldun. Seni bizden ayıran talihsiz kaza hepimizin kalbinde onarılmaz bir yara açtı.

Tekrar karşılıncaya kadar daima kalbimizde yaşayacaksın canım kızım.

Ender Üstünel

Sevgili Aslı'cığim,

Güzel tebebbüsün, tatlı bakışlarınla seni her gördüğümde ne kadar akli başında, olgun, güzel bir öğrencimiz olduğunu düşünürdüm.

Seninle hep gurur duyduk. Müsabakalara her gidişinde başarılı olacağından ve derslerini ihmal etmeyeceğinden emindik. Sen bunların hepsinin altından kalktın.

Canım Aslı'cığim, sen hep burada bizimle olacaksın. Seni hiç unutmayacağız...

Berna Söğütü

En pansant à toute cette tristesse de t'avoir perdu dans la fleur de l'âge, quelques vers me viennent à l'esprit.

Paul Georges

"L'adieu

J'ai cueilli ce brin de bruyère?

L'automne est morte souviens-t'en?

Nous ne nous verrons plus sur terre?

Odeur du temps brin de bruyère?

Et souviens-toi que je t'attends "

G. Apollinaire

Sevgili Aslı,

İnsanın sevdiği biri için böyle bir yazı yazması o kadar zor ki..

Seni her zaman güzelliğin, zerafetin, yüzündeki tebebbüs ve başarılarınla hatırlayacağım.

Sen hep bizimle olacaksın...

Gülnaz Pekin Hışırıcı

Aslı'm,

Başarıların ve kişiliğinle hep özel bir öğrenci oldun. Güzel gülüşün hep zihnimde kalacak. Huzur içinde uyu canım öğrencim.

Rengin Tamkan Doğan

Güzel kızım,

Varlığınla yarattığın güzelliklerin yerinde şimdi bir boşluk var. Tatlı gülüşün, zerafetin ve sporcu kişiliğin hatıralarımızdaki yerini hep koruyacak...

Ayşeğül Kazmaz

Sevgili Aslı,

Bir öğretmen olarak en zor şey sanırım böyle bir yazıyı düşünmek. Akıldan sana dair çok güzel şey geçiyor. Ama en önemlisi, her zaman çevrene yaydığın pozitif enerji ve o kocaman gülümsemen.

Hoşçakal, seni hep hatırlayacağım.

Ayhan Yagız

Sevgili Aslı,

İyi hatırlananlar asla ölmezler. Sen hep iyi hatırlanacaksın...

Gökçen Yılmaztürk

Aslı'm,

Yüzündeki gülcüklerinin eksik olmadığı Aslı'mın her sınav sonrasında başansı hiçbir zaman şaşırtmadı beni; çünkü o başan timsaliydi... Hayat dolu, mutlu, disiplinli, saygılı kişilik özelliklerinle seni hiç unutmayacağım güzel kızım.

Yıldızların bol olsun Aslı'm!

Şükran Toy

Geçtiğin yerlerde izler bıraktığın meğer Aslı... Ve dünyanın o en aydınlık gülüşünü, güzel gözlerinle paylaşmışsın sen.

Senden sonra, bizler! Sensiz kalanlar! Öyle çokmuş ki izler senden, içimiz sızlaya sızlaya birbirimize aktardık.

En sahici ve en içten sanılmalarımızın sebebisin sen.

Sen, "ASLI" olansın...

Şehnaz Ersoy

Arkadaş	Alkış	Saygı	Abla	Neşe	Dostluk	
Örnek		Takdir	Kar	Umut	Cennet	Sıcaklık
İlham		Biricik	Pınl Pınl	Kar	Melek	
Güleryüz	Kıymetli	Hassasiyet	Duyarlılık	Başan		

Bunlar senden bize kalanlar ve hep kalacaklar

Sevgilerimizle

Ayça Dinçer

Eren Kalelioğlu

Güzel ve Özel Aslı'm,

Güler yüzün, saygın ve kişilikli tavırların, engeller karşısındaki yılmaz bir duruşun, gelişmiş sorumluluk duygun zihinlerimizde yer eden ilk sana özel niteliklerin! Canım benim, senin varlığın bizim hep aramızda olacak. Yine beni dinlediğini, ödevlerini tamamlama çabını içimde yaşatarak hayatı kavramaya, derslerini anlatmaya devam edeceğim.

Esin Alpan

Aslı,
Mes pensées vont tout d'abord à tes parents, ta petite soeur, ta famille et tous tes ami(e)s.
Ne t'inquiète pas, ils garderont de toi ton sourire, ta bonne-humeur, ta joie.
Maintenant, où que tu sois, j'espère qu'il y a de la belle neige et que tu continues ta passion.

Laurent Chapdelaine

Sevgiyle kal...
Nurlar içinde yat demek gerekmiyor, zaten başka türlü düşünülemez. Her kar yağdığında sana doğru bir düşünce, bir ışık yollayacağım.

Yaprak Bener Chapdelaine

Sevgili Kızım Aslı,
Bugün mutfak kulübü vardı. Seninle birlikte yaptığımız helvadan yine yaptık. Ama bu sefer senin içindi. Çok özendik ve duasını yaptıktan sonra bütün okula dağıttık. Ruhun şad olsun. Allah rahmeti ile muamele etsin.

Altan Kılıç

Güzel Kızım Aslı,
Seninle ortak sınavlar sırasında tanıştım; ancak yüzünü hiç unutmadım, güzel gülümsemeni. Gittiğin yerde rahat uyu. Hep bizimle olacaksınız.

Handan Kesim

Aslı'cığim,
Melek yüzlü, güzel kızımız; seni hiç unutmayacağız.

Gökçe Berksoy

Güzel Kızım,
Hiç öğrencim olmadın, ama koridorlarda gördüğüm aydınlık yüzün ve gülen gözlerinle hep belleğimde kalacaksın.

Muharrem Söker

Sevgili Aslı,
Senin kaybını öğrendikten sonra bu dizelerle karşılaştım, Atal Behramoğlu'ndan. Çok sevdiğim Aslı'yı bana bu dizeler anlatıyor artık:

Beyaz, ipek gibi yağdı kar
Bir kız kardan hafif adımlarıyla yürüyüp geçti hayal içinde
Arkadaşlarımı düşündüm, sevgili şeyleri
Sanki her şey bizimle var ve bizimle olacak
Beyaz, ipek gibi yağdı kar
Bir kız kardan hafif yüreğiyle
Geçip gitti güvercinleri anımsatarak
Uzaktaki şehir
Uykuya dalmıştır şimdi

Zeynep Camuşçu

Umanz şu anda olduğun yerde de yüzündeki o masum gülümseme hiç eksik kalmaz. Keşke aramızda olsaydın. Seni hiç unutmayacağız.

**Eylül Güven
Bertan Frayman**

Her kar yağdığında aklımıza geleceksin.

Simay Turan

Hayatım boyunca kalbimde olacaksınız, seni kızdırdığımda "Şöyle şeyler yapma artık Alara" diyen sesin hep yaşayacak. Hala iki sıra arkamda oturuyor, tahtaya kalkarken bana gülümsüyorsunuz. Seni seviyorum.

Alara Adalı

Beni güldürmeyi başarırdın. Yaptığın taklitler, gülüşün kendi kendine sinirli söylenişlerin, ama özellikle gülüşün aklımdan hiç çıkmıyor.

Çisem Tosun

Sen güldüğünde gerçekten gülen, kızdığında çok kızan; her şeyi dolu dolu yaşayan bir insandın. Bu da belki de seni o kadar sevip takdir etmemin sebebiydi. Seni çok seviyorum ve çok özliyorum.

Azra Ceylan

Gülüşünün içtenliğini unutmak mümkün değil. Aramızda olamayacağını kabullenmek çok zor. Hatıranı hep yaşatacağız.

Merve Mollaahmetoğlu

Seni sonsuzluğa uğurladığımız gün o kadar güzel kar yağdı ki. Gerçekten Kar Prensesi olduğunu gösterdin bizlere Aslı. Seni hiç unutmayacağım. Umanm gittiğin yerden bizleri izlerken bol bol gülersin Kar Prensesi.

Ayşe Özge Erceiş

Seni tanıdığım için kendimi çok şanslı buluyorum; çünkü seninle geçirdiğim her anı gülümseyerek hatırlıyorum. Gülümsemenin en çok yakıştığı, kendinden emin, fedakar, hırslı, tam anlamıyla dört dörtlük bir insandın. Çok zamansız oldu gidişin.

Dilara Kongur

Sanırım dilenecek, söylenecek tek şey; sabır ve senin bize gösterdiğin gibi sevginin ve ümidin gücü...

Melis Güçel

Başak Taner

Sen benim için mükemmel oje süren, çalışkan, güzeller güzeli bir kız olarak kalacaksın.

Anais Tanyer

Seninle ilgili unutamadığım anı, bir şeye sinirlendiğinde kendi kendine yüksek sesle önündeki defterin sayfalarını hızlıca çevirerek söylenmedi. Yaptığın şeylere çok gülerdim sınıfta. Bana sürekli Kar'do derdin hatta, buna da sinirlenirdim biraz ama ne olursa olsun seni hep yüksek sesli kahkahalarla hatırlayacağım. Hep mutlu kal...

Kardelen

Geçen sene, sıra arkadaşırken, senenin en güzel zamanlarını geçirdim seninle. Her mutsuz olduğumda beni ve herkesi güldürürdün. Senin gibi iyi bir insana, iyi bir arkadaşına sahip olma şansına eriştiğim için, seni tanıyabildiğim için çok mutluyum.

Deniz Özerdoğan

Sen her zaman tanıdığım en neşeli, en temiz kalpli arkadaşım olarak kalacaksın benim için. Seni çok seviyorum!

İdil Özkan

Seni hep o müthiş kahkahalarınla hatırlayacağım ve seni asla ve asla unutmayacağım...

Çağla Alara Çelebi

Keşke yine bizimle olsan, bana kızsın parmaklarını çlattığım için. Eğer olduğun yerde mutlusan, senin için isteyebileceğim başka bir şey yok. Kendine iyi bak ve unutulmayacağını bil.

Deniz Gönen

Her an o sonsuz enerjinle sınıfa girip her zamanki gibi sırana çantını bırakacakmışın gibi geliyordun. Eminim şu an her neredeyse oraya da adapte olmuşsundur, yabancılık çekmiyorsundur. Kendine orda iyi baktığına eminim. Şimdilik hoşçakal.

Yağmur Alkan

Huzur içinde yat hayatımda tanıdığım en hayat dolu insan, hayatıma renk kattığın için teşekkür ederim.

Alican Altıparmak

Gitmedin, gitmeyeceksin. Bir gün hepimiz yeniden buluşacağız. Rahat uyu kar meleği, bizi bekle...

Hazal Çömez

Talihsiz kar tanesi, sen kendini böyle görmüşsün... Aramızdan ayrılışın çok ani, sarsıcı oldu. Seni hiç tanımadım, hiç karşılaşmadık ama gidişin canımı çok acıttı...

Merve Taşar

Bir hafta önceydi, tam olarak bu saatlerdi hatta. Keşke o talihsiz kazayı yaşamasaydın da bu öğlen tenefüsünde de her zamanki inancınla yemeğini ıstımaya koşabilseydin. Ama sen orda da mutlusundur buna gerçekten inanıyorum.

Ece Başar

Diyorum ki Aslı orada gerçekten mutlu. Ben gerçekten buna inanıyorum. Sen huzur içinde sin ve bizi görüyorsun. Hatta mutlu olduğunu anlatmak için bize; kar yağdırdın o gün cennetten. Ben burada iyiyim dedin.

Alp Gülel

Hayatımda hiç ağlayarak uyanmamış olan ben, seni kaybettiğimiz gün hüngür hüngür ağlayarak uyandım, sanki bir şeylerin ters gideceğini biliyordum gibi. O gün sabah okula giderken bir anda eve geri dönmek istedim ama bunun da nedenini anlayamamıştım. Şimdi anlıyorum keşke her şeyi geriye alma ihtimalim olsaydı.

Eda İşler

Her neredyse mutlu olmaya devam et soyadın gibi...

Billur Bektaş

Bu kadar erken olmasını ve içimizden birinin başına böyle bir olayın gelmesini kabullenemedik hiçbirimiz. Çok başarılı, güzel olan arkadaşımız Aslı, nur ve huzur içinde yat!

Elif Mungan

Kendi içimde keşke bütün bu olanlar hiç yaşanmamış olsaydı diyordum, keşke hala yanımızda olsaydın. Seni çok ama çok özleyeceğiz. Mekanın cennet olsun, Aslıciğim.

Tunç Şimsir

Seninle hiç çok yakın olmasak da seni, her işi en güzel şekilde başarman ve güzel gülümsemenle asla unutmayacağım.

Cansu Denizler

Ne diyebilirim ki. Her gün bir öncekinden daha çok özleyorum seni, inanmak istemiyorum bugüne. Zamani geri almak istiyorum aklımdaki yüzlerce keşkeyle basa çıkmak istiyordum. Bunları yapamayacağımı gördükçe güçsüz hissediyordum kendimi. Sonra resimlerimize bakıyorum, eski günleri düşünüyorum. Yaşamadıklarımıza üzülme yerine yaşadıklarımıza şükretmeye çalışıyorum. Hep o güzel gülüşünle hatırlayacağım seni. Ölüm koparmaya çalıştıysa da seni bizden; aklımda ve kalbimde anılmamızla yaşayacaksınız. Seni çok seviyorum.

Pınar Yücel

Ne söylesem yetersiz kalacak yine. Arkanda kalıp, gidişini izlemek ne zoruş. Zaman, git gide daha çok hissettiriyor eksikliğini, alıştırmaya çalışıyor. Ama ben yokluğuna alışmak istemiyordum ki. Giderken veda edemediğim sana, hala da edemedim. Keşkelermi bir vedaya sigırdırıyorum. Hiç gitmemişsin gibi, gülüşün, sesin hala kulağımda. Seni çok özleyorum Aslı, hep yanımda olduğunu bilsem de.

Dilara Çebi

Aslış'im,

4 ay önce yıllık yazılarımız hakkında konuşurken, şimdi sana bu şekilde yazıyor olmanın canımı çok acıtıyor. Seni çok özleyorum. Neşeni, telaşlı konuşmanı, enerjini, gülüşünü, herşeyini. Gözümün önünden gitmeyen kareler var şimdi; elimi tutman, bana cesaret vermen, bizim mutluluğumuzdan başka hiçbir şeyin önemli olmadığını göstermen. Meğer bunlar beraber geçirdiğimiz son zamanlarımız. Şimdi yine isterdim elimi tutmanı, beraber gülmemizi, seninle sohbet edebilmeyi, öğlenleri karşında yemek yemeni görebilmeyi. Ama sen her zaman benimle olacaksın. Hep seninle güzel günler geçirmiş olmanın mutluluğuyla yaşayacağım. Senin gibi bir arkadaşına sahip olduğum için hep şanslı sayacağım kendimi. Seni çok seviyorum.

Gözde Öney

Aslış'im,

Haberini aldığımda zaman durdu sanki benim için, belki de ben öyle olmasını istedim. Hep o günde kalalım, seninle 1 hafta önce görüşmüş olalım, o vedamız sana son sarılışım olmasın, hiç uzaklaşmayalım. Ama öyle olmadı, hayat her zaman olduğu gibi devam etti. Benim o ilk anda hissettiğim duygularsa hep aynı kaldı. Her okula geldiğimde, evinin önünden geçtiğimde, bir resmimize baktığımda ya da bir anımı, geçirdiğimiz güzel zamanlar aklıma geldiğinde tekrar tekrar yaşadım o anı. Çok farklıymış en yakın arkadaşlarından biri için böyle hissetmek. Sen aramızdan ayrılışı 4 ay oldu. Her gün o sıcak kıkırdamanı duymayı, heyecanlı anlattığın hiç bitmeyen hikayelerini dinlemeyeli tam 4 ay ve ben bu duruma hala alışamadım, alışamayacağım da herhalde. Aslında biliyorum ki değişen tek şey fiziksel olarak yanımızda olmaman, onun dışında varlığını hep hissediyoruz. Her öğlen masamızda bizimlesin, teneffüslerde yine birlikte gülüyoruz saçma şeylere, bugüne kadar olduğu gibi birimizin doğum günü için de hep beraber eğleniyoruz. Her ne kadar bilsem de böyle olduğunu, seni çok özleyorum. Sadece rüyalarımızda zaman geçirmek, konuşmak, sarılmak yetmiyor. Eski halimizi istiyordum. Seni çok seviyorum Aslış'im. Sen gerçekten benim bugüne kadar sahip olduğum en özel arkadaşlardan birisin ve hep öyle kalacaksın. Benim için yerin hiçbir zaman değişmeyecek. Seni tanıdığım ve bana az gelse de her hatırladığımda beni gülümseten bir sürü güzel anımı yaşadığımız için çok şanslı hissediyordum kendimi. Sen her zaman bizimle olacaksın. Sakın kendini yalnız hissetme!

Begüm Elbir

İlk olarak Ceran'a giderken uçaktaydı seninle tanışmamız. Daha dün gibi hatırlıyorum o gün ilk kez kulaklarımda çınlayan gülüşünü. Öylesine içten öylesine sevimliydi ki bu gülüş, daha o günden sana yakınlık hissetmişim ve içime doğmuştu seninle yakın arkadaş olacağımız. Ne kadar komik ve neşeli aynı zaman kendine güveni tam bir kız diye düşünmüştüm kendi kendime. Seninle daha çok konuşmaya başlayınca hislerimde yanılmadığımı hemen anladım. Ardından 9.sınıf geldi çatı ve birbirimizi aynı sınıfta bulduk. İlk günlerde nasıl alışacağı yeni sınıfa diye konuşurken bu kadar çok gülüp eğleneceğimizi, yepyeni dostluklar kuracağımızı bir sene geçireceğimizi tahmin edemedik halledik. Seninle daha yakın arkadaş olduğum için kendimi çok şanslı saydığım bu sene de her geçen gün seni daha yakından tanıdım ve beni her geçen gün daha çok şaşırttı. Bitmek tükenmek bilmeyen enerjin, kayak piyano bale gibi pek çok aktiviteyle günlerini dolu dolu geçirmen ve hem okula hem bu aktivitelerine zaman ayırabilme becerin, kendinden emin duruşun, hedeflerinin peşinden sabırla, inatla ve kararlılıkla koşman, mükemmeliyetçiliğin, her türlü konuda hakkını sonuna kadar savunuşun, her durumda yardıma ve fedakarlığa hazır oluşun, en sıkıntılı zamanlarda bile komik şeyler bulman, yaptığın şakalarla yüzümü güldürebilmen ve duyunca kendimi mutlu hissettiğim sınırsız gülüşün...Genç yaşta ne istediğini bilen, bilinçli ve sana defalarca söylemiş olduğum gibi geleceğin güçlü, başarılı kadını duruyordu karşımda. Sayende derslerin her türlü zorluğu ve sıkıcılığına rağmen çok eğlendiğim senenin ardından yazın yine karşılaştık seninle ve ardından şansımıza yine aynı sınıftaydık. Yine beraber gülüp eğlendik, sıkıntılara beraber göğüs gerdik. Herkese örnek olması gereken duruşun, davranışınla pek çok değer kattın bana ve çevredekiler diğer bütün yakınlarına. Herkese hayran bıraktın kendini. Bu sene ayrılmıştı sınıflarımız ama biz hiç kopmamıştık seninle, hala olduğum gibi...Hiç bitmeyecek bir arkadaşlık kurduk biz seninle. Her an aklımdasın, adeta içimde hep benimle olacak bir parça oldun. Ve biliyorum ki sen de beni ve diğer bütün sevdiğilerini zaman zaman özülerek zaman zaman gülümseyerek izliyorsun, duygularımızı hissediyorsun. Seninle beraber vakit geçirememek, gülüp eğlenememek içimizde çok koyuyor olsa da seni her zaman yanımızda hissediyoruz ve daima da hissedeceğiz. Geriye dönüp baktığımda eminim ki daha başarmayı amaçladığı pek çok hayaller, planlar olsa da çabaladığı hedeflerinin hepsine azimle ulaşmış; dolu dolu geçmiş 17 yıl ve seni tanıdığım için kendimi çok şanslı hissettiğim 4 yıl görüyorum. Ne mutlu Aysel Teyzeye, Metin Amcaya ki senin gibi başarılı bir kız yetiştirmişler. Ne mutlu Ece'ye ki senin gibi örnek bir ablası olmuş. Ne mutlu bizlere ki senin gibi mükemmel bir arkadaşına sahip olmuşuz. Her zaman bizimlesin.

Mert KARAKAŞLAR

Gözlerimi kapatıyorum bana doğru yürüyorsun yine o aceleci tavrınla, yüzünden eksik olmayan gülüşünle. Biniyorsun taksiye -her zamanki gibi yine ön koltuğa- başta geç kaldık diye söyleniyorsun biraz sonra başlıyoruz "yoldaşlar" olarak yol boyunca sürecek olan kısa muhabbetlerimizde, dedikodularımıza, isyanlarımıza.

Gözlerimi açıyorum anlamsız bakışlar, gözyaşları. Ama bunlar sıradan gözyaşları değil. Gururla akıyorlar. Çünkü bunlar Aslı Nemutlu'nun saygı duyduğu, değer verdiği, gülümseydiği ve de sevdiği şanslı insanların gözyaşları. Şanslılar; çünkü senin gibi eşsiz biriyle konuşma, vakit geçirme, bir şeyler paylaşma imkanına sahip olduklar. Kim bilebilirdi ki bu zamansız gidişinin beni yaşadığı her saniyeye geri götürmek zorunda bırakacağını. Yaşadığımız her saniyenin bu kadar önemli olacağını bileseydim taksitle okula en uzun yoldan giderdik, derslerimize daha geç girerdik, son sınavımızda seni hiç bırakmazdım. Yaşayacak daha çok şeyimiz vardı paylaşacak daha çok derdimiz, sırrımız , gidecek bir sürü konser ve filmimiz olacaktı. Çok zamansız oldu bu, haksızlık oldu. Seni hayatını hepimizden daha dolu yaşadın kimsenin başaramayacağı işleri aynı anda başardın, tanımadıklarına bile örnek oldun, benim idolum oldun. Bu bir aylık değil Aslı'm. "Erteleme" diyelim. Bir süreliğine de olsa arkadaşlığımızı erteledik. Ben bizim yanına gelmemizi bekliyorsun ve bir gün biz yine buluşacağız. O güne kadar yoluna "yoldaşsız" devam etmek zorundayım ama her başarmada, her üzüntüde, her pot kırışında seninle paylaşamayacak olmanın verdiği hüznünle birlikte senin varlığını kalbimde hissettiğim. Sen hiç kimsenin aklından silinmeyeceksin, silinmeyeceksin renkliliğin, muzurluğun ve mükemmelliğinle kar tanelerinin en özeli, en muhteşemi, en sonsuzu olacaksın...

İrmak Duman

Seninle ilk tanışmamız dün gibi aklımda, hazırlığın ilk günü en arka cam kenarında oturan uzun saçlı güzel komik kız ama kim bilirdi benim için bundan çok daha ötesi olacağını. Benim gibi sessiz birini senle yanyana oturduklarında herkes susacağını beklerken en saçma şeye bile atılmışız kahkahalarımızı duyunca çok şaşırmışlardır. O kahkahalar asla azalmadı aksine bu sene aynı sınıfta olup haftanın her günü görüşünce hayatımın tam ortasına birden düşüverdim , iyiki de düşmüşsün ve bu seneyi beraber geçirmişiz. Kardelen de sana yazı yazacağımızı öğrendikten sonra elimden geldiğince ertelemeye çalıştım çünkü bilirsin böyle şeyler yazmakta daha doğrusu duygularımı ifade etmekte iyi değildim ama bence herkesin hayatına biri girer ve onu değiştirir , olgunlaştırır. Sen bu sene benim için ayısını yaptın gerek akıl verici mantıklı konuşmalarla , gerekse asaletin ve aynı zamanda o sıcaklığıyla. Yokluğunun hayatıma getirdiği boşluk azalmasını beklerken her geçen gün artıyor ve seni gerçekten çok özliyorum. Her okula girişimde , her sıranın yanından geçişimde , bende kalan kitabını gördüğümde , sınıfta kimsenin anlamadığı ve gülmediği birşey olduğunda , her "Nişantaşı" kelimesinde gözüm seni arıyor ve her moralim bozuk olduğunda koşup beni güldürürsün diye bekliyorum ya da belki bir gün çıkıp gelersin hepimize şaka yaptım diye. Başta inanmak istemedim , gerçek gibi gelmedi. Hepimiz karla beraber gidişini izledik ama seni durduramadık. Sen o şirin inatçılığınla çoktan karar vermiştin bile. Umarım şu an neredeyse çok mutlusundur Aslım ve başımıza gelenleri izleyip bize yine o kıkırdama la güliyorsunuz çünkü ben her seni düşündüğümde gülümsüyorum artık. İyi ki seni tanımışım, iyi ki hayatıma girmişsin ve bu kadar şey paylaşmışız. Seni çok çok çok seviyorum.

Selin Erözlu

Aslıcım,

Seni şanssız kar tanesi diye adlandırdık. Kaç yaşına gelmiş insanlar hayatın ne anlama geldiğini bilmez ve boşuna yaşarken sen hayatını dolu dolu yaşadın. Bir anın boş geçmedi. Çok geniş bir perspektifle baktın hayata; her şeye katılmak, denemek, görmek, başarmak istedin. Macera, spor ve başan eksik olmadı hayatından. Çok güzel bir ailenin içinde seni çok ama çok seven bir sürü arkadaşına sahip oldun. Ece'ye çok güzel bir ablalık yaptın. Örnek öğrenci oldun. Girdiğin her ortamı aydınlattın. Tanıştığın her insana bir şeyler kattın. O hiç bitmeyen enerjin hepimizi motive etti. İnsanları kendine özendirdin.

Sen aslında çok şanslısın. Kısa ama anlamlı, dopdolu bir hayat yaşadın. Melek yüzünden güzel gülüşün hiç eksik olmadı. Şimdi de görevini tamamladın ve hayatın stressinden, zorluğundan uzakta cennetten hepimizi izliyorsun. Bana "vazgeç, üzülme" dedikten sonra orda mutlu olduğunu kabul ettim. Yalnız olmadığımı, rahat olduğunu biliyorum. Beni izlediğin, yanımızda olduğun, rüyalarımıza girdiğin zamanlar bana destek oluyorsun, güç veriyorsun. Artık içim çok rahat Aslı'm. "Aslı burda hayallerini bıraktı" diye üzülüyorum. Orda çok daha güzel bir hayata başladın ve bizi bekliyorsun.

Ne mutlu sana böylesine güzel bir hayat yaşadığın için. Ne mutlu anne ve babana senin gibi bir evlada sahip oldukları için. Ne mutlu bize seni tanıdığımız ve bize bunca şey kattığın için... En az burda olduğun kadar mutlu ol orda. Özleminle baş etmemiz için güç ver hepimize.

Dualarım hep seninle prenses... Sürekli aklımdasın kar tanesi...

Dünya Özbay

Bebeklik arkadaşlıklarının yeri çok farklıdır insanın hayatında. Ne sıklıkta gördüğün, konuştuğun çok da önemli değildir. Onlar, senin en saf, en küçük zamanlarından, yani kendini bildiğin ilk anlarından bugüne seninle birlikte gelmiş kişilerdir. İlk doğum günlerinde, ilk seyahatlerde, yeni yıllarda, hafta sonlarında, kalabalık yemeklerde hep kendini onlarla bulursun. Sen seçmişsindir; ama onları görüp, kısacık hayatının büyük bir kısmını onlarla geçirdiğin onları her şeyleriyle sever, kendinden bir parça olarak görürsün. Tıpkı birer kardeş gibidirler bu yüzden. Yıllar geçtikçe kişiliğin oturmaya başlar ve kendini bildin bileli tanıdığın bu insanlardan kimileri yalnızca "bebeklik arkadaşın" olarak kalır, kimileri ise hayatın boyunca yanında olacağını bildiğin dostlarına, kardeşlerine dönüşür. Benim için işte Aslı'm sen o en özel olan, hayatımın içinde aslında ne kadar büyük bir yeri olduğunu fark etmediğim, ama benimle büyüyün kardeşimdir. Seni düşündükçe aklıma sadece sen gelmiyorsun, benim bütün çocukluğum, anıları, yeni yıllarımız, tatillerimiz, her şey gözümde canlanıyor çünkü hepsinde benimle sen vardın. Çocukluğumdan ve benden çok büyük bir parça koptu gidişinle. Ama şimdi gariptir ki farklı bir şekilde dolduruyorsun o boşluğu içimde: Kendini hep yanımda hissettirecek. Nasıl yapıyorsun bilmiyorum melek; zaten hayatın boyunca her şeyi nasıl böyle güzel yaptığını hiç anlayamamış, hep sana hayran kalmıştım, yine öyle oluyor. Düşüncelerim, hayata bakışım, duygularım o kadar "sen" barındırıyor ki artık içlerinde, bu bıraktığın boşluk seni yanımda hissedişimle biraz olsun azalıyor. Güzel gülüşün, komikliklerin, aklın, tatilinin, kısacası seni sen yapan her şeyinle kalbimde sahip olduğun o yer bil ki en güzel şekilde değişmeden duruyor. Ben büyüdükçe bu yüzden, yine sen de benimle birlikte büyüyecek, her yaşadığıma şahit olacak, benimle birlikte yaşayacaksın. Özlemin ve gidişinin verdiği acı geçmiyor, sadece zaman bize onunla başa çıkabilmenin yollarını öğretiyor. Senin orada mutlu olduğuna inanmaksızın biraz olsun huzur veriyor. Seni çok seviyorum küçük kız kardeşim. Kendine çok iyi bak ve bil ki hep benimlesin, en derin düşüncelerimdesin.

Melis Durdag '11

AÇIK AKSAM

Halka Açık - Ücretsiz

Konser: "Paris - New York" Trombon-Piyano Dö

Hakan Kılman - Barış Büyükyıldırım Trombon - Piyano Dö'sü, oniki yılı aşkın bir süredir beraberliklerini Türkiye, Avrupa ve Amerika'da sürdürmektedir. Seyirciyle sahne arasındaki duvarı kaldıran grup, klasik repertuarın yanı sıra Caz, Modern, Barok ve Rock Müzik arajmanlarıyla da dikkat çekmektedir.

Okulumuzda, 17 Şubat tarihinde verdikleri "Paris-New York" başlıklı konserlerinde Jaques Castérede "Sonatine for Trombone & Piano", Claude Debussy "Claire de Lune", Henri Dutilleux "Chorale, Cadence et Fugato", George Gershwin "Blue Rapsody" ve Frank Martin "Ballade for Trombone&Piano" başlıklı eserleri seslendirdiler.

Sanatçılar hakkında daha geniş bilgi için: barisbuyukyildirim.com ve hakankilman.com

Concert: "Paris - New York" Duo Trombone-Piano

Le duo Trombone-Piano Hakan Kılman - Barış Büyükyıldırım joue ensemble depuis près de douze ans en Turquie, en Europe et aux Etats-Unis. Ce duo captive son audience au coeur-même de son répertoire de musique classique et de ses arrangements musicaux de jazz, de baroque et de musique rock.

Pour leur concert intitulé «Paris-New York», Hakan Kılman et Barış Büyükyıldırım ont joué; Jaques Castérede "Sonatine for Trombone & Piano", Claude Debussy "Claire de Lune", Henri Dutilleux "Chorale, Cadence et Fugato", George Gershwin "Blue Rapsody" et Frank Martin "Ballade for Trombone&Piano".

Pour plus d'informations sur les musiciens: barisbuyukyildirim.com / hakankilman.com

Konser: Alafranga Divan

Frankofoni Haftası Etkinlikleri çerçevesinde 22 Mart'da AÇIK AKSAM olarak sunulan « Alafranga Divan konseri 19. Yüzyıl klasik Fransız müziğini geleneksel Osmanlı ve Türk müzik aletleriyle buluşturdu. Türkiye'de ilk kez yer alan böyle bir projede bir Osmanlı, Türk ve Fransız füzyon müziği örneğine tanık olduk. Bir şölen halinde geçen konserde orkestra Bizet, Fauré, Offenbach, Ravel ve Satie'den parçalar çaldı.

Eyüboğlu Sergisi

Konser sonrasında davetliler, Saint-Joseph öğrencilerinin Frankofoni haftası için düzenledikleri Eyüboğlu sergisini gezdiler. Türk resminin ustası sayılan Bedri Rahmi Eyüboğlu ve Eren Eyüboğlu'nun « yazma » ları yıllarca bu yazmaları özenle koruyan gelinleri Huguette Eyüboğlu tarafından sunuldu. Ayrıca, öğrencilerimizin, Mehmet Eyüboğlu yazma atölyesindeki çalışmaları sergileme amacıyla hazırladığı video çalışması da 5 Nisan'a kadar süren sergiye eşlik etti.

Concert: Fête Galante au Divan

Présenté dans le cadre de la Semaine de la Francophonie, le 22 Mars dernier, ce projet de fusion musicale a eu pour but d'unir la musique classique française du 19ème siècle à la grande tradition musicale de l'Empire Ottoman et de la Turquie pour interpréter les œuvres de grands compositeurs occidentaux avec des instruments de musique turcs. Le public a été invité à découvrir pour la première fois en Turquie un projet de fusion musicale ottomane turque et française. Au programme ont figuré les œuvres de Bizet, Fauré, Offenbach, Ravel et Satie.

Vernissage: Exposition Eyüboğlu

Suite au concert, le public a été invité à découvrir l'exposition Eyüboğlu, organisé par les élèves de Saint-Joseph pour la Semaine de la Francophonie. Les « yazma » (impressions sur tissu) de Bedri Rahmi Eyüboğlu et Eren Eyüboğlu (tous deux considérés comme les maîtres de la peinture turque ont été exposés par leur belle-fille Huguette Eyüboğlu. Une vidéo préparée par les élèves de Saint-Joseph montrant le travail de yazma à l'atelier Mehmet Eyüboğlu a accompagné l'exposition jusqu'au 5 Avril.

Sergi: Taşların Sesi

12 Nisan'da açılışı yapılan 1979 mezunumuz Arto Kantarcıyan'ın « Taşların Sesi » adlı fotoğraf sergisi Orta Anadolu'daki iki küçük mâbedi ve çevresini bizlere tanıttı. Fotoğraflar, açılış günü sanat tarihçisi Cenya Osepyan tarafından davetlilere sunuldu.

Exposition: La Voix des Pierres

Deux édifices religieux d'Anatolie Centrale et leur environnement ont été présentés dans l'exposition de photographies d'Arto Kantarcıyan, un ancien de Saint-Joseph(1979). Les photographies ont été commentées aux invités par Cenya Osepyan, Historienne des Arts, lors du vernissage le 12 Avril dernier.

Konser: İspanya Rüzgârları

Geçen yıl okulumuzda öğrencilerimize yönelik bir müzikal konferans hazırlayan İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuarı Lynn Trepel Çağlar şan sınıfı, bu yıl da « İspanya Rüzgârları » başlıklı konserlerini konuklarımıza sundu. Programın birinci bölümü Gluck, Schumann, Ravel, Rossini, Çaykovski ve Mozart'ın eserlerine ayrılırken, ikinci bölümünde « Evita », « Carmen », « Sevilla Berberi », « Don Juan » operalarından parçalar sunuldu.

Concert: Vents D'Espagne

Le groupe de Lynn Trepel Çağlar qui avait déjà préparé une conférence musicale pour nos élèves l'an dernier, nous a présenté cette année un concert public intitulé « Vents d'Espagne ». La première partie étant accordée aux œuvres de Gluck, Schumann, Ravel, Rossini, Chaikowski et Mozart, la deuxième partie du concert présentait des passages des opéras de « Evita », « Carmen », « Le barbier de Séville », « Don Juan ».

Konferans: Deprem'de Hayat Kurtarabilirsiniz !

DÜNYA KADINLAR GÜNÜ

8 Mart Dünya Kadınlar gününde MUN Kulübü öğrencilerimiz 9. Sınıflarla münazaralar düzenleyerek Türkiye'de kadına yönelik önyargıları tartıştılar. Öğrencilerimiz ayrıca, okulumuzun 8 Mart Dünya Kadınlar Günü için özel olarak yaptırdığı « fortune cookies » leri yerken, içinden çıkan ünlü edebiyatçı ve düşünürlerin sözlerinden derlenen « kadın sloganlarını » hatıra olarak sakladılar.

JOURNEE MONDIALE DE LA FEMME

Pour la Journée Mondiale de la Femme, nos élèves du club MUN ont organisé des débats dans les classes des 9èmes pour s'interroger sur les préjugés à l'égard des femmes en Turquie. Nos élèves ont aussi goûté les « fortune cookies » à l'intérieur desquels ils ont découvert les citations féministes des grands écrivains et philosophes du monde.

8 mart
dünya
kadınlar
günü
8 mars
journée
mondiale
de la
femme

Saint Joseph Öğrencileri Türkiye'de kadına yönelik önyargıları tartışıyorlar. (MUN kulübü yönetiminde 9. sınıflarla münazaralar)

Les élèves de Saint Joseph s'interrogent sur les préjugés à l'égard des femmes en Turquie. (Le club MUN anime les débats avec les 9èmes)

Frankofoni Haftası

Her yıl olduğu gibi bu yıl da okulumuz, Mart ayının son haftasında, Frankofoni haftasını birbirinden renkli etkinliklerle kutladı.

Fransız Kültür Merkezi'nin Frankofoni haftası için lanse ettiği "On Kelimeyle Kendini Anlat" başlıklı yarışması için 11. Sınıf öğrencilerimiz bir video çalışması hazırladılar. Arkadaşlarını, farklı mekânlarda filme çekip, dünyalarını Fransızca dile getirdikleri on kelimeyle özetlediler. Bu çalışma, Frankofoni haftası süresince okulumuzun girişindeki bilgisayarlardan yayınlandı.

Okulumuzun girişinde ayrıca, 11 A öğrencilerinin hazırladığı Fransızca bir blog da yayınlandı. Voltaire'in "Candide" eserinden ilham alan öğrencilerimiz kendi cep telefonlarından "Cogitat Ergo Est" adını verdikleri blogu takip ettirip, yazılarını ekleyebildiler. Frankofoni haftası için kütüphane kulübü öğrencilerimiz dünyanın en güzel kütüphanelerinin resimlerinden oluşan bir sergi hazırladılar.

21 Mart'ta öğrenci ve öğretmenlerimiz uzun bir masanın etrafında toplanarak Fransız tatlılarının tadını çıkardılar. Her yıl olduğu gibi, Hazırlık sınıfı zümresi, Fransa'da yıllardır devam eden ünlü "Questions Pour un Champion" yarışmasını hazırlık öğrencilerimize adapte edip, şarkı ve dansların da eklendiği coşkulu bir etkinlik hazırladı.

Kasım 2011'de Fransa'dan okulumuza misafir olan Laurent Boron ile bir "SLAM" atölyesi gerçekleştiren 9. Sınıf öğrencilerimiz, bu çalışmanın ardından kendi "SLAM" denemelerini kayda alıp bir albüm oluşturdular. Cd'ler, 22 Mart günü tüm 9. Sınıflara hatıra olarak verildi.

Fransa'dan okulumuza misafir olan "Le Puits qui Parle" topluluğu 23 Mart günü 10. Sınıf öğrencilerimize « KRAL ÜBU » adlı gösterisini sundu. Bu absürd komedi örneğini öğrencilerimiz keyifle izlediler.

Gösteriden hemen sonra, « Fransız Sinemasının Dünyada Etkileri » başlıklı bir panel düzenlendi. Galatasaray Üniversitesi Felsefe Fakültesi Bölüm Başkanı Yrd Doç Dr Nami Başer, GS Uni, İletişim Fakültesi'den Ayşe Toy Par, ve Calinos Film Dağıtım Şirketi temsilcisi Gizem Yetim bu panelde, Fransız filmlerinin Türk ve Avrupa seyircileri üzerinde bıraktıkları etkiyi ve izlenme oranlarını tartıştılar.

Semaine de la Francophonie 21-23 Mars 2012 Programme

21 Mars 2012

22 Mars 2012

Dis-moi dix mots qui te racontent

installation-vidéo

Parlez de vous, faites votre portrait, racontez une anecdote, partagez un rêve, ou encore dévoilez un sentiment!

Lancé par L'Institut Français de Turquie, le service de coopération de l'Ambassade de France en Turquie et l'Association des professeurs de français d'Istanbul, le concours intitulé « Dis-moi dix mots qui te racontent » a interpellé les élèves de Saint Joseph d'Istanbul qui proposent une installation-vidéo. Nos élèves se sont écriés avec leurs mots mais aussi avec l'univers de leurs rêves.

vidéo en boucle présentée du 21 au 23 mars à l'entrée de l'école

Cogitat ergo est

blog des élèves de la 11A

Et si un portable pouvait parler, donc penser? Les élèves de la 11A ont imaginé le prétexte de ce "compagnon" de tous les jours en s'inspirant librement de leur lecture de Candide. Nous vous invitons à suivre ce projet d'écriture et même à y participer. L'aventure commence le mercredi 21 mars, à 08 heures, à l'entrée de l'école

Banquet Français

Réunissons-nous à la pouce goûter! Ambiance festive et chère-voisine garantie autour des spécialités culinaires françaises! Faites-nous aussi partager votre spécialité! Mercredi 21 mars, 16h15 Coudoir des Professeurs

Les plus belles bibliothèques du monde

Le club de la médiathèque présente les plus belles bibliothèques du monde. Du 21 au 23 mars, Coudoir des Frères

Questions pour un champion

concours

Jeu réservé à nos jeunes élèves qui vont s'affronter sur scène en répondant à des questions de cours mais aussi de culture générale dans une ambiance festive.

Jeudi 22 mars, de la 1ère à la 4ème période, Salle de Théâtre (Pré-Lycées)

Je slame donc je suis

remise des cd

Les élèves de Saint Joseph ont découvert le slam avec leurs professeurs de français puis se sont lancés dans l'écrin poétique, sous l'égide de Laurent Boron, venu tout droit d'Orléans pour les aider à développer leurs talents de slameurs. Très enthousiasmés après cette première expérience, nous avons décidé d'en garder une trace: chaque groupe a donc enregistré sa production en classe pour garder la spontanéité inhérente au slam. Les CD seront remis dans une ambiance musicale avec un mini-concert présenté par les élèves de 9ème.

Jeudi 22 mars, 8ème période, Foyer (Niveau 9ème)

Semaine de la Francophonie 21-23 Mars 2012

23 Mars 2012

Rencontre

Leurs langues maternelles sont l'arabe, le kinyalou ou encore le malinké. Originaires de différents pays africains francophones: Togo, Congo, Guinée; le français est la langue qui leur permet ici, en Turquie, de communiquer entre eux. Lecture en français avec la classe 11A. Vendredi 23 mars, 4ème période, Salle de Musique.

Übu Pöl - Cie Le Puits Qui Parle

spectacle-rencontre

A la croisée du clown, de la marionnette, du théâtre d'objet et du petit écran, ce spectacle est un OVNI ludique et merveilleusement populaire, réconciliant les novices, les amoureux du théâtre et des lettres, les jeunes et moins jeunes, les rétrogrades, les cinéphiles et les téléphages. Une forme à la fois contemporaine et ancestrale, qui touche par son inventivité, son humour, mais surtout par son étroit rapport avec la violence de l'actualité. Un spectacle qui laisse la part belle à l'imagination, l'humour et la proximité. Mise en scène Valéry Foestier avec Sabrina Assengué, Michaël Egard et Sébastien Morice. Vendredi 23 mars à 19h30, Salle de Théâtre (Niveau 10ème)

Les effets du cinéma français dans le monde

conférence-débat

Nami Başer, Maître de Conférence, Université Galatasaray, Faculté de Philosophie. Ayşe Toy Par, Enseignante Chercheuse, Université Galatasaray, Faculté de Communication. Gizem Yetim, Directrice d'Acquisition chez Calinos Film. Vendredi 23 mars à 15h30, Salle de Théâtre (tout public)

Soirée Publique

Jeudi 22 Mars

AGIK AKSAM

Halika Açık - Ücretsiz

Fête Galante au Divan

concert

Ce projet de fusion musicale a pour but d'unir la musique classique française du 19ème siècle à la grande tradition musicale de l'Empire Ottoman et de la Turquie pour interpréter les œuvres de grands compositeurs occidentaux avec des instruments de musique turcs. Le public est invité à découvrir, pour la première fois en Turquie, un projet de fusion musicale ottomane, turque et française. Au programme figurent les œuvres de Bizet, Fauré, Offenbach, Ravel et Salie. Jeudi 22 mars, Salle de Théâtre 18h30 Cocktail / 19h30 Concert

Exposition Eyüboğlu

vernissage

Une vie entre la Turquie et la France; les "yazma" (impression sur tissu) de Bedri Rahmi Eyüboğlu et Eren Eyüboğlu - tous deux considérés comme les maîtres de la peinture turque - sont exposés par leur belle-fille Hugheite Eyüboğlu. Des tableaux, des peintures murales, mais aussi des couvertures de lit et des écharpes préparés avec la technique de "yazma" reflètent les motifs populaires et les couleurs d'Anatolie. Une vidéo préparée par les élèves de Saint Joseph montrant le travail de "yazma" à l'atelier Mehmet Eyüboğlu, accompagnera l'exposition à Saint Joseph jusqu'au 5 Avril.

De 22 mars au 5 avril, Foyer

Ölümcül Kadın

Nantes Vival Lisesi'nden Pascal Nguema'dan oyunun özeti : Oyun aşk ve nefret üzerine kurulu beş adet aşk hikayesinden oluşuyor. İlk hikaye : Odin. Odin, bir adama aşık olan bir deniz kızı. İkinci hikaye, imkansız bir aşkı anlatan Romeo ve Juliette. Romeo ve Juliette farklı ve birbirine düşman ailelerden gelmektedir. Üçüncü hikaye Tristan ve Yseult. İki kahramanında ölümlüyle sonlanan hüzünlü bir aşk hikayesi. Dördüncü hikaye, Antigone, bir kadın ve adam arasındaki karmaşık aşkı konu ediniyor.. Son hikaye Othello. Karısının kendini aldattığını düşünen bir adamın hikayesi. Oyun aşka gönderme yapan hikayelerden oluşuyor ve oyuna hikayeler arasındaki müzik ve şarkılar eşlik ediyor.

Oyun sonrasındaki forum : 2 aylık bir prova süreci sonrasında ilk ışıklı, kotümlü ve müzikli gösterimini burada sergilediler. Oyunun aslı uzun olduğu için festival için kısaltıldı. Öğrenciler rol paylaşımında görev aldılar. Oyunun seçimi öğretmenleri tarafından gerçekleştirildi. Özellikle oyuncuların mimikleri ve şarkıcıların kalitesi öne çıkan unsurlardı. Oyuncu François Pinte'ye göre, oyunun enerjisi çok iyi hissediliyordu.

Femme fatale – Lycée Français Privé Saint-Joseph – Istanbul, Turquie

- Titulaire par Pascal Nguema, Lycée Vial, Nantes - La pièce Femme fatale nous présente cinq histoires qui portent sur l'amour et la haine à la fois. La première histoire était Othello. Othello est une scène qui montre amoureux d'un homme. La deuxième histoire Romeo et Juliette, mais une histoire d'amour impossible. Romeo et Juliette sont d'une autre origine et il y a une grande rivalité entre leurs familles. La troisième histoire, Tristan et Yseult, est une histoire d'amour qui termine mal à cause de la mort des deux personnages principaux. Antigone, la quatrième histoire de la pièce avait comme

sujet l'amour compliqué entre un homme et une femme. La cinquième histoire était Othello, qui porte sur un homme qui pense que sa femme le trompe. Il pense qu'elle se prostitue sachant que c'est faux et il ne le comprend pas. La scène est basée sur plusieurs pièces de théâtre qui font référence à l'amour, tout ça avec de la musique entre chaque partie. Forum : le groupe a répété pendant deux mois, cinq fois par semaine. Ils avaient changé leur pièce parce qu'initialement ils voulaient jouer Macbeth. Macbeth était trop difficile et trop absurde pour jouer et c'est pourquoi ils avaient décidé de

changer de pièce. Il y avait donc un peu de retard dans la préparation et parce que la pièce était trop longue pour ce festival, le groupe avait dû couper la pièce. Aujourd'hui, c'est la première fois qu'ils jouent la pièce avec la lumière, les costumes et la musique et c'est donc un moment très spécial pour ce groupe. La pièce était composée par le prof mais les élèves ont eu une grande influence dans la distribution des rôles. La qualité des chanteuses est très appréciée, tout comme la musique des acteurs. Selon François Pinte, on sentait très bien l'énergie du jeu et les moments de silence formaient le point le plus fort de la pièce.

Dans les couloirs

Djiana Venings, Tillburg : - Une pièce très belle, mais parfois, je n'aurais pas compris le sujet. C'était intéressant qu'on avait mêlé les cinq histoires. J'ai aussi aimé les filles qui chantaient -. Ehs van Hees, Robin Peeri en Vinton Launen, Veghel : - On a vraiment adoré le chant ! C'était vraiment impressionnant ! Le sujet était très intéressant et les acteurs étaient super ! On n'a pas un personnage préféré parce que les personnages étaient vraiment une unité. -. Daria De Ungers, Nantes : - Parfois, le message de la pièce était un peu difficile. Mais la maîtrise du texte était impressionnante. La lumière et la musique étaient très soignées et la musique était fantastique ! -

İnternet Kulübüne Dair

İsmi ilk duyduğumda her ne kadar içinde bulunmayı ve projelerine katılmayı istesem de biraz gözüm korkutmuştu İnternet Kulübü. Evet, bilişim teknolojileriyle ilgilenmek, yeni bir şeyler öğrenmek eğlenceliydi ama benim ve muhtemelen kulübe yeni katılanların kafasında "ya gerektiği kadar çalışamaz, öğrenemezsem?" ya da "ya çok büyük hatalar yaparsam?" gibi sorular ve endişeler yer alıyordu. Ancak bir süre sonra bu endişenin yersiz olduğunu anladım, eminim diğer arkadaşların da benim gibi düşünüyorlardı; çünkü ilk günden itibaren kimsenin kimseyi küçük görmediği, herkesin düşüncelerini ve deneyimlerini özgürce paylaşılabildiği bir ortamda çalışmaya başladık. Neredeyse öğrendiğimiz her şeyi okulun sitesiyle ilgili bir bölümde kullanıyoruz. Böylece hem pratik yapmış oluyor, hem de öğrendiklerimizin işe yaradığını görüp mutlu oluyoruz.

Sürekli güncellenmesi gereken bir internet sitesiyle kişi sayısı bizim gibi az olan bir ekibin ilgilenmesi elbette kolay değil, ancak herkes üzerine düşeni zamanında yaptığından ve bütün ekibin iş birliği içinde çalışmasından dolayı çoğu zaman çok kısa sürede birçok projeyi tamamlıyoruz.

Giriş paragraflarında internet sitesiyle ilgili görevlerden, işlerden ve projelerden söz ettim. Sanırım bu proje ve görevlere biraz açıklık getirmem gerekiyor. Öncelikle okulumuzla ilgili bir haber olduğunda onu internet sitesine koymak yapmamız gereken rutin görevlerden biri. Dolayısıyla okuldaki etkinliklere göre "Sj" de Yaşam" bölümünü düzenliyoruz. Önemli etkinliklerse zaten ana sayfamızda yer alıyor. Kulüp toplantılarında da genel internet sitesini nasıl geliştirebileceğimiz, sitenin tasarımının nasıl olması gerektiği ve site hakkında yapılan eleştiriler şeklindeki bir gündemle ilerliyoruz.

Rutin işlerin dışında bazı büyük projelerimiz de var. Örneğin; yapmakta olduğumuz son çalışma palmares projesi. Saint-Joseph ailesinin bir parçası olarak biz de okulumuzun tarihine ve okulumuzda yaşanan anılara ve öğrenim görmüş insanlara önem veriyoruz. Bu yüzden proje yöneticimiz Utku Kabulu Aytaç'ın yönetiminde 1956 yılından itibaren elimizdeki bütün yıllıkları internet sitemizde yayınlamaya karar verdik. Yıllıkları taradık ve onları internetten kolaylıkla ve zevkle okunabilecek birer kitap haline getiriyoruz. Projemizi tamamladığımızda bu yıllıkların sitemizde yayınlayacağız, böylece bütün mezunlarımız istedikleri zaman hem kendi yıllıklarını hem de tanıdıklarının yıllıklarını görebilecekler. Palmares projesi gibi daha birçok projemiz var; örneğin okul dergimizi de internet sitesine taşıdık. Kulüp olarak sitemizin Saint-Joseph'in bir parçası olan herkese hitap etmesini, Saint-Joseph hakkında bilgi edinmek isteyenlere okulumuzu gerektiği biçimde tanıtmayı istiyor ve bu yönde çalışıyoruz.

Öğrenci, öğretmen, veli, mezun; Saint-Joseph ailesinin bireyleri olarak sizleri de fikirlerinizi bizimle paylaşmaya davet ediyoruz.

Türk Dili ve Edebiyatı Zümresi Etkinlikleri

CAHİT SITKI TARANCI ŞİİR GÜNÜ: Türk Dili ve Edebiyatı Zümresi 2011-2012 Eğitim ve Öğretim Yılı'nda 9.sınıflarla "Cahit Sıtkı Tarancı Şiir Günü" düzenlemiştir. 12 Nisan günü 9.sınıfların izlediği çalışmada öğrencilerin canlı müzik çalışmalarına da yer verilmiş; piyano, keman, arp ve gitar dinletisi ile şiirler süslenmiştir.

Bu çalışmada kendisi de Saint Josephli olan Cahit Sıtkı Tarancı'nın şiirlerle tanıtılması amaçlanmış ve seçkin şiirleri bir kompozisyon çerçevesinde sunulmuştur.

Çalışmalarımız 24 Mayıs Perşembe günü kardeş okulumuz , Umraniye 30 Ağustos İlköğretim Okulu'nda da öğrencilere sunulmuştur. Haziran ayında ise Sanat ve Yetenek Haftası'nda okulumuzda öğrencilere ikinci sunumu yapılmıştır.

Seyircisiz Bir Dram

O sabah okula geldik. Toplandık ve son provamızı yaptık. Öğrencilerin izin kağıtlarıydı, gösteri boyunca arka fondan gelecek olan müziklerin ayarlanmasıydı, servislerin hazırlanmasıydı derken biz, okuldan bir gün için de olsa izinli olarak çıkmanın sevinci içindeydik. Nasıl olsa sınav haftası da bitmişti ve sınav haftasında epeyce yorulmuştuk.

Saat dokuz buçuğu bulmuştu. Okulun giriş kapısında bizi iki servis bekliyordu. Yol boyunca gideceğimiz okul dışındaki her şeyden konuştuk. Katettiğimiz mesafe arttıkça gözümüze daha çok farklılık geliyordu. Ne kadar uzaksa o kadar farklıydı her şey. Yerleşim alanları, insanların kıyafetleri, kullanılan araçlar...

Bir süre sonra okula vardık. O kadar kalabalıktı ki okulun bahçesi, bir an servislerden çıkmaya tereddüt ettik. Servislerden çıkar çıkmaz öğrenciler bizimle fotoğraf çektirmek istediler. Herkes toplandı, fotoğraf çektirdik. Doğrusu böyle coşkulu bir karşılama beklemiyorduk. Sonrasında okul müdürünün odasına gittik. İşin ciddiyetini anlamak için öğrencilerin gözlerine bakmak yeterliydi. Bizi tiyatro salonuna aldılar. Onlarda bizlere bir gösteri hazırlamışlardı. Gösteri başladı ve bir anda ciddiyetine vardık üstlendiğimiz sorumluluğun. Çok çalışmışlardı, belliydi... Sonrasında sıra bize geldi. Biz de sunduk gösterimizi. Soluksuz dinlediler şiirlerimizi, müziğimizi.

Gösteri bittiğinde bizim için yaptıkları hediyeleri verdiler. Hiçbirinde tek bir marka adı yoktu. Hepsi el emeği idi. Her öğrenci, bizlerden birine verilmek üzere kendi elleriyle hediye hazırlamıştı. Hepsi de bir o kadar güzel ve anlamlıydı.

Velilerinin bizim için yaptıkları yemeklere ne demeliydi? Hepimiz o güzel yemeklerin tadından, bizi karşılayan o sevecen insanlardan dolayı çok mutluyduk. Bir süre sonra okulu gezmeye, çocuklarla oynamaya başladık. Gruplara ayrıldık. Kimimiz okul bahçesinde çocuklarla oynadı; kimimiz resim sergisini, kimimiz ise sınıfları gezdi. Farklılıklar çok belirgindi; fakat aldırış etmeye hiçbirimizin ne cesareti ne de isteği vardı. Oyle etkilendik ki... Her öğrencinin gözünde geleceğe olan umutları, her öğretmenin gözünde azmin ve eğitim aşkının ateşi seçilebiliyordu.

Servisler bizi alıp okula gitmek için geldiği vakit zamanın ne çabuk geçtiğinin farkına vardım. Toplanma faslını uzatabildiğimiz kadar uzatmaya çalıştık. Servise binip okulun kapısında çıktığımız zamanki düşüncelerim gelmek için yola çıktığım zamankinden çok daha derindi. Aradaki mesafe belki farklılıkları arttırıyordu; fakat insanlar, öğretmenler, öğrenciler hepsi aynıydı. Düşünmeden edemedim bu farklılığın asıl nedeni nedir diye? Bizi ayıran özelliklerin kökeni nereye dayanır? Cevabı tam bir muamma...

Can HAKAN

Kavram Dershanesinin düzenlediği Gençler Barışın Güvencesidir konulu kompozisyon yarışmasında

11G sınıfından Deniz ÖZERDOĞAN 65 eser
arasından üçüncülük ödülünü almaya hak
kazanmıştır.

11E sınıfından Cansu DENİZER ise mansiyon
almıştır..

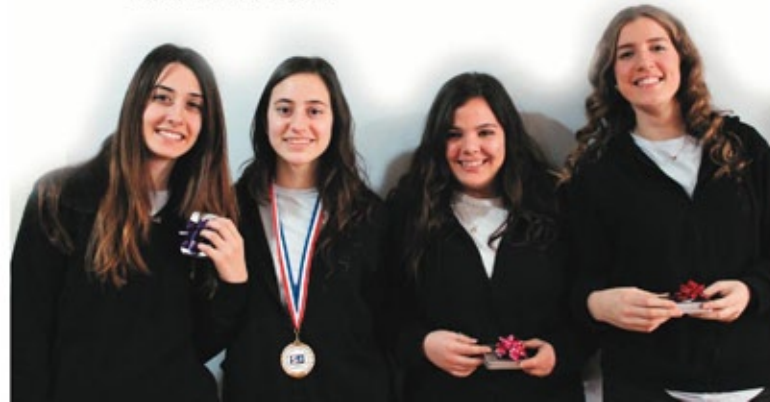
Öğrencilerimizi tebrik ediyoruz.

St. Michel Münazara Etkinliği

2 Mart 2012 tarihinde St. Michel Fransız Lisesi'nin düzenlediği münazara etkinliğine okulumuzdan dört kişilik bir grup olarak katıldık. St. Michel, St. Joseph İstanbul ve St. Joseph İzmir Liselerinden toplam 12 öğrencinin katıldığı bu etkinlikte, her okuldan birer kişinin kurayla seçilmesiyle üçer kişilik dört takım oluşturduk ve yine kura ile takımların üzerinde tartışacakları konular belirledik. İlk iki takım arasında "Kitle iletişim araçlarında verilen haber yazılarına yorum katılmalıdır/yorum katılmamalıdır" konusu tartışıldı. Üçüncü ve dördüncü takımlar arasında ise "Medyada sansür uygulanmalıdır/uygulanmamalıdır" konusu tartışıldı. Bu iki münazaranın kazananları, "Organ bağışi zorunlu olmalıdır/olmamalıdır" konusunda son bir münazara yaptılar, ve benim de içinde olduğum takım, "Organ bağışi zorunlu olmalıdır" tezini savunarak münazara yarışmasını kazandı.

Deniz ÖZERDOĞAN

Şişli Terakki Vakfı Lisesi'nin " Kayboluş"
temalı Sözcüklerle Dans şiir yarışmasında
31 okul öğrencisi arasında **birincilik**
ödüline hak kazanan Can KESKİN'i
tebrik ediyoruz.

Kayboluşu Yaşamak

Uğruna bir ihtilal şu al yaldızlı dudaklarının
Mâhpusun duvarlarına sinmiş misali bir kıvılcım
Beklerken devrimi vura vura gözyaşı paslı zincirlere
Parlar volkan gibi pervasızca isyanım

Saklı definelerinin peşinde derinde bin fersah
Hayalperest batıkların gözü tek korsanlarının
Kaybolmuşum mercanların en loş resiflerinde
Müjganlar saplı mavi koylarının diplerinde

Cöllerde gölgelerimi ararım altımda kızgın kumlar
Akbabalara yol sorarım boğulurken damağımın kuruluşunda
Kayıp sahillere çıkar uçsuz bucaksız bedenim
Arşı felekten zirvesi saçı ağarmış dağların ardında

Bir sandala binerim Akdeniz istikamet
Elimde boş şişem cebimde bir avuç nemli tütün
Küreğim hevessiz bende de yok bir maharet
Saçların sürükler bedenimi umudumla büsbütün

Bir ormanda bulurum kendimi
Sesinden sağır kulaklarımda kanlı bir tüfek sesi
Bir mağaraya sığınırım ciğerlerime vururken gamsız rutubeti
Kaybolur giderim karanlıkta hedef alınca yüreğimi kanlı katilleri

Kayıplardayım yeniden şu ayaz vakti
Ceket omzumda altımda kumaştan pabuçlar seyri keyfindeyim
kovalarken yelkovanım akrebi
Kaldırımlara basar adını hafif ağırdan adımlarım
İmtihan mı bana dört yol ağzındaki sonu duvar çıkmaz sokakların

Kumsallara sığınır hilal akşamı izlerin
Gelgitlerime yalvarırım süpürüp gitmesinler vakit erkenken
Güz yağmurların düşerken sancığıma
Rüzgarlar fısıldıyor adını tenine hasret tenimi tokatlar

Bir namluda sıkışıp kaldım meydanda kan kokusu
Uğruna şehit yerde yatan her süngüsüz asker
Ben sıramı beklerim arka çıkar barudum
Kaybolur menzilde tek yüreklilik şu ordum

Kayıplardayım dilinde ölmedenki son sözlerimde
Kayıplardayım heveslerinde, kurban olurken arayışının
sergüzeştinde
Kayıplardayım en delisinde, adam gibi sevmenin hoş serhinde
Kayıplardayım bir kaşifin kayboluşuma çarpılanmış haritasının
köşesinde

Kayıplardayım yok dönüşüm varoluşun felsefesinde
Yok o hançer keskini elmacık kemiklerinde
Yok o her gece kulaklarıma kazınmış ağlayan kemanımın sesinde
Yok işte Macellan'ın o fani serüveninde

Kaybolmuşum her yeni gün pusulasız aşk vapurunun seferlerinde...

Can KESKİN

Kavram Dershanesi'nin düzenlemiş olduğu "Gençler Barışın Güvencesidir" konulu kompozisyon yarışmasında **üçüncülük ödülü** kazanan eser.

Geleceğin Güvencesi Gençlik

Gençlik, insan ömrünün en verimli yıllarıdır. İnsanın fikirleri yeni yeni oluşmaya başlar, inancı ve gücü vardır, geleceğe umutlu bakar gençken. Gençlik, insana inanma gücünü verendir aslında, hayatında kendine koyduğu hedefleri, başarmak istedikleri ve idealleri vardır. Bunlara ulaşmak için, yine gençliğinin verdiği bir şevkle, azimle çalışır. Hayallerini gerçekleştirmek için, hep ileriye ve daima ileriye bakar. Onun önünde hiçbir engel yoktur aslında, bütün engelleri yıkabilecek güçtedir çünkü. O, geleceğin ta kendisidir.

Her nesil, kendinden sonra gelenlere kendinden bir şeyler bırakır. Elimizde bulunan fikirler, teknikler, hayaller, zorluklar hep bize kendi öncüllerimizin bıraktıklarıdır. Biz, onlara kendimizden bir şeyler katarız, onları geliştiririz, yenileştiririz ve kendi ardılarımıza bırakırız. Bu, insanlığın başlangıcından beri böyledir, düzen budur. İnsanın bir ömrü vardır, ömrünün bittiği yerde, onu takip edenler onun yolundan yürümeye devam ederler. Bu yolda, hem kendi fikirleri ve yaptıklarıyla, hem de kendisinden önce gelenlerin ışığında yürür. Kendisi de var olan birikime katkı sağlar, kendi de üretir ve bunu kendisinden sonra o yolda yürüyecek olanlara bırakır. Bu döngü hiç bozulmaz.

Genç insan, yeniliklere, öğrenmeye, keşfetmeye açıktır. Bilgiye ulaşmak için, her yolu dener. Gelişme sağlamak için, bir şeyler üretebilmek için tırnaklarıyla eşeler gerekirse toprağı. Gençliğin verdiği güç ile başarır bunu. Çünkü bilir ki, bugün onun başında olanların, onun yanında yetişkin olarak yer alanların, ailesinin, öğretmenlerinin, devleti yönetenlerin yerinde bir gün kendisi olacaktır. Buralarda bulunmak için, kendi toplumuna faydalı olabilmek için çalışır, çabalar. Farkındadır onu bugünlere getirenlerin ne şartlar içinde bulunduğunu. Belki ataları, onun bağımsız, hür bir insan olarak yaşayabilmesi için gelecekte, canlarını ortaya koymuş, kanlarını dökmüşlerdir. Belki de ailesi onu okutmak için çok çalışmışlar, ter dökmüşlerdir. Ne olduğu önemli değildir de, o da kendisinden sonra gelecek olanlar için çalışması gerektiğini bilir. Bunu öğrenmiştir.

Herkesin barış ve huzur içinde yaşama hakkı olduğunu da öğrenmiştir ayrıca. Savaşların kötü olduğunu, insanların, kadınların, küçük bebeklerin savaşlarda ne kadar zarar gördüğünü, hastalıkların, açlığın onları kırıp geçirdiğini belki filmlerde görmüş, belki kitaplarda okumuştur. Ama yaşamış bile olsa, savaşın kötü olduğunu öğrenmiştir. Kim hak eder ölmeyi? Askerler, ne uğruna savaşıklarını bile bilmeden telef olurlar savaş alanlarında. Gençcecik, daha bıyıklı terlememiş oğlanlar, yüzleri kan içinde yerlere yığılır. Başka bir yerde, nakşa bir işle meşgul olması, hayaller kurması, okuyup çalışması gerekirken, kara toprak üstünde cesetten bir tepe oluştururlar. Kim için, ne için? Kimse bilmez, onlara savaşmaları emredilmiş. Politik oyunların, devletlerdeki büyük insanların kurbanlarıdır. Eline silah verilmiş, cepheye atılmış silüetlerdir onları buraya atanların gözünde. Peki ya o masum kadınlar, çocuklar? Kundağında bebeler? En çok da onlar hak etmezler ölümü. Ne gelir ellerinden? Nasıl savunurlar kendilerini kör bir kurşun karşısında? Savunamazlar. Onlar kendilerini savunamazlar. Bir bombanın vurduğu evden feryatlar duyulur, bir çocuk, bir anne ölür. Onlar kendilerini koruyamazlar. Bu adaletsiz dünya düzeni, savaş ortamı karşısında onlar kendilerini hiçbir şeyden koruyamazlar. Barış, onların tek koruyucusu olabilir.

Herkesin eşit olduğunun söylendiği, insan hakları için konuşmaların yapıldığı, "Modern Dünya" ve "Bilgi Çağı" zamanında hala ayrımcılıktan bahsedilmesi de kabul edilemez. Kim, ne hakla bir insanı rengi, dili, dini, milleti, inancı ve tercihleri yüzünden yargılar? Bu konularla ilgili tartışmalara girebilir, bir tercihin doğruluğunu veya yanlışlığını savunabilir? Hiç kimse. Hiç kimse bunu yapamaz, yapmamalıdır. Bunun yapılması ilk önce toplum hayatında barışa darbe vurur, daha sonra uluslararası barışa. Eğer içinde yaşadığımızda toplumda barış ortamı olmazsa, huzur da olmaz demektir. Huzursuz bir toplum, huzursuz ve mutsuz anlamına gelir. İnsanın insana uzak olduğu bir toplumda, puslu bir atmosferde geçer hayat.

Emperyalist dünya düzeninin getirdikleri, uygulattıkları da ilk olarak insanın iç huzurunu bozar. Sadece yayılmaya yönelik bu sistem, bir süre sonra insanların kendi öz değer ve yargılarını, ilkelerini değiştirmeye, onları etkilemeye başlamıştır. Kapitalist düzenin tüketmeye dayalı döngüsü, tabi buna döngü denebilirse, insanları sadece almaya ve daha çok almaya iter. Ama insan, aslında ihtiyacı bile olmadığı bu ürünleri elde etmeye çalışırken, ömründen, zamanından, kendinden çalarken kendisine nasıl zarar verdiğini anlamaz. İki yüz yıla aşkın süredir insan hayatını etkileyen, artık insanın en derinine işlemiş bu kapitalist anlayış, bizi kendimize uzaklaştıran, sanal tatminlerle kısa süreli mutluluklar yaşatan ve aslında bizi kendi içimize döndüren bir anlayıştır ve bizi içe kapanık, dış dünyada yaşananlardan, sorunlardan, felaketlerden habersiz, başka insanların yaşadıklarına, sıkıntıklarına uzak, ilgisiz,encil bireyler haline getirmiştir ve getirmeye de devam etmektedir. Kimsenin kimseyi düşünmediği, herkesin benmerkezci olduğu böyle bir ortamda barıştan da söz edilmesi mümkün değildir. İnsanı insandan uzaklaştıran bu düzenin, artık değişmesi gerekmektedir; çünkü ancak bu şekilde barış sağlanabilir. İşte bu noktada devreye geleceğin mimarı gençler girer.

Gençler, geleceğin güvencesidir. Çünkü atalarından miras aldıkları dünyayı, gelecek nesillere, onu koruyarak ve geliştirerek aktarırlar. İyi yetişmiş, eğitilmiş, dünyadaki sıkıntılara çözüm arayan, duyarlı gençler, bugününümüzün koruyucusu, yarınımızın teminatıdır. Barış ortamını onlar, ileri görüşlülükleriyle, başarma azimleriyle ve yeni fikirleriyle sağlayabilirler. Yarın, onları takip edecek gençleri onlar yetiştirebilirler. Kendileri gibi iyiliğe, güzelliğe, doğruluğa, barışa inanan ve idealleri olan ve bu idealleri başarmak için kendileri gibi savaşacak gençler yetiştirmek onların görevidir. Yarattıkları barış ortamını, kurdukları sistemleri, ürettikleri düşünceleri yaşatacak ve ilerletecek olanda, yine kendilerinin bir zamanlar olduğu gibi ardılları olacak gençlerdir. Bu düzen içinde, çalışarak, gayret ederek başardıkları, dünyaya, ülkelerine, insanlarına yardımcı olacaktır. Bunun bilinciyse her nesil, onları daha iyi yapmak için çabalayacaktır. Bu sayede dünyamız üzerinde, hep beraber, hep berber, kardeşçe yaşayabiliriz. Hepimiz, aynı yerden gelip, aynı yere gidecek olan, görüntümüz dışında bir farkı olmayan varlıklarız. Barış, bu dünyada beraber yaşamamızın tek yoluysa, bu yolda hep beraber yürüyorsak diyebiliriz ki, onu emanet edeceğimiz gençler, fikirleriyle ve idealleriyle daima barışın güvencesi olacaklardır.

Deniz ÖZERDOĞAN

*Kavram Dershanesi'nin düzenlemiş olduğu "Gençler Barışın Güvencesidir" konulu kompozisyon yarışmasında **mansiyon** kazanan eser.*

Güzel Günler Göreceğiz Çocuklar

Günlük hayatta belki de en çok duyduğumuz ve kullandığımız kelimelerden biri barış. Gazete ve dergilerde, duvar yazılarında, haberlerde sık sık "Barış istiyoruz!" cümlesini okuyor ve üzülerek onaylıyoruz. Peki nedir bu sürekli işitip bahsettiğimiz barış? Gerçek anlamının farkına vararak çözüm aradığımız küresel bir ideal mi, yoksa birçoğu gibi onaylayıp kulak arkası ettiğimiz basit bir kavram mı?

Barış sözlük anlamıyla "düşmanlığın olmaması, kötülükten, savaş ve kavgalardan kurtuluş" anlamına geliyor, birlik, uyum ve huzuru temsil ediyor; fakat aslında bundan çok daha fazlası var. Barış dünyadaki "sonsuz" güzellikleri fark edip kendine saklamak için başkalarını incitmeyi değil, onu başkalarıyla paylaşabilme erdemini anlatıyor. Hepimizin insan, hepimizin anne, hepimizin bebek, hepimizin genç olduğu bir dünyada insanın insanı kırmaması, üzmemesi, dilinden, renginden, inancından, parasından dolayı ayırmaması, kendine köle etmemesi gerektiğini söylüyor bizlere. "Çocukların masmavi göklerde uçurtmalar yerine mermiler görerek, hırs ve açgözlülük yüzünden, kavgalar ve savaşlar, henüz anlayamadıkları çıkarlar yüzünden anne-babasız büyümemeli. Dinlenecek binlerce melodinin, izlenecek sayısız güzelliğin yerine çılgınlıklar, haykırışlar, kan ve gözyaşı olmamalı. El ele tutuşup birlikte yaşamak varken tek düşündüğümüz çıkarımızı korumak uğruna başkasını ağlatmak, onun elindeki almak, mutluluğumuzu başkalarının perişanlığı üzerine kurmak olmamalı. Çocukların sokaklarda özgürce, korkusuzca koşup oynayabildikleri, anne-babaların gelecekte endişe duymadan bebeklerini sevgiyle büyüttükleri, doyasıya öpüp koklayabildikleri, gençlerin hayallerini engelsiz gerçekleştirebildikleri, şiddetin, korkunun rüyalardan bile silindiği bir dünyada sevinçler ve üzüntüler kardeşçe, omuz omuza, hep bir yürekten yaşanmalı. Ne başka ülkelerdeki insanların sefaletini umursamadan zenginliklerine zenginlik katmak için savaşan devletler, ne başka şartlarda iki yakın dost olabilecekken birbirini öldüren askerler, ne de onlara özenerek birbirlerine taş atmanın, sopalarla saldıranın doğru olduğunu sanan yeni nesiller olmamalı." diye haykırıyor adeta.

Peki güvenle, barışla büyüyecek bu yeni nesiller nasıl ve en

önemlisi kimin önderliğinde yetişecek? Petrol ve diğer yeraltı kaynaklarına insan hayatından daha çok değer veren güçlü hükümetlerin mi yoksa bu büyük devletlerin sömürgesi olmuş, küresel pazar görevi gören, hiçbir söz söyleme hakkı olmayan gelişmemiş ülkelerin mi?

Eğer dünya daha güzel bir yer haline gelecekse bu ancak barış, can güvenliği, hoşgörü ve kardeşlik sayesinde, bugünün küçükleri, yarının söz söyleyecek, dünyadaki çeşitli kuruluşları yönetecek kısacası yarının büyükleri olacak ve belki de insanları, ırkları, insanlığın ortak bilincini yok eden savaşları ortadan kaldıracak olan gençlerin, bizlerin önderliğinde olacaktır; çünkü barış ve adaletten yoksun savaş ortamında büyüyen çocukların bazıları küçükken askerlere özenip kendilerini korumak amacıyla taş ve sopalara sanılacak, büyüyünce kendilerine, ailelerine, ülkelere gösterilmeyen adaleti gördükleri, öğrendikleri gibi şiddetle, silahla sağlamaya çalışacak fakat bazıları ise yaşadıkları acılardan ders alıp bu acımasız sistemi durdurmak ve barışı sağlamak için var güçleriyle çalışacaklardır. Bugünün gençleri çocuklarına savaşın, şiddetin nelere mal olduğunu anlatacak, bilinçli, vicdanlı, hümanist gençler yetiştirecek olan yarının öğretmenleri, savaşların, kavgaların yaralarını sarmak için sınır tanımayacak doktorları, savaşların yok ettiği, yok sayılan insan haklarını savunacak avukatları, siyasetle ortaya çıkan bu çıkar çatışmalarını yine aynı yolla bitirebilecek politikacıları olacaklardır. Ortak bir barış ideali içinde yetişen ve kişisel çıkarlardan çok insanlığın çıkarını düşünecek bir gençlik, dünyamızı şiddetten, kavgadan arınmış, yaşanmaya değer bir yer haline getirebilecek, barışı sağlayabilecek en büyük güvencedir.

Cansu DENİZER

Anais TANYER 2010-2011 öğretim yılında İstanbul çapında düzenlenen münazara yarışmasında ilk ona girdiği için 2011-2012 yılında da Avrupa finaline katılmaya hak kazanmıştır. Okul idaremizin desteğiyle de Roma'daki yarışmaya katılan öğrencimiz çok önemli bir deneyim yaşama imkanı bulmuş, münazarada Bulgaristan temsilcisi 1., İtalyan temsilcisi 2. ve yine diğer bir İtalya temsilcisi öğrenci de 3. olmuştur.

Avrupa Gençlik Münazara Yarışması

Avrupa Plastik Üreticileri Birliği Plastics Europe tarafından 2007 yılından bu yana düzenlenen Gençlik Münazara Yarışması'na 2011 yılında okulum adına ben de katıldım. Yarışma, devlet okullarında ve özel okullarda okuyan 16 ile 19 yaş arası gençlerin katılımıyla gerçekleşiyor. 20 okuldan 86 öğrencinin katıldığı yarışma, İstanbul Valiliği İl Özel İdaresi Binası Toplantı Salonu'nda 28 Mayıs 2011 tarihinde yapıldı.

"Enerji, İklim Değişiklikleri, Doğayı Koruma ve Plastikler" konulu toplantıyı PAGEV (Türk Plastik Sanayicileri Araştırma Geliştirme ve Eğitim Vakfı) organize etti. Plastiklerin insan yaşamına getirdiği etkileri ve toplumsal çevre bilincini oluşturmak amacıyla organize edilen bu yarışmada, biz öğrenciler bu düşünceler doğrultusunda bir araya geldik. İki ayrı fikrin savunulduğu yarışmada eğitilmiş, çevre duyarlılığına sahip gençlere, inandıkları düşünceleri belirlenen süre içerisinde savunma fırsatı verdiği yarışma sonunda okulum adına ülkemizi temsil etmeye hak kazandım. 2011 yılı Gençlik Münazara Yarışması'nın Avrupa Finali, 16 Mart 2012 tarihinde İtalya'nın başkenti Roma'da yapıldı. Farklı okullardan dereceye giren toplam 8 öğrenci olarak yarışma finalinde Türkiye'yi temsil etme şansını elde ettik.

Türkiye'yi temsil eden ekibi; okulumuzdan ben, Kültür 2000 Koleji'nden Merve Oruç, Akasya Koleji'nden Burak Can Uçar, Edirne Beykent Anadolu Lisesi'nden Burak Kadir Aykul, Sakıp Sabancı Anadolu Lisesi'nden Osman Pepeoğlu ve Svetlana Zakharova, Hüseyin Kalkavan Lisesi'nden Oğuz Uz ve MEV Basınköy Anadolu Lisesi'nden Yaprak Sayın olarak oluşturduk. Roma Parlamentosu CNEL'de İtalyan Senato Üyesi Francesco Ferrante'nin de katıldığı Avrupa Gençlik Münazara Yarışması Finali açılışında, Plastics Europe Direktörü Wilfried Haensel'in konuşmasının ardından olumlu grup ve olumsuz grup konuşmacıları söz aldı. Plastics Europe Direktörü Wilfried Haensel ise bu yıl üçüncü kez düzenlenen final ile ilgili olarak, "Gençlerin iklim değişikliği, enerji tedarikinde yeni teknolojilerin kullanılması ve plastiklerin toplumdaki temel rolü gibi önemli konulara ilgilerini arttırmayı amaçlıyoruz. Münazara, öğrencilerin bu konulara daha derin ve eleştirel bakabilmeleri

için etkili bir eğitim yöntemi" diye konuştu. Almanya, İtalya, Türkiye, Bulgaristan ve Hırvatistan'dan katılan Avrupalı öğrencilerle "Gelecek nesiller için dünyamızı nasıl koruyabiliriz? Plastikler çözümün bir parçası olabilir mi? Bu çözümü nasıl geliştirebiliriz?" konuları hakkında tartıştık.

Bulgaristan'dan Svetoslav Kostov, Avrupa Gençlik Münazara Yarışması'nda birinci seçilen isim oldu. Konuşmasında sürdürülebilirlik ve plastiklerin bu konudaki rolünü anlatan Kostov'un savunmasında, problemin kaynağında plastiklerin olmadığı, insanın plastikler de dahil elindeki araçları nasıl dünya yararına kullanabileceği fikri ağırlık kazandı. Kostov, çevreyi kirletenin insan olduğunu belirterek, geri dönüşümün öneminden bahsetti.

Münazaranın Avrupa finali de benim için ayrı bir deneyim ve birikim fırsatı oldu.

Anais TANYER

Concours Scientifique S&J (Sciences et Jeunesse) *Une tradition renouvelée*

2010 fut l'année de la renaissance du concours scientifique "Science & Jeunesse" de notre lycée.

Ce concours est basé à la fois sur les connaissances scientifiques de nos élèves mais également sur leur imagination.

Car c'est bien cela que le Comité Organisateur recherche, la capacité à exprimer des hypothèses face à des énigmes scientifiques tout en utilisant le savoir-faire appris au lycée.

Afin de mieux répondre à ces défis, nous avons décidé de regrouper les énigmes dans un thème annuel. En 2011, c'était "la police scientifique" alors que "l'illusion" était le défi à relever cette année. Ces thématiques représentaient une difficulté également pour les enseignants qui ont dû imaginer des questions en relation avec ces sujets.

Quant aux élèves, ce concours est l'occasion de se mesurer en groupe face à d'autres équipes du même niveau et d'avoir un regard nouveau sur les matières scientifiques et la science en général.

Nous avons eu la chance, en 2011, de collaborer avec la scénariste de la série policière "Kanit". Madame Selim Hartevioğlu nous a proposé une question originale dont la récompense a été de participer au tournage d'un épisode du côté de Polonezköy. Ce fut là-aussi un moyen pour les élèves de se rendre compte que les sciences font partie de leur quotidien.

Si nous avons choisi "l'illusion" cette année, c'est dans le but de jouer avec tout ce qui nous semble hors-norme, magique, irréel. Ce thème vous a semblé peut-être plus compliqué que celui de l'année dernière. Mais il ne faut pas oublier que ce concours est autant basé sur les connaissances que sur la capacité à développer un raisonnement scientifique même fondé sur des hypothèses fausses.

Ce qui était "magique", "impossible" ou encore "sorcèlerie" pour les gens d'autrefois est devenu une théorie, un théorème ou une découverte pour les scientifiques d'aujourd'hui. Il en sera de même pour les questions que nous nous posons actuellement et qui trouveront des réponses demain grâce à des jeunes comme vous qui sauront élaborer des hypothèses et les vérifier.

Mr Tricart souligne, dans son texte d'introduction du livret souvenir 2012 :

"Les scientifiques travaillent sur l'illusion perceptive : nos sens sont abusés par les apparences. Les littéraires dont je suis s'intéressent plutôt à l'illusion affective : notre conscience est abusée par nos désirs. Qu'elle soit perceptive ou affective, l'illusion nous fait prendre ce que l'on voit ou ce que l'on désire pour ce qui est..."

... Dans nos relations aux autres aussi, comment aller au-delà du monde trompeur des apparences ? Comment ne pas « se bercer d'illusions » ?

Nous avons tendance à prendre nos désirs pour la réalité et la psychanalyse nous rappelle combien le principe de plaisir triomphe facilement du principe de réalité."

Le renouvellement du concours S&J en 2010 a été aussi accompagné de la création des "Règles d'Or, d'Argent et de Bronze". La règle a été choisie comme symbole car c'est un outil scientifique que nous utilisons dans chacune de nos matières.

Elèves, parents et professeurs se réunissent pour la remise de ces "Règles" lors d'une cérémonie au théâtre, cérémonie intégrée à la "Semaine des Talents", les candidats ayant démontré leur talent scientifique.

Les lauréats des "Règles d'Or" gagnent en plus un séjour en France d'une semaine afin de découvrir une ville et sa région, tant sur le plan culturel que scientifique.

2010, c'était Paris, la Seine, ses musées mais aussi la Grande Galerie de l'Evolution, la Cité des Sciences ou le Palais de la Découverte.

2011, c'était la Côte d'Azur, entre Nice, Monaco et Antibes, les fabriques de parfums, l'aquarium monégasque et l'environnement méditerranéen.

2012, ce sera Grenoble, mais aussi la visite du CERN et la découverte des Alpes en été.

Saint-Joseph Fransız Lisesi, 2011 - 2012 Eğitim Yılı Güzel Sanatlar Kulübü (Enstalasyon)

“Dönüşüm”

...Plastik sanatlar eğitimi dil eğitimi gibidir. Simgelerin * doğru sıralanması, kuralına ve kompozisyon” ilkelerine uygun ifade, anlam bütünlüğünü oluşturur. Bu genel iletişim dili, estetik ifade ile özgün bir anlatım gücüne ulaştığında sanat eylemi hedefine ulaşmış olur.

Doğal ki, herkes banyoda şarkı söylerken ' Zeki Müren ' olmaz! Olamaz.

Veya her ne kadar; 'Üsluplaşmaya karşıyım' dese de Picasso, imzasını görmesek de, her hangi bir çalışmasını gördüğümüzde Picasso deriz. Picassonun özgün tavrı ,onu Picasso yapmıştır, imzası değil. Ancak böylesine güçlü bir estetik tarz (biçim) oluşturabilirsiniz Sanatçı olabilirsiniz... .

Orta Eğitim Kurumlarında Sanat Eğitiminin gereği, temelde insanın çevresi ile olan ilişkilerini düzenleyebilecek ve disipline edebilecek bilgi ve bilinç düzeyine ulaşabilmektir. Yani, kültür olarak; Sanat tarihindeki sanatçıları ve yapıtlarını tanımak, yaşamımıza katkılarını kavramak, uygulama tekniklerini, çağdaş yansıma farklarını öğrenmek ve son olarak sanatçı adaylarının yetişmelerini sağlamaktır.

Yaptığımız çalışmaların hedefi ; çizgi, desen, leke, benek, renkle sanat dilini (sanat terimlerini, sanatçıları ve sanat eserlerini, sanat eleştirisini,) teknik resim ve perspektif ile mimari çizim ve görme prensiplerini öğrenmek ve uygulamaktır.

Bu çalışmalara bir de profesyonel bir tasarımı, tüm süreci ile birlikte 'öğrenci projesine', düşünceyi eyleme 'dönüştürmek', yaparken eğlenmek ve yapabilmenin keyfine varmaktır. Umarım bu keyfi 'Dönüşüm' ü izlerken paylaşırsınız. Üç yıl önce, bir deneme bir böcek "Cervus Lucanus" yapmıştım.

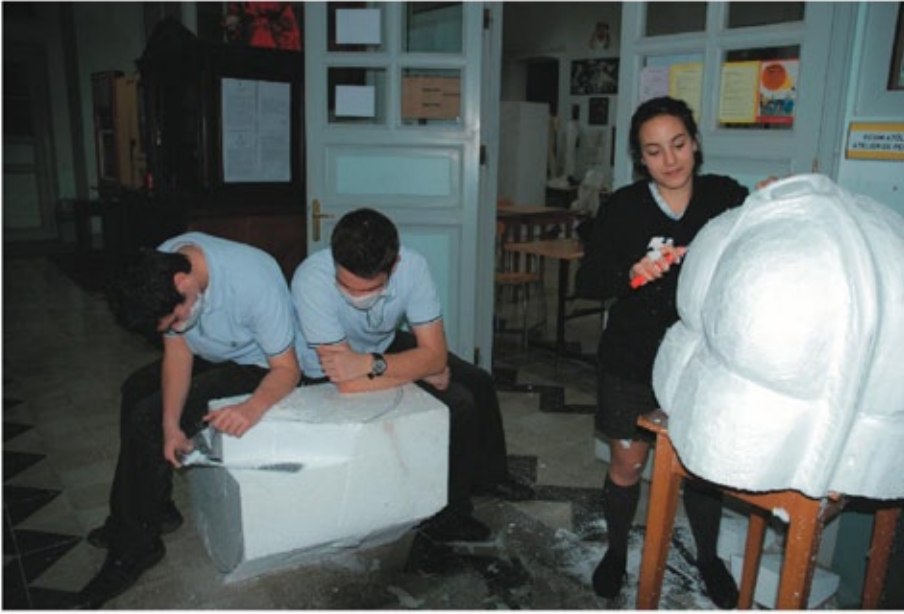
Müze için, M. Chapdelaine ile sohbet sırasında çıkmıştı bu fikir...

Sonra , geçen yıl Nazım Hikmet' in "Jakond' un hatıra defterinden notlar" ını sanat tarihinde sanatçıların birbirlerinden, farklı alanlardaki sanatçıların, ressamların, edebiyatçılardan, farklı alanlardaki sanatçıların, heykeltıraşların şairlerden ve romancılardan beslendiği gibi. Yani, Picasso - Apolliner, Rodin - Balzac gibi, Nazım ustanın ölen arkadaşı Si-Ya-U için yazdığı şiirin kaynağı olarak Louvre müzesindeki bir çok sanat eserini ve mekanı hikayesinin unsurları olarak kullanması bize, Kafka' nın "Dönüşümü" nü plastik değerlerle yeniden yorumlama cesareti verdi.

Bu düşünceyi kulüpteki herkes heyecanla karşıladı. Kısa bir süre, "nasıl yapabiliriz, nasıl malzemeler kullanabiliriz"i tartıştık. Eskizler yaptık ve karar verdikten sonra yola çıktık.

Çalışma sırasında, (Yurt dışında eğitimine devam edecek bazı öğrencilerin işini büyük ölçüde kolaylaştıran portfolyoda yer alacak) fotoğraflar ve videolar çektik. Bu

fotoğraflar, hem proje çalışmalarını hakkında bilgi veren, hem de zaman içinde teknik tecrübenin gelişimini gösteren , özeleştirici anlamında (hatalarımızı tekrar etmemek konusunda) hafızamızı tazeleyen, yeniden değerlendirme yapabileceğimiz bir rehber ve aynı zamanda arşiv amaçlı çekildi.

Önce büyük parçaları kestik, sonra küçük parçaları birbiriyle yapıştırarak testere, maket bıçağı, neşter gibi araçlarla biçimlendirdik. Hafif kaplama ve zımparadan sonra boyadık. ' Gregor Samsa' yı yaparken bir taraftan da mekanı tasarladık. Demir karyola, komodin, üzerinde 06. 00 ya kurulmuş çalar saat, duvarda, kırık yıldız çerçeve içinde; boynunda kürk atkısı, kolunda manşonu ile dergiden kesilmiş bir genç kadın portresi (muhtemelen bir manken veya sinema sanatçısı), yatağın önünde masa ve masanın üzerinde bir iki kumaş katalogları, belki bir vazo, sandalye, yerde bir kilim yatağa

yakın bir çift terlik ve dışarda yağmur görüntüsü ile bir pencere, sağ tarafta kapı...

Böylesi bir çalışmaya katılmak ; düşüncenin simgeselliği ve sıralanışı konusunda yapılan araştırma, konuşmalar ve fikir birliği, fikir ayrılıkları, verilen kararlar, bulunan 'icat gibi' teknik çözümler, yaşanan dayanışma ve tartışma sürecinden sergileme sonuna kadar bir bütünün parçası olmak, hele gerçekleşirse, bir başarının unsurlarından biri olmak, hem unutulmayacak anı yaprağında, hem de işe yarayan bir portfolyo da yer almaktır.

İnsan ürettikçe İnsan olur. Emek vererek başarılı olmanın sevincini ve gururunu hiçbir para satın alamaz.

Böyle bir sevincin yaşanmasında katkısı olan başta sayın müdürümüz, M Tricart' a, Müdür Başyardımcımız Sayın Ender Üstüngel' e, Bize moral destek olan öğretmenlerimize, gereksinmelerimize anında yanıt veren İdari amirimiz Salih Acar' a, dört dörtlük usta uygulayıcı Ergun Vatandaş' a, yürek dolusu teşekkürler...

Sanat severlerin, Sanatçıların ve Sanat Eğitimcilerinin Takdirlerine sunarız.

**Görsel Sanatlar
ve
Sanat Tarihi Öğretmeni
A. Selçuk Özбек KIZILIŞIK**

Sürüdeki Bir Koyun

Soyutlamıştı kendisini, zihninde yarattığı bir metre karelik hapisanesinde, boşlukta iki ucu boş terazisi ile yokluğu tartmaktan sıkılmış ve yorulmuştu. Çektiği acılardan dolayı. Daha ne kadar dayanabilirdi ki buna? Acı çekiyordu, bundan ötürü kavga ediyor, yalnız kalıyor; kendini soyutlamak, acısını dindirmek istiyordu. Daha ne kadar vardı acısının dinmesine? Saat kaçtı? Hangi gündeydi? Nerde olması gerekiyordu? Şu anda nerdeydi? Ne yapmalı diye düşünmedi. Sadece çektiği acı umrundaydı. Acıdan zevk alıyor gibi tiksindirici bir ifade belirdi yüzünde. Belliki umursamıyordu. Ya da tam tersi...

Belki de acı çekiyordu; çünkü yalnızdı. Mutsuz, sefil ve acınası. Çevresindekiler de yaşamalıydı bu duyguyu belki bu onun bir nebze sürüdenmiş gibi hissetmesini sağlayabilirdi. Belki de fazla iyiydi kendi içinde; ama yansıtmıyor, aksine kendi benliğinde bir başka kişilik geliştirerek bastırmak istiyordu acizliğini.

İnanmıyordu, aksi takdirde bu onun bir şeylere ihtiyaç duyduğunun kanıtı olabilirdi. Yardım edilmesini her zaman bir çocuğun saflığıyla istemekle beraber, bir savaşçının cesaretiyle reddetmekteydi. Bir kez tadını aldı mı, kurtulamazdı bu histen. İnsan bilmediği, tatmadığı, denemediği şeylere karşı özlem duymaz. Bu yüzden mutlu olmak haramdı ona. Sefilleştirmek bu acınası hayatını... İşte buna değerdi onca acı. Bir daha üzülmemek için. Üzülüyordu, demekki tatmış olmalıydı aşkı. "Hayır" dedi. "Hayır, unut bunları."

Acını başka bir kavram olarak nitelendir deseler, yine acı derdi. Başka söze gerek yok. O kadar net, o kadar acı. Hayatı acıdan ve belkilerden ibaretti. Özlem duymuyordu. Bu yüzden belkiler bir şey ifade etmiyordu.

İşte o kadar yalnızdı.

Can HAKAN

Geçmişten Günümüze Gelen Bir Dil: Türkçe

Dünyada en fazla konuşulan on beşinci dil olan anadilimiz Türkçe, Bulgaristan, Irak, İran, Güney Azerbaycan, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC), Özbekistan, Kazakistan gibi pek çok ülkede konuşulmaktadır. O kadar geniş bir alana yayılmıştır ki pek çok şive ve ağız farklılıkları görülmektedir. Hatta bazen coğrafyadan coğrafyaya alfabenin bile değiştiği bir gerçektir. Örneğin, Azerbaycan alfabesinde dokuz ünlü, otuz bir ünsüz harf bulunurken Türk alfabesinde sekiz ünlü, yirmi bir ünsüz olmak üzere yirmi dokuz harf bulunur. Kısacası, dünya üzerinde seksen sekiz milyon kişi tarafından konuşulan anadilimiz son derece değerli ve kıymetli bir dildir.

Peki bizler bu kadar zengin olan dilimizin kıymetini ne kadar biliyoruz? Onu geliştirmek için neler yapıyoruz? Bırakın onu geliştirmeyi, onu yabancı dillerin etkisinden korumak ve kurtarmak için neler yapıyoruz? İşte bu sorulara cevap vermeden önce galiba dilimizin ne kadar zengin bir dil olduğunu anlamak gerekiyor.

Dünya üzerindeki her dilin zenginliği, o dilin kelime ve şekil zenginliğiyle ölçülür. Türkçe ise kavram zenginliği ve anlatım rahatlığı bakımından diğer pek çok dilden daha zengindir. Şekil zenginliği bakımından da aynı durum söz konusudur. Hatta buna Kaşgarlı Mahmud'un on birinci yüzyılda yazdığı "Divanü Lügati't Türk" adlı eseri en güzel örnektir; çünkü bu eserde yaklaşık sekiz bin kelime vardır ve bu sayı o dönem dilleri arasında oldukça ciddi bir yer tutar.

O zaman sorulması gereken soru şu olmalı : Bu kadar büyük bir zenginliğe sahip dilimiz varken niye onun yerine yabancı kelimeleri kullanmaya çalışıyoruz? Dilimizde o kadar köklü ve anlamlı derin sözcük var ki onların kıymetini bilmek, onların yeryüzünden silinmesini önlemek için gerekli her şeyi yapmak çok önemlidir. Neler mi yapılabilir? Mesela, kampanyalarla dilimizi yabancı sözcüklerden arındırmaya çalışmalı ve okullarda Türkçe kelimelerin kullanılması teşvik edilmelidir.

Unutulmamalıdır ki, tarihte de dilin arındırılmasıyla ilgili pek çok çalışma yapılmıştır. Bu yeniliklerin içinde en büyük ve en önemli olanları Mustafa Kemal Atatürk'ün yaptığı 1928 harf devrimi ve 1932 dil devrimidir. 1928 harf devrimi ile Arap asıllı Türk alfabesi yerine Latin alfabesi getirilmiştir. 1932 dil devrimi ile ise yabancı Arapça ve Farsça sözcüklerin Türkçe karşılıklarının bulunması için çalışılmıştır ve Türk Dil Kurumu (TDK) ile Türk Tarih Kurumu (TTK) kurulmuştur. Ayrıca Servet-i Fünun döneminde, Ahmet Hikmet de Türkçülüğü savunmuş, Arapça ve Farsça kelimeleri dilimize alırken onları Türkçeleştirmenin gerekliliğini ifade etmiştir.

Tarihsel süreç içerisinde çeşitli evreler geçirerek günümüze gelmiş, kültürümüzün en önemli temsilcisi olan ve son derece büyük bir zenginliğe sahip dilimizi korumalı ve onu yabancı etkilerden arındırmalıyız; ama bunun için de öncelikle onun anlam ve önemini kavramalıyız.

Başak TANER

Beyaz

Bir renk olabilseydim eğer, bir ışık demeti, beyaz olurum. Her rengin birleşimidir beyaz. Masumdur, bir o kadar da uyumlu. Her renge yakışır, her rengi de taşır. Aslında alçakgönüllüdür, göze batmaz; fakat her yerde bulunur. Umudu da simgeler beyaz. Kanatlar, melekler hep beyaz resmedilmiştir. Gökte bulutlar bembeyazdır, karlar da öyle. İyiyi, doğruyu, masumiyeti hep beyaz simgeler. Aslında sadelikle de güzellik olabileceğini gösterir. Güzellik ve sadakatlıktır beyaz. Ayrıca iyiliğin de sembolüdür. Asildir ve de gösterişsiz başanır bunu. İlla ilgi çekmek istemez ama görünür. Sonsuzluktur beyaz. Her şey olabilir, her zaman da...

Serra OLCAY

Gri

Kime ait olduğu belli olmayan, özgür bir renk gibi gelmiştir gri bana her zaman. Gecenin gizemini, gündüzün güvencesini taşıyan... Ne beyaz kadar saf ve iyi ne de siyah kadar kötü. Hepsinden bir parçaya sahip, kararsız... Kimsenin pek fark etmediği bir tehlikesi vardır grinin. İyi ve kötünden bir parça, bir parça mutluluk, bir parça da güvensizlik. Siyahtan daha karanlıktır aslında, belirsizlik ve emin olamamak, hayal gücünüzün kurduğu şeyler sizi her zaman daha çok korkutur, gördüklerinizden ve işittiklerinizden. Grinin içine yürümek her zaman daha ürkütücüdür. Güven dolu gibi görünüp sinsice belirtsizliğe çeken bir renktir, gri. Beyazın arkasında saklanıp beklerken, bir renkten çok daha fazlası...

Defne ANTİKA

Siyah ve Beyaz Arasındaki Halat Çekme Yarışması

Bir renk olsaydım, kendimi "gri" gibi hissederdim, şu anda; çünkü kendi içimde bir savaş vermekteyim kara delik ve ışık birbirine karşı. Her saniye farklı bir akyuvarım beni bu öldürücü sonsuzluktan kurtarmaya çalışıyor o sırada içimdeki virüsler daha da çok güç kullanıyor, daha çok alanı kapsamak için akyuvarlarıma karşı. Her saniye bir tane kötü ölüyor ardından yenisi ürüyor ve o anda bir iyi can veriyor sonrasında onun da bir yenisi ürüyor. Her karanlığın savaşçısının ölüşünde ten rengim açılıyor, her aydınlığın kahramanının düşüşünde ten rengim koyulaşiyor. Amansız bir savaş bu, ne beyaz kadar saf ne siyah kadar kurnaz olabiliyorum. İkisi de beni bırakmaya razı değil.

Ne zaman sevinç yaşasam, mutlu olsam aydınlığa yaklaşıyorum. Her yazdığım şarkının sözlerinde coşum saklı. Bunu yanımdakilere de bulaştırma isteği doluyor içime, onlar da açılıyor, onların depresyonlarını, üzüntülerini soyutlaştırıyor. Onlar da benimle birlikte neşenin resminde, orada karşımızda duran gözlere tebessüm ediyoruz, onlar da bütünlüğümüze bizim coşumumuzla bakarlar ve kendi lirik şiirlerini yazarlar. Çünkü biz hüznün içindeki son umuduz, bir başı bayağın tozlanmış yüzüüz, gittikçe onlar uçuşuyor ve benliğe bürünüyoruz, olmamız beklenen.

Her gülüşle açılırız.

Ne zaman yaşlarımın akıntısına kendimi bıraksam karanlık beni yanına çeker ve ona bağlanırım, ondan kopmam. Her yazdığım satırın içine bir yas, bir hüznün, bir depresyon saklanır. Kendine benzetir kara delik. Hüznün yayılışı, evrenselliği, gözyaşımızın oluşumu, umutsuzluğumuz yansıtan mutsuzluğun pençesinde kalmış bir hayat tarafından resmediliriz. Bunu herkese yayarız bir çıkış yolu olmadığını. Bakan o iki toptan şeffaf damlacıklar düşer. Çünkü onların acılarını da açığa vururuz fırça darbeleri altında, her yakarışımız resmin umutsuzluğunu yansıtır. Onların acısı bizim de acımız olur ve daha da koyulaşırız. Onların acısını açığa vururuz ama o fırça darbecisi bizi benliğimize döndürmeye çalışır. Onun gücü duygu selini aşamaz ve onun fırçası ile kendisi sürüklenip gider. Biz duygusalığımızla baş başa kalırız, birlikte hislerimizi yansıtan o örtü parçasını renklendiririz.

Her bakışın, her seyredişin sonu benim! Ayna gibi ben duygumu dostuma yansıtım o da diğerlerine, sonunda hepimiz birlikte o dev aynasından bakan o iki topa. Hislerim evrenselleşti.

Koyuluğum o topların içlerinde sakladıkları acısının simgesi. Her ne olursa olsun o açık dostlarıma bırakmadım kendimi, ben ona büyük kin besledim, onların sevinç örtüleri benim hüznümle çelişiyor.

Ben ne zaman keder, sevinç tablosuna dönsem, içimde ya bir akyuvar ya da bir virüs canını kaybetmiş ve yeni bir tane üremiş olur. Ben sadece onların amansız savaşının bir kuklaşımıdır ama hangisine yaklaşırsam o kazanır. Her gözyaşım kara deliğe, her tebessümüm aydınlığa el uzatır. Ben sadece bir barışçı ve savaşçının ortasında kalmış bir bulutum. İkisi arasında sürüklenir dururum biri beni sağa çeker biri beni sola adeta bir halat çekme oyunundaki gibi. Ben ne koyuyum ne açık, ne iyiyim ne kötü, ne siyahım ne beyaz, ne negatifim ne de pozitif ben nötr'üm. Ben griyim! Her tonumun içinde ayrı bir destan saklarım.

Ceren AYTEKİN

Hissedebilmek: İnsan Olmak

Merhamet duymaktır, bir başka insana, bana göre insan olmak. Belki bir başkasına göre bencillik, hırs ya da bir başkasına göre heyecan duymak... İnsan olmak "düşünebilmektir" der, çoğu insan. İnsan olmayı düşünceyle sınırlarlar ama bana göre hissetmektir, ondan öte. Duygularını en uç noktalarda yaşamaktır. Heyecanlanmaktır! En olmadık yerde kendine güven duymak, en olması gereken yerde kendini kaybetmektir. Belki bu saydıklarımın çoğu bizim özelliklerimiz değil; ama insan olmak aynılaşmaya direnmek, kendine özgülüğü barındırabilmektir aynı zamanda.

İnsan yalnızlıktan korkmamalı, yalnız da kalabilmelidir. Kendi hatalarını düşünmelidir kaçmadan. Etrafındakilerle ilişkileri saf olmalıdır insanın, yalın, yalansız, ummadan belki bazen de çelişkili. İnsan olmanın dünyadaki en güzel şey olduğunu hissedebilmelidir eğer hissedemiyorsa mutsuzluğun tadını çıkarmalıdır o zaman. Yemeği, tadını ala ala yiyebilmelidir. Şarabı tadını ala ala içmelidir. Anın tadını çıkarmalıdır. Ölümlü dünya üzerine ne odaklanmalıdır, ne de çıkarmalıdır, bu düşünceyi bir an olsun bile aklından.

İnsan özen göstermelidir: arkadaşına, dostuna, komşusuna, anne, baba, çocuğuna, doğaya, hayvana, sevgilisi veya o an gördüğü, tanımadığı herhangi birisine....

Belki sevemeyebilir herkesi, sevmemelidir de herkesi! Ama herkesi olduğu gibi kabul etmeyi, ona saygı göstermeyi de öğrenebilmelidir. Güvensizliği ve sadakati, sabrı, sabırsızlığı, saflığı ve kötülüğü, hepsi içinde barındırmalı ama her seferinde iyi olanı seçebilmelidir. İnsan, insan olma yolunda hergün kendini tamamlayabilmelidir.

Tutku BAKAN

İnsan Olma Sanatı

Kolay bir eylem değildir, insan olmak. Biz, kendimizi "insan" adıyla tanımlıyoruz; ama sadece bilimsel olarak. Peki gerçekte de öyle miyiz?

İnsan olmak için vazgeçilmez birtakım erdemlere sahip olmak ve bunları yerinde, doğru biçimde kullanmak gerekir. Toplum içinde kurallara uymak, özgürlüklere saygılı olmak bir insanın başlıca görevlerindedir. "iyilik eden iyilik bulur", "söz gümüşse sükut altındır" ve "çalışan kazanır" sözleri iyi insanlar için birer yol gösterici olmuştur. İnsan olmak, herkesin bir hikayesi olduğunu ve olabileceğini unutmadan insanları sabırla dinlemektir. Yalan söylememek, doğruları açıkça haykırmak insanlığın başlıca erdemlerindedir. Yapabildiklerimizi başkalarıyla kıyaslayarak ne kendimizi ne de onların şevklerini kırmamak, yalnızca kendimizle yarışmak, ilerleme yolunda atılacak en akli başında adımdır.

İşte bana göre benim insan olma sanatım. Ya sizin ki...?

Can YUMUK

İnsan Olmak

Yapmadığın bir şey olsa bile ötekiler bunun senin yaptığını söylediğinde yılmayıp rüzgarlar karşısında durabilmektir, insan olmak. Hayal etmek ve bu hayallerini gerçeğe çevirmek, bütün emeğin yere yığıldığında bile yılmadan yeniden başlamak, çabalamak, gücün kalmayınca yine de güç bulabilmek, üst düzeylerle hayatını geçirdikten sonra hala aynı kişilikte kalabilmek, herkese değer verebilmek, her geçen zamanı çok iyi şekilde doldurabilmek... Ve insan olmak: Her yaptığın şeyde, atığın her adımda önce insanı ve insan olduğunu düşünebilmek...

Gizem ÖZEVİN

İnsan

Bir bahar günü Kadıköy'den Beşiktaş'a geçerken yüzüme çarpan bahar rüzgarı ile düşüncelere daldım... Simit attığım şu martılar özgürce uçabilseler de bir insanın sahip olduğu güzelliklerden zevk alma duyularından yoksundular. Üstelik sadece zevk alma değil; bizler düşünebiliyoruz da... Düşünmek bize şu martılar gibi uçuş imkanı bile sağladı. Hayal gücü insanoğlunun en büyük özelliklerinden biri.

Milyonlarca yıl önce bu dünyada tüm canlılar avlanarak karnını doyuruyordu, oysa ilk defa insan doğaya hükmetmeyi düşündü, ağzından çıkan seslere bir anlam verdi, araç gereç yaptı ve bunları içinde bulunduğu topluma yararlı olmak için kullandı. Milyonlarca yıl sonra bugün insan sadece karnını doyurma içgüdüleriyle yaşayan bir varlık değil; düşünerek hareket eden, hergün kendini geliştiren, sorgulayan, yardıma muhtaçlara yardım eden bir varlık oldu. İnsan dediğin vicdanını dinleyen, adaleti savunan, kendini ve içinde bulunduğu toplumu geliştirmeye çalışan bir canlı. En önemlisi ise dünya üzerindeki güzelliklerden zevk almayı bilendir.

Burcu AKŞAHİN

İnsan Nedir?

Hayatını, kim olduğunu anlamaya çalışmamaya harcamaktır, insan olmak.. Davranışların hayatını, hayatın da davranışlarını belirli kılar. Ama insana davranış konusunda birkaç seçenek tanır hayat. İşte bu seçenekler, insanın kendisini tanıması için bir fırsattır adeta. İnsan kendini tanıdıkça değişir, gelişir.

Davranışlarını ve duygularını, kendini tanıdıkça değiştirmeye ve geliştirmemeye çalışana, hep aynı kalana denir "insan". İnsan; değişmeye çalıştıkça ilk önce kendi etrafındakileri, sonraysa ortamını değiştirmeye çalışır; fakat anlar ki asla onlar gibi olamaz, değişemez. O öyle doğmuştur.

Değişmeye karar verince, kendini değil; ortamını, arkadaşlarını ve arkadaşlarının davranışlarını değiştirmeye kalkana denir "insan". Kendinde değil, baskasında bulur problemi. Gerekirse kurtulur bile, pişman olur sonradan onu kaybedince, ama bir kere kurtulmuştur ondan.

Bir şeyi kaybedince değerini anlayana, bir daha geri gelmeyeceğini anladığında değer verene denir, "insan". Yanında olduğu sürede sıradan gelen bir şeyi kaybedince, bir daha geri gelmeyeceğini anlayınca onunla her gün konuşmaya çalışana, onu her gün özleyene, değerini sonrasında asla unutmayana denir, "insan".

"Seni seviyorum" kalibini yanındayken en az, uzağındayken, hatta belki gittikten sonra en çok kullandır "insan". Sanki bu kalıp az söylenirse daha çok önem taşımış gibi kullanana denir "insan". Cimriliğini yalnızca parada değil, sevgide de gösterene denir "insan".

İnsan ne midir? İşte günümüzde cevabı...

Selen TAYLAN

İnsan Olmak

Bir amaca ulaşmak için çalışmak, doğruyu bulabilmek için çabalamak, hiçbir zaman pişman olmamaya uğraşmak, dört dörtlük olmak için zaman harcamaktır, insan olmak. Kendini geliştirmek istemek, her zaman daha iyisine kavuşmayı hayal etmek, hiçbir zaman tam istediği noktaya ulaşamamaktır, insan olmak. Sürekli hata yapmak ve hatalarından ders çıkarmaya karar vermek, iyi biri olmaya çalışmak, kötülüklerden saklanmak ama bazen onlara yenik düşmektir, insan olmak. İstemediklerinden kaçmak ama hiçbir zaman istediklerine ulaşamamaktır. Her zaman gideceği yolu olmak, geride bir şeyler bırakmak, mükemmel olma yolunda çalışmak ama hiçbir zaman mükemmel olamayacağını baştan kabul etmektir, insan olmak.

Aslı Su ÇORUK

Esir

Bu sabah uyandığım da, içimde alışık olmadığım bir his oluştu. Bu hissin bana verdiği tedirginliğin neden kaynaklandığından emin olmamakla birlikte yaşadığım hislerin bana verdiği belirsizliklerden korkmaya başladım. Odamın penceresinden dışarı baktım, hava güzeldi. Tek bir bulut görmek imkansızdı. Evdeki herkes uyanmış, gündelik işlerine koyulmuştu. Hiçbirinin derdi yok gibi görünüyordu. Bir anda nedenini bilmediğim bir depresif havaya kaptırdım kendimi. Farklı farklı düşüncelere kapıldım içinde bulunduğum o anla ilgili. Ama bunların hepsini çok çabuk sindirdim içimde. İki saniye önce yaşamış olduğum duygular artık anlamsız geldi. Yerlerini başka duygular doldurmaya başladı aniden. Bu sefer de mutluydum, umutluydum, hava çok güzeldi içimin berraklığı gibi. Dedim kendi kendime, haydi bakalım otur ne istiyorsan onu yap. Ne istiyorsan onu. Kitap oku, film izle, saçını kestir, sonra düşünürsün ne yapacağını... Fakat yine bu fikirlerini yerini başkaları aldı. Bu sefer sorgulamaya başladım yapmak istediklerimi ve neleri yapmazsam sonuçlarının neler olacağını. Ah şu sonuçlar... Verdiğimiz kararlar ve yaptıklarımızın sonuçlarına katlanmak zorunda olduğumuz sonuçlar. Bir an sınıfta öğretmenin tahtaya çıkarıp sözlü yaptığı bir çocuğun sorunun cevabından emin olmadığı an panik olduğu gibi panikledim ben de. Ne yapsam diye düşündüm. Düşündüğüm vakit bir ses duydum "haydi kahvaltıya" diye. Hemen mutfağa gittim. Masaya oturdum. Kahvaltımı yaparken bana yöneltilen soruları cevaplamaktaydım. Sorulan her sorunun bir cevabı ve her cevabın da geçireceğim gün hakkında bilgileri vardı. Ama yapmak zorunda olduklarımı yapmak istemiyordum. Yine de yapmak zorundaydım ve o günün akşamında hepsini yapmış olacaktım. Peki yapmak istediklerim ne olacaktı? Onlar hala yapılacaklar listesinde sonsuza kadar ümit eden bir mahkum gibi bekleyeceklerdi. Neden yapmak istediklerimi yapamıyorum diye düşündüm. Ama cevabı bulamadım. Anladım ki çoğu insan kendi hayatının hakimi olmak varken onun esiri oluyordu. Hayat şartları zorluyordu çünkü. En büyük çaresizlik hayata karşı olandı. Bu çaresizliğe inat savaşanlar ise kahramandılar benim gözümde. O zaman niye olmaları gereken yerlere ulaşamıyorlardı bizim gibi? Tamam herkesin kendine göre yaşantıları ve dertleri, sorumlulukları vardı; fakat niye bu değişkenler hep aynı sonuçlara çıkıyordu her insan için? Çünkü en büyük etken olan insan faktörü devreye giriyordu. Aynı donanım ve kurulumlara sahip iki farklı bilgisayarın bir sorunla karşılaşması ve sonuçlarının aynı olması gibi. Farklı sorunlar ve oluşan etkiler fakat verilen tepkiler aynı. O zaman anladım insanlığın duyarsızlığı ve yozlaşması sonucu aşırı duyarlı olanların, her türlü duyguyu uçlarda yaşayanların dışlanması kaçınılmazdı. Tıpkı bir sorunla karşılaşınca bozulmaya başlayan bir bilgisayarın pek rağbet görmemesi gibi. Farkındalar çünkü, dedi kardeşim Hamit. Her şeyin hem de. Sadece üzülüyorlar ve bu derin üzüntü sonucunda yıpratıyorlar kendilerini. O zaman ne olacak onlara demek istedim içimden. O da fark etmişti bunu. Sustuk; fakat ikimizde düşüncelerimizi paylaşmak için can atıyor ve uygun anı bekliyorduk. Çözümü neydi çağımızın vebasının? Bir melodi ilişti kulağıma. Duyuyor musun? dedim. Evet, dedi. Çok güzel değil mi?

Ardından yine bir ses duydum. Ses müziği bastırıyor ve bana bir çığlık gibi geliyordu. İstemiyordum duymak hiçbir şeyi. O ise bana inat:

-Hadî artık geç kaldın. Git berberine, sonra dersine başla...

Kardelen Çiçeği

Kardelen ismini bana annem koymuş. Bunun nedeni zarif bir çiçek olmasıymış, çünkü annem çiçekleri çok sever. Küçükken ismimi hiç sevmezdim. Yaşıtlarım ismimi söylediğimde bana boş gözlerle bakarlardı ve ne kadar garip bir isme sahip olduğumu söylerlerdi. Çünkü ismimin anlamını bilmezlerdi. Fakat şimdi diyorum ki, iyi ki bana bu ismi vermişler. Doğrusu Kardelen çok yaygın olmayan bir isim. Bu özelliğini, nadir ve özel olmasını seviyorum. Bir de ismimin bana ve kişiliğime uyduğunu düşünürüm.

Kardelen anlam olarak da çok güzeldir. Çok özel bir bitki olan bu çiçek nergisgillerdendir. Genellikle Toroslarda görülür ve tıpta da önemli bir yere sahiptir. Kalp kuvvetlendirici ilaçların temel maddesi olarak kullanılır. Soğanlı bir bitkidir ve az bulunur.

İlk baharda, dağlardaki kalın kar tabakasını delerek çıkar. Asıl etkileyici yanı da budur zaten... Otsu bir bitki olduğu için gövdesi incektir, bundan dolayı karı delerek çiçek açması mucize gibidir. Bu yönüyle her zaman azmin, direnişin ve dayanıklılığın sembolü olmuştur. Sosyal yardım projelerine, şarkılara, şiirlere isim olmuştur bu özel çiçek... İnsanlara hiçbir şeyin imkansız olmadığını hatırlatır sanki... İlham vericidir. Bizlere, bir şeyi elde etmek istediğimizde önümüze çıkan engelleri aşabilecek kadar güçlü olduğumuzu o zayıf bedeniyile gösterir.

Kardelen çiçeği saflığın, temizliğin de sembolüdür. Genellikle beyaz renklidir ve görünüm itibarıyla çok zarif ve incedir. Ağırbaşlı bir çiçektir, boynu büküktür. Aynı zamanda asildir de... Asaleti doğuştan gelir. Karı delebilecek kadar güçlü, bunu yaparken nazik, zarif ve kendisiyle övünmeyecek kadar ağırbaşlıdır bu çiçek... Bizlere umutlu olmayı öğretir, çünkü kardelen çiçeği karları delerek güneşe ulaşmayı umudu sayesinde başarmıştır.

Umudunu kaybedip baştan pes etseydi küçük zarif başını karların altından hiç çıkaramayacaktı. İşte bu narin çiçek bize en güzel örnektir. Hayatta karşılaşacağımız engelleri ancak onun kadar güçlü, onun kadar umut dolu olursak aşabiliriz.

Kardelen EROĞLU

Livre , Asperge - moi de Liberté!..

"Le livre est un outil de liberté"

La littérature est un fleuve où se promènent les voiliers que nous appelons ordinairement des écrivains. Tantôt elle porte les cris du vent qui gémit, le clair de lune au sommet de la nuit, l'odeur des fleurs aux jardins de Paris et d'Istanbul tantôt elle décrit la liberté "sur les images dorées, sur les larmes des guerriers, sur la couronne des rois". Elle terrasse les murailles de l'espace et du temps, et transforme "le rêve en vie et la vie en songe"; avec un pouvoir magique elle rend possible ce qui semblait impossible.

La lecture est comme le pigeon sur les ailes duquel s'envolent les larmes des peuples, les cris qui se haussent des rues, car comme le dit Llosa "lire c'est protester contre les insuffisances de la vie". Ce pigeon devient une torche faisant flamboyer l'avenir vers la liberté, le bonheur. Et le lecteur, individu aspirant à la liberté -qui est "un de ces détestables mots qui ont plus de valeurs que de sens; qui chantent plus qu'ils ne parlent; qui demandent plus qu'ils ne répondent"- cherche à éclairer son chemin.

Le lecteur est celui qui est conscient, qui sait bien pourquoi ce mot de liberté est considéré "détestable", qui est ainsi "un anarchiste par nature", mais avant tout il est un humain. Il est évident que le passage de la galaxie Gutenberg à la galaxie Marconi a mis en œuvre des hommes machines, néanmoins le lecteur est "humanisé par les fables". Cette humanisation lui donne le désir de démasquer et de terrasser toute forme d'oppression.

Le lecteur entend le requiem pour la démocratie et voit la clarté assombrie de la liberté par les tyrans. A ce moment, il décide de guerroyer pour entendre sonner le glas du temps des tyrannies, c'est la raison pour laquelle "les gouvernements suspectent la littérature" comme le souligne Zola. Cependant, ces gouvernements ne peuvent ni éclipser ni enchaîner la littérature étant donné qu'ils ont contre eux un guerrier dont l'arme est la plume du pigeon, dont la vie est éternelle contrairement au caractère éphémère des tyrannies. Si l'opresseur écrasait l'humanité, c'est le livre qui sanctifierait l'homme réitérant tout haut: "asperge-moi de liberté".

Muratcan SABUNCU

Les Modèles Pour La Jeunesse

Qu'est-ce qu'un jeune veut devenir? Devenir célèbre? Mais pourquoi et comment? Les raisons et les moyens de parvenir changent d'une personne à l'autre surtout relativement à la nature de la société qui propose ses valeurs pour le succès.

Dans la nature humaine il existe des sentiments fondamentaux : l'homme veut dominer les gens de son milieu en profitant de ses qualités et talents. La société agit sur l'individu en lui imposant sa puissance même au sujet de la morale comme le dit Rousseau : «l'homme naît bon, c'est la société qui le corrompt». Pour montrer sa puissance, pour être connu par son milieu, sa société et son pays- même dans le monde entier- la jeune personne cherche des moyens pour réaliser ses rêves. Mais le moyen le plus réaliste c'est de choisir un modèle selon son but pour l'imiter . Ces modèles sont estimés , adorés, parce qu'ils sont devenus riches et ils ont le pouvoir des idoles. Cette imitation est considérée souvent comme le but de la vie humaine. La société encourage l'homme quand celui-ci cherche à se différencier du groupe . En effet, personne ne veut agir comme un mouton dans un troupeau mais elle commence ainsi, il est obligé car la société réfléchit avec les modèles déjà existants; c'est pourquoi les nouveaux candidats les imitent mais aussi ils veulent les dépasser afin de créer une grande différence dans les différents domaines : la musique populaire, le sport, les médias, le cinéma.

Avez- vous déjà pensé pourquoi les jeunes achètent les posters des célèbres chanteurs, ils mettent les maillots de Cristiano Ronaldo, de Lionel Messi, et de tant d'autres personnes célèbres? Les pensées des jeunes ne sont pas si simples qu'on pense. Les jeunes prennent ces personnages comme des modèles absolus et parfaits car d'une part ils veulent être célèbres comme eux, mais d'autre part ils veulent dépasser leurs modèles et souhaitent dominer plus de personnes que leurs modèles qui ont déjà réalisé leur but.

C'est un instinct naturel des humains, l'esprit de dominance dans la société est toujours le but de la vie. Dans le subconscient des jeunes, on remarque cet instinct qui est très fort. Leurs modèles représentent pour eux leur futur personnage et leur place dans la société. Mais ce qui est très important au cours de cette réalisation de la personne c'est de ne pas sortir totalement de son caractère et de sa bonne conviction morale.

Can ELBEK

Thème et variation sur Le Rouge et Noir de Stendhal

Cher Monsieur Sorel,

Vous manquez beaucoup à votre bien-aimée, Mathilde. Elle pense à vous tous les jours et nuits. Elle espère que vous avez les mêmes sentiments qu'elle a pour vous. Elle espère aussi que vous voulez vous marier avec elle, c'est la raison pour laquelle elle vous écrit cette missive.

Le passé reste le passé. Je ne veux pas vous voir y accroché. Il faut l'oublier et le faire passer. Je vous prie d'oublier votre "ancienne" amante, Mme. de Rênal. Elle est morte! Voulez-vous mourir aussi en insistant pour ne pas la laisser morte? Ne faites pas ça à votre jeune cœur qui veut aimer de nouveau. Laissez-le passer!

Maintenant vous avez un avenir brillant qui se présente à vous. Vous avez chassé le problème qui vous empêchait de vivre heureux. Vous savez de quoi vous avez besoin pour un futur heureux? De moi! Moi, qui vous aime à mourir; moi, qui vous aime avec tout mon cœur! J'attends que vous veniez auprès de moi. Je souhaite que vous m'écoutez. S'il vous plaît, venez à moi! Je vous offre un bel avenir avec des enfants, avec de l'amour, avec de la passion. Vous ne serez plus seul, je serai toujours à côté de vous.

En effet, pour un avenir meilleur, j'ai quelque chose que personne ne peut vous offrir. C'est de l'argent, tant que vous voulez. Vous savez que dans toutes les époques, l'essentiel est d'avoir assez d'argent pour être honorable dans la société. L'argent peut tout acheter. Votre nom, votre maison même votre amour! N'oubliez pas que vous êtes dans une prison maintenant. Si vous n'avez pas assez d'argent vous ne pouvez jamais la quitter. Je vous offre aussi votre liberté! L'argent n'est pas nécessaire seulement pour l'honneur et la force, c'est aussi la source du bonheur. Si vous voulez être heureux après tout ce que vous avez vécu, toutes les routes pour être heureux passent par moi. Et vous me méritez!

En plus, comme je vous ai déjà dit avant, je vous aime à mourir! Comme vous me méritez, je vous mérite aussi! Je veux que vous vous mariez avec moi. Si vous ne le faites pas, je vais me suicider, ce sera mon dernier souhait fatal avant de connaître une issue heureuse.

Pour finir, mariez-vous avec moi! Je vous offre une vie meilleure, heureuse et plein d'amour bien sûr.

J'attends votre réponse le plus vite possible. Bien à vous, mon cher amant!

Mathilde de la Mole

La Vraie Violence

Quand nous pensons à la violence, ce qui apparaît dans notre tête est une action inhumaine. Le dictionnaire français définit la "violence" comme "une force brutale", l'utilisation de force physique ou psychologique pour contraindre, dominer, causer des dommages. C'est juste ce que nous verrons dans le développement. Dans notre époque, la vraie violence peut être classifiée alors par la violence physique ou psychologique. Donc ce n'est pas seulement des coups ou des fusils qu'on rencontre dans le thème de violence, malheureusement c'est plus détaillé en matière morale.

Premièrement, la violence la plus considérée est la violence physique parce qu'elle laisse des traces visibles sur les gens. Tout globalement, je peux dire que les guerres possèdent une grande potentielle de contenir la violence soit pour un pays soit pour un soldat, un citoyen. Ce n'est pas singulier pour cette époque-ci mais pour tous les temps, elle a causé beaucoup de crimes et a provoqué une décadence morale de l'humanité. Surtout les techniques pour tromper l'ennemi se développent sans arrêt. Des fusils, des bombes sont des armes qui servent à tuer ou dominer ceux qui sont nés et vivent comme nous dans des conditions égales. Mais pourquoi cette supériorité? Pour observer le cas le plus spécifique, la violence vue dans la famille peut être classée comme exemple. Nous voyons dans les affiches stimulantes que si un enfant est exploité ou frappé par ses parents, on doit téléphoner aux associations qui aident ces enfants ayant des blessures. Ça compte comme violence physique rencontrée dans la famille ce qui est la plus petite partie de la société et où les enfants prennent leurs premières connaissances. Ce que les parents oublient est que les blessures sur la peau d'enfant disparaissent, par contre celles qui se trouvent à l'intérieur restent jusqu'à la fin de la vie.

Deuxièmement, la violence qui cause des conséquences invisibles est la force psychologique qui opprime l'homme. Nous rencontrons fréquemment des traumatismes. Par exemple, il y a des personnes qui utilisent cette méthode pour faire parler les gens: pendant les guerres, des ennemis font du mal aux familles des soldats pour les humilier. Une autre méthode de violence psychologique figure dans Internet. Oui, à première vue ça nous fait penser que ce n'est pas possible. Par contre si vous essayez de voir le monde du point de vue d'un gamin, Internet est un outil très dangereux, car si un mineur surfe dans des sites de majeurs et s'il rencontre des événements horribles ça lui reste dans la tête toute sa vie et sa vie va basculer. Un autre événement venant par Internet est le chantage. "Facebook" est le site qui sert à trouver les anciens amis mais aussi à partager des informations personnelles, donc quelqu'un ayant de mauvais objectifs peut créer des traumatismes même causer le suicide.

En conclusion, nous avons vu les 2 types de violence que je considère comme vraie violence de notre époque. La première est celle physiquement accomplie où la victime est influencée par la violence provoquant des blessures extérieures et la seconde est celle qui provoque des troubles psychologiques ce qui fait que la victime souffre des blessures intérieures. Enfin je pense que nous vivons dans un environnement protégé des violences physiques mais comment empêcher celles qui sont psychologiques?

Facebook, un bon moyen de communication?

De nos jours, Facebook est un formidable outil de communication qu'on utilise tout le temps. Presque tout le monde a un profil sur Facebook; les hommes, les femmes, les enfants, les bébés qui ne sont pas encore nés, les animaux domestiques... Avec ses millions d'utilisateurs, Facebook fait partie de notre vie, mais pourquoi est-il si populaire et important?

Tout d'abord, Facebook est un outil de communication qui est gratuit donc tout le monde peut l'utiliser. Sur quelques sites d'internet, comme "Ning", pour communiquer vous devez payer pour y être enregistré et il y a d'autres sites que vous devez payer aussi pour pouvoir accomplir quelques actes importants comme mettre des photos sur votre profil. Mais Facebook, avec tous ses avantages tels que jouer aux jeux ou parler avec vos amis, mettre les photos sur votre mur et exposer à tout le monde ce que vous voulez, offre des occasions complètement gratuites. Ensuite on peut trouver ce qu'on veut sur Facebook, par exemple nos vieux amis avec qui on ne pouvait pas parler depuis longtemps ou on peut rencontrer de nouvelles personnes qui ont les mêmes plaisirs que nous. Par exemple, il y a beaucoup de personnes qui ont connu leur époux ou épouse sur Facebook et se sont mariées. Les adultes peuvent trouver leurs anciens amis sur le site de l'école primaire ou celui du lycée sur Facebook et ils peuvent communiquer avec eux facilement afin de faire survivre leur amitié.

Enfin, grâce toujours à Facebook on peut communiquer avec notre famille et nos amis qui habitent loin de nous. On peut jouer aux jeux divers ou parler avec eux comme s'ils étaient à côté de nous. On peut publier nos photos pour qu'ils puissent les voir et commenter. Par exemple vous pouvez parler avec vos cousins qui habitent loin de vous, ou vous pouvez parler avec votre vieil ami qui a déménagé ou qui s'est installé dans un autre pays ou une autre ville. Vous pouvez voir ce qu'ils font et peut-être où ils sont allés, comme s'ils étaient à côté de vous.

Pour conclure, on peut dire que de nos jours, Facebook est un formidable outil de communication avec ses nombreux avantages; il est gratuit, il nous aide à rencontrer de nouvelles personnes ou à retrouver nos vieux amis et finalement il facilite la communication pour les hommes qui habitent loin les uns des autres. Mais internet est en même temps un espace dangereux si vous n'avez pas assez d'expérience et si vous ne connaissez pas ses dangers; il faut que vous soyez prudents sur internet et notamment sur Facebook. Donc il faut qu'on utilise Facebook avec précaution, car n'est-il pas vrai que tous les produits du progrès moderne qui offrent beaucoup d'avantages peuvent avoir aussi beaucoup de désavantages?

Zeynep DOĞAN

Les dangers de Facebook

Facebook est en œuvre depuis quatre ans et il est déjà devenu une grande partie de notre vie. Presque tout le monde, dans le monde entier, a au moins un compte sur Facebook. Des milliards de nouvelles sont partagées sur Facebook chaque jour. Nous jouons à des jeux et nous parlons sans cesse avec nos amis. De plus, nous utilisons des services de localisation de Facebook pour partager l'endroit où nous sommes chaque seconde. Le problème apparaît à ce moment-là. Nous choisissons maintenant de partager notre vie privée avec nos amis sur Facebook mais comment allons-nous contrôler le flux de nouvelles lorsque nous ne le voulons pas? Est-ce que nous sommes bien conscients du fait qu'il y a plein de malades qui veulent bénéficier de nos informations et que Facebook cause considérablement la perte d'argent en douce. Nous allons nous interroger sur ces problèmes.

Tout d'abord, le flux de nouvelles augmente énormément d'un jour à l'autre. Beaucoup de personnes publient leurs activités sur leur mur. Cela se passe sous notre contrôle mais lorsque nous voudrions garder notre vie privée en sécurité, ce sera trop tard car nos amis sur Facebook en seront tous conscients. De plus, on pourrait avoir des difficultés à cause du lancement de notre vie sur Facebook. Par exemple; nous pourrions manquer l'occasion d'un travail simplement du fait de nos activités publiées. C'est l'amère vérité de Facebook.

Ensuite, il y a beaucoup de personnes folles qui veulent accéder à nos informations et les utiliser de façon malveillante. Quand nous les acceptons sur Facebook, ils ont donc la possibilité de voir nos photos, notre date de naissance, notre niveau d'éducation etc. avec lesquelles ils sont libres de faire n'importe quoi. On peut donner en exemple une nouvelle qui a paru le mois dernier dans un journal. Une fille a accepté de communiquer avec un garçon qu'elle ne connaissait pas sur Facebook. Ce garçon a utilisé la photo de la fille sur laquelle elle avait posé avec son bikini dans la publicité d'un site obscène. Il faut être très attentif face à ce type d'incidents.

De plus, il est inévitable de parler de la perte d'argent à cause de Facebook. Facebook "avale" notre argent avec les publicités, les vidéos, les notifications et les messages. Lorsque nous sommes sur Facebook, plusieurs nouvelles apparaissent sans cesse et il est impossible de les contrôler tous. Ces nouvelles causent la consommation d'internet, ainsi la consommation d'argent. Par exemple, une femme a intenté un procès contre une entreprise d'internet car elle a défendu qu'elle n'accédait qu'à Facebook et rien d'autre mais que ses factures étaient trop élevées.

Nous avons montré que nous n'arriverons plus à contrôler le flux de nouvelles après un certain temps et que nous n'aurons plus de vie privée. Puis, on doit se protéger des malades sur Facebook. Facebook est un site très ouvert à ce type de dangers. Facebook nous fait consommer l'internet, ainsi que notre argent. Il est très dangereux et inutile pour l'humanité. Pourquoi ne pas désactiver notre compte sur Facebook et partager nos informations avec ceux sur qui nous comptons?

Selin ELLİBES

Dévoiler sa vérité

"Cogito ergo sum", c'est Descartes qui a dit le premier : « Je pense, donc je suis. » Avec ce slogan, il a bien résumé la nature humaine qui a toujours la tendance de douter et de penser à ce dont il n'est pas sûr. La première notion dont l'homme se doute est certainement la recherche de la vérité. En tâchant de chercher la vérité, l'homme essaye de se retrouver aussi. Néanmoins, à cause des facteurs externes et des interactions avec leur environnement ou bien l'« addiction » à la famille, les jeunes ne peuvent pas découvrir leur propre goût, leur penchant, si bien qu'ils ne peuvent pas construire leur propre mode de réflexions ou d'idéologies.

Et un jour ils se regardent profondément dans le miroir et ils ne peuvent pas identifier leur réflexion. C'est pourquoi une bonne étude consciente est vraiment importante afin de bâtir un pouvoir intellectuel efficace ; se construire, trouver son chemin, bien accomplir cette mission et s'épanouir : un projet fondamental pour tout individu dès sa jeunesse. Alors, il faut se demander: quels genres d'études peuvent-ils aider les jeunes pour dévoiler leur vérité? Il y a certainement des études fondamentales comme la philosophie, les mathématiques, la science et l'éducation physique, en effet chacun doit trouver sa vérité suivant le chemin qu'ils choisira d'après ses conditions et son jugement libre.

Tout d'abord, il faut peut-être poser au premier plan cette question : « Pourquoi nous allons à l'école ? » Nous pouvons également rester à la maison choisissant d'être simplement orientés pour le travail choisi par notre famille ou bien prenant des cours comme à l'école. Pourtant, en entrant dans un autre environnement différent auquel on s'est déjà habitué nous commençons à comprendre les autres réalités sociales soit grâce à aux cours scolaires soit par l'expérience des contacts divers. C'est comme si on s'éveillait du sommeil d'un monde privilégié en ouvrant les yeux face à un monde réel, étendu et plein de diversités. En s'éloignant du déterminisme familial, nous écrivons notre scénario car nous apprenons comment nous pouvons devenir indépendants et nous déterminons notre propre point de vue construit par le mélange de la vision familiale et celle de notre environnement et cela grâce à ce que l'on apprend à l'école. Les cours que nous prenons à l'école établissent la base de notre vie. Nous avons besoin de l'histoire pour connaître le passé, utile pour construire le futur de notre pays et du monde. Nous apprenons les mathématiques car la maîtrise du raisonnement qui en découle est importante dans la vie quotidienne et professionnelle. La philosophie nous enseigne la manière de penser et la méthode dialectique pour pouvoir développer le sens critique à chaque occasion où il nous faut interroger les événements. La science nous aide à expliquer les phénomènes naturels, notre nature, notre environnement et la vie. Donc, en apprenant tout cela, en voyant tous les points de vue par la méthode scientifique nous construisons le nôtre et après avoir déterminé notre vision, nous serons plus capable pour déterminer notre identité et notre mission.

Ensuite, il faut continuer à se poser des questions comme les philosophes des lumières. « Est-ce qu'il y a vraiment une vérité ou des vérités ? » Nous pouvons peut-être parler d'une réalité absolue mais nous ne pouvons pas défendre le fait qu'il y a simplement une seule vérité. Puisque la manière de perception varie, de différentes vérités se forment aussi à travers le temps. C'est pourquoi personne ne possède le droit d'imposer aux jeunes des études professionnelles qu'elle préfère. Les jeunes doivent découvrir eux-mêmes le genre d'étude qui va les aider à se dévoiler en découvrant en même temps leur propre goût, leur propre volonté et leur propre mission. Donc, nous ne pouvons pas déterminer un genre d'étude pertinent et absolu pour tous les jeunes. Chaque personne doit déterminer l'étude qui lui convient.

En conclusion, d'une part les jeunes doivent avoir soif de

connaissances et il faut qu'ils ne quittent jamais l'esprit de curiosité. L'école nous donne toute sorte d'informations. Néanmoins, c'est important d'en choisir ce qui nous servira et ce dont nous avons besoin pour l'épanouissement de nos qualités. De plus, grâce à l'éducation nous établissons notre vision ensuite notre aventure sociale. Il est donc nécessaire de laisser les jeunes choisir leur propre chemin en harmonie avec leurs capacités intellectuelles et morales en les aidant à les déterminer librement et en leur enseignant peut-être les moyens justes pour qu'ils puissent se sauver rapidement au cas où ils tomberaient dans l'impasse pour ne pas dire la boue.

Billur BEKTAŞ

Les produits de la science-fiction et les jeunes

Les travaux dans le domaine de la science-fiction ont beaucoup augmenté après les années 1990. La raison principale repose sur le fait que ce type de travaux reflète l'aspiration à un monde imaginaire. On peut aussi apercevoir le même désir d'imagination, la curiosité de l'inconnu dans les films de science-fiction qu'on regarde.

Les objectifs principaux du développement des arts visuels et littéraires sont bien sûr, la puissance de l'imagination... En réalisant cet objectif, on bénéficie des inventions technologiques. Par contre, plutôt pour une littérature destinée à la jeunesse, comment et dans quelle mesure utiliser l'élément de l'imagination est une question controversée, car les enfants doivent bien assimiler la différence entre ce qui est réel ou imaginaire d'une manière consciente. En général, les personnages dans la littérature de science-fiction sont plutôt des héros, des étrangers par rapport au familier, des personnes ayant la superpuissance merveilleuse.

Le problème le plus important dans les livres pour enfants est qu'en lisant ce types de livres, les enfants peuvent commencer à s'assimiler aux héros, aux dessins animés en s'éloignant de la réalité. En outre, la capacité d'imiter de l'enfant le visuel et l'auditif est affecté d'une façon négative.

Par exemple un psychologue, a déclaré que l'agression est un comportement appris. Aujourd'hui, les jeux informatiques peuvent exacerber le sentiment de l'agression, de la colère et de la peur chez les jeunes. Les réalisateurs de ce genre «littéraire» se montrent comme les précurseurs de la soi-disant création, du développement de l'imagination dans la société.

Par conséquent, nous pouvons dire que, les parents doivent contrôler et surveiller les enfants dans le choix des livres. Les jeunes doivent faire du sport, avoir un hobby, faire des recherches pour se cultiver au lieu de passer des heures devant l'écran à suivre des images dangereuses qui affectent leur esprit innocent.

Özge ERCEİŞ

La Merveille-Net

Parmi les nouvelles technologies laquelle vous paraît-elle la plus merveilleuse? Voilà la question la plus difficile de nos jours. Avec l'incroyable développement dans le domaine de la technologie on a maintenant des centaines de nouveaux outils technologiques: des Blackberrys, des Iphones, des I pads, des I pods, des systèmes de suivi etc. Autrefois, les ordinateurs, la télévision et les voitures étaient le merveilleux d'une certaine époque, satisfaisants avec leur pouvoir extraordinaire sur l'esprit des gens: ils fascinaient énormément et suffisamment les hommes de tout âge.

Mais actuellement, ils ont laissé leurs places aux Iphones, Blackberrys, I pads et aux caméras qui fonctionnent merveilleusement sous l'eau. Donc il est très difficile d'en choisir un pour le classer particulièrement. Quand même ma réponse à cette difficile question sur le merveilleux de notre époque est favorable pour internet et le media social qu'il a créés naturellement et conformément à sa nature. Le chemin qu'il a parcouru est vraiment étonnant. Même l'institution qui a incorporé internet n'aurait pas pu estimer que son invention devienne si populaire. Moi, je ne peux pas comprendre comment l'institution technologique a pensé à faire quelque chose de si pratique et admirable. Au début, avec seulement quelques câbles ils ont construit un système si fabuleux. Puis, on n'a pas arrêté et on a avancé en découpant les câbles et en décelant le système de 'Wireless'. Aujourd'hui, on peut faire toutes nos affaires, et en un temps très court, grâce à internet. Par exemple, on peut être informé d'un évènement qui se passe à des milliers de kilomètres loin de notre pays. Il suffit seulement de se connecter sur internet et appuyer sur les touches de notre Macbook ou toucher l'écran de notre Ipad. Pour aller plus loin, les femmes peuvent faire leurs achats sans aller aux magasins et en s'asseyant seulement devant leur appareil. Toutes les réservations, les inscriptions sont faites par internet au lieu des téléphones qui sont devenues une invention démodée. Avant, on écrivait notre adresse ainsi notre numéro de téléphone comme information de contact mais maintenant on écrit notre adresse électronique aussi. En fait, l'immensité de l'espace sur lequel s'étend internet avec son pouvoir de diffusion est surprenante et très impressionnante.

D'autre part, par l'invention des médias sociaux comme Facebook et Twitter, il est devenu très facile de prendre contact avec nos amis. De plus, on fait la connaissance avec de nouvelles gens, on retrouve nos anciens amis dont les traces semblaient perdues. Ce qui est impressionnant encore c'est que internet a changé la manière de communiquer entre les

gens. Tout peut être diffusé très rapidement et sans contrôle. Prenons le cas du Printemps Arabe: la communication entre les citoyens a été assurée grâce à internet et aux médias sociaux. En plus, ayant les systèmes de suivi (les GPS) maintenant on peut détecter notre location, la location de quelqu'un d'autre aussi. Qui aurait pu avoir une idée si ingénieuse et si utile? Les effets de cette merveille-net peuvent être observés partout dans le monde. On doit en profiter afin d'améliorer d'abord notre moi et ensuite notre pays et dernièrement le monde.

Malheureusement, il y a un côté négatif de cette merveilleuse invention qui sévit encore. L'évolution d'internet a posé le problème de l'isolement: beaucoup de gens et de jeunes ont commencé à passer presque tout leur temps sur internet et ils ont choisi de s'isoler du monde réel en se perdant dans la fiction. En fait, c'est bien de s'adapter aux nouvelles technologies et de profiter de cette facilité mais il ne faut pas se permettre d'être atteint par cette addiction au degré de maladie.

Dans notre monde qui est en train de se développer et d'inventer continuellement de nouvelles technologies et dont la qualité augmente jour après jour, on doit se servir d'internet afin de faire entendre notre voix et être utile aux autres en les aidant à se développer. Avec l'éducation nécessaire dont tout le monde a besoin on peut éduquer le public suivant l'utilisation d'internet. Protégeons ce trésor et empêchons ensemble sa disparition en veillant aussi à prévenir les abus de la part des gens mal intentionnés. ?

Irmak DUMAN

Nefret Suçları Söylemi

Son zamanlarda tartışma programlarında, gazete ve köşe yazılarında "nefret suçları" ya da "nefret söylemi" kavramını gittikçe daha fazla duyuyoruz. Peki nedir bu nefret suçları/söylemi?

Bir insanı borcunu ödeyemediği için dövmek/öldürmekle bir insanı etnik kökeninden, cinsiyetinden, dini inancından, sosyal statüsünden, fiziksel özellikleri ya da cinsel kimliğinden dolayı dövmek/öldürmek arasında fark vardır. Tabii ki ikisi de kötüdür ama bu iki durum farklıdır. Birinde yapılan saldırı kişiye özel, diğerinde ise saldırın o kişinin bulunduğu bütün gruba yöneliktir. Bu saldırıdan bütün grup etkilenir ve kendini tehdit altında hissedebilir. Bu tür saldırılara nefret suçu denir.

Bir kadını kadın olduğu için işe almamak, biriyle aşırı kilolu olduğu için dalga geçmek, birine cinsel tercihinden dolayı hasta muamelesi yapmak nefret suçudur/söylemidir. Bir protesto sırasında bir etnik grubu hedef göstererek slogan atmak nefret söylemidir. Bir insanı Allaha inanmadığı ya da inandığı için dışlamak ya da ona saldırmak nefret suçu/söylemidir.

Nefret suçları insan haklarına aykırıdır. Yasemin İnceoğlu'nun derlediği "Nefret Söylemi ve/veya Nefret Suçları" kitabında yer alan İnsan Hakları Savunucusu Hakan Ataman'ın yazısında da "Nefret suçları insan hakları fikrinin bizzat kendisine yönelik bir saldırdır. Başta BM İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi olmak üzere, Uluslar arası düzeyde kabul gören ve saygın bir yere konan insan hakları sözleşmeleri 'bütün insanların onur ve hakları bakımından eşit doğduğunu' belirtmektedir. Nefret suçları insan hakları sözleşmelerinin temel argümanlarından biri olan eşitlik ilkesinin açık bir ihlalidir. İnsan hakları sözleşmeleri açık bir şekilde ayrımcılığı yasaklar ve eşitliği savunur." (syf.77) şeklinde insan haklarına aykırı olduğu belirtilmiştir.

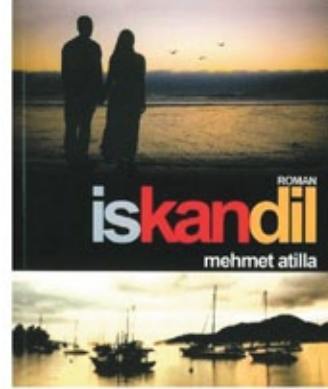
Nefret söylemelerinin/suçlarının en büyük nedeni farklı gruplara duyulan önyargıdan ve toplumda damgalanmış olmaktan kaynaklanır. Bence bunun da en büyük nedeni farklı olana (kabul edilmese de) duyulan korkudur. Neden? Neden farklı olan korkutucu olsun ki? Çoğunluktan farklı olan mutlaka kötüdür diye bir şey yoktur ki... Doğrudur diye bir şey de yoktur... Çoğunluk doğrudur, çoğunluk normaldir anlayışı bence bütün bu nefret söylemelerinin/suçlarının sebebi. İnsan böyle düşününce farklı olanı yanlış olarak görüyor sonra da bu insanlar damgalanıyor ve toplumda onlara karşı bir nefret söylemi oluşturuyor. Bu nefret artıp, kontrolden çıkınca da nefret suçları ortaya çıkıyor.

Bir insanı farklı olduğu için suçlamak, cezalandırmaya çalışmak, en basitinden dalga geçmek bence bir zayıflık göstergesidir. Farklılık güzeldir. Farklılık hayata renk katar. Rengarenk bir hayat, tek renk bir hayattan çok daha güzel ve eğlenceli değil midir?

Katya PAUS

*İzmir Saint-Joseph Fransız Lisesi
Kitap Haftası Etkinliği*

İskandil

Bu yıl güzel anılarla döndüğümüz İzmir Saint-Joseph Lisesi Kitap Haftası Etkinliği'ne katılmak amacıyla dört kitap okuduk. Bu kitaplar arasında beğenimi en çok kazanan eser İskandil oldu. Bu roman 2009 yılında Şenocak Yayınları'nca okuyucuya sunulmuş. Bu etkinlik süresince kitabın yazarı, Mehmet Atilla ile söyleşi yapma şansı da bulduk.

Yazar olayları Tanrısal bakış açısıyla anlatmış, III.tekil şahıs ekini kullanmış. Dil süslü olmamasına karşın, bayağılaştırılmamış ; sade ve kolay anlaşılır bir anlatım tercih edilmiş.Kitabın üslup ve dil bakımından güçlü olduğunu da söylemek gerekir.

Eserde yazar, günümüzde geçen bir kurgudan geçmişe giderek yetmiş yıl önceki Bodrum'u ve Bodrum'a bağlı Kefaluka adlı adayı bizlere resmediyor. Şu an gözlemlenilemeyecek bir tarihi süreci ve mekanı kitaba yansıtmak için yazar çok araştırma yapmış. Konu ilgi çekiciliğiyle okuyucuyu etkiliyor; Birinci Dünya Savaşı ile Kurtuluş Savaşı arasında geçen süreçte halkın yaşadıklarını, onların gözünden aktarıyor. Yazar,geçmişin sayısal verilerine değil; geçmişin arka yüzünde kalmış karakterlerine ışık tutmak istemiş ve bunu başarmış da. Herkesin birkaç satır olarak öğrendiği olayların ve tarihsel sürecin arka planı olarak bu roman okuyucuyu aydınlatıyor. Aynı zamanda yazar bu hikayeyi her dönemde yaşanan ilişkilerle yoğurarak daha da okunur kılmış.

Romanın asıl karakterleri olan Eğitimci'yi ve Elif'i diğer kahramanlara göre daha iyi tanıyoruz. Yazar aynı zamanda Eğitimci karakteriyle unutulmuş olan "eğitmen" kavramına dikkat çekmeyi amaçladığını da söylüyor. Halkın diğer kişileri ise tam olarak tip kategorisinden çıkamamış. Yazar romanın yan karakterlersiz yavan olacağını belirtse de kitabın bu konuda yeterli olmadığını düşünüyorum. Bu romanda iyi-kötü karakterlerin çatışmasına tanık oluyoruz, Eğitimci - Necmi çatışması gibi. Bu çatışmada Eğitimci karakteri halkı bilinçlendirmeyi ve eğitimi savunurken; sevdiği insanları ve kasabayı sahiplenirken Necmi dolandırıcılıkla hayatını geçiren çocuğuna (Yunus) ve karısına (Elif) kötü davranan bir adam olarak karşımıza çıkıyor. Kitabın sonlarında Eğitimci'nin yakın dostunun Necmi'yi öldürmesi okuyucuyu şaşırtıyor. Kitabın mutlu ya da kötü bir sonla bittiğini söyleyemeyiz; ancak Eğitimci görev saydığı gereklilikleri yerine getiriyor, Elif ise Necmi'den kurtuluyor. Kitabın bu şekilde bitmesi de üzerine tartışılacak bir durum; son okuyucu için tatmin edici değil, kitabın akışına göre hafif kalıyor.

Konu, sadece fikirde değil yazıya geçtiğinde de etkileyici kalmayı başarmış; fakat şunu da eklemeli: eser bir süre sonra hatırlanabilir niteliğini kaybediyor. Bu kanıtla, kitap "iyi işçilik" seviyesinde kalmış, bir "sanateseri"ne dönüşmemiş. Buna karşın yazarın ileride yazacağı kitaplar okuyucu tarafından gittikçe daha büyük bir ilgiyle karşılanabilir.

Nazlı KONGEL

Postmodern Dünya

Modernizm en genel karşılığında kaynağını Aydınlanma filozoflarının "ilerici" fikirlerinden ve Fransız Devrimi'nin yitirdiği klasik dönem anlayışının son bulmasından alan, belki de esasen bitmiş bir süreye referans vermesine karşın hala gündemde olan ve günümüzde sık sık yanlış anlamlarda da kullanılan bir kavramdır.

Ne var ki bu yazının niyeti hiç de modernizm üzerine bir sohbeti aktarmak değil ve aslında bahsedeceği şey postmodernizm olacak. Neden önce modernizm ile başlamak lazımdı yazıya?

Modernizmin çıkış noktasına bakacak olursak, öncelikle Aydınlanma'nın dört büyük filozofunu görüyoruz ki onların hepsi de esasında birer temel konu üzerine yoğunlaşmışlar, nokta atışı, bir bakıma uzmanlık diye de adlandırabileceğimiz durumu gündeme getirmişlerdir; öyle ki Rousseau toplumun yapısını ve toplum içinde insanı, Voltaire tüm zenginliği yalan yanlış dogmalarla ele geçiren dini ve bunun yobazlığını, Montesquieu güçler ayrılığı ilkesini, kanunların neden toplumdaki topluma değişim gösterdiği gibi siyasal mevzuları ve buna bağlı olarak rölativiteyi ele almış, Diderot ve d'Alembert ise bu yazı için özellikle önemli olan ve insanlığın o zamana kadarki tüm bilgi birikimini "toparlayan" ve "kategorize eden" ansiklopediyi yaratmıştır. Ansiklopedi... Kanımca modernizmin kavram haritasındaki en belirgin sözcük budur. Modernizm Ortaçağ'dan sonra bir anda yolu açılan bilginin egemenliğinde geliştiğinden aniden gelen tüm bu bilgi selinin gruplanması, parça parça ve düzenli olarak yerleştirilmesi şart olmuştur, modernizm tek tip ve homojen bir insan istemiştir. Postmodernizm ise kişinin kendi rasyonalitesini yaratmasına izin veren, ne kolektivizmle ne de bireycilikle tam anlamıyla ilgilenen, söylenenin yeniden söylediği, dilin ve üslubun gerçek farkı yarattığı, anlamla beslenen ve tam da bu yüzden göreceliği yaygınlaştıran, genelleştirmeye karşı çıkan, binlerce kültürün her saniye akış halinde olduğu tabiri caizse parça parça bir kavramdır. Bir bakıma zamani fütursuzca parçaların öte yandan sürelerin kendi içindeki bütünü kavramak...

Modernizm tamamlanmamış bir proje olarak düşünüldüğünde -ki bir bakıma öyledir- postmodernizmi basitçe modern dönemin ardına yapıştırmak isteyen modernlerin hatası başta da belirlediğim gibi bu iki kavramı tümüyle birbirinden bağımsız ve hatta zıt olarak düşünmelerinden ileri gelmektedir. Halbuki postmodernizm modernizmden ayrı düşünülemez, bu ikisi iç içe geçenken post modernizmin esasta tek yaptığı şey alışılmamış bir üslupla lineer çizgilerin dışına çıkarak kimi zaman "parçanın bütünden daha büyük olduğunu" göstermek istemesidir. Bunu yaparken o parçanın en başında kime ait olduğuyla ilgilenmesi gerekmez çünkü burada özgünlüğü yaratan parçanın bütünü ilişkisini, diğer kavramlarla, diğer disiplinlerle ilişkisini ortaya koymaktır.

J. F. Lyotard'ın kitabına ismini veren "postmodern durum" ifadesi ise bu kavramı anlatmak için en uygun tarif olarak düşünülebilir; çünkü "izm" ile biten sözcükler belli türden dogmalar, öğretileri, kuralları, koşulları beraberinde taşırlarken çoğunlukla, postmodernizmde belirtiler olmasına rağmen şartlara rastlamak mümkün değildir. Bu sebeple zaten bütünü tamamı postmodern bir neşne olarak beliremez, postmodern durumlar postmodernist yöntemlerle parçalanarak yaratılır.

Hala tartışılmakta olan, güncel bir kavramı açıklamak için elbette çok geniş bir alan ihtiyaç var, kaldı ki belki de kendi kendine en özgün şekliyle duran durumlara isimler takarak yabancılaşıyoruz böyleli durumlara. Hele ki hiçbir kaideyi kabul etmeyen bir hadiseyi isimlerle, tanımlarla sınırlamak bütünü doğru değil. Gene de onu eğip bükmeden anlatmaya çalışan bu yazı umarım amacına ulaşabilmiştir.

Notre époque est-elle humaine tout entière?

Je pense souvent à la question pour laquelle tout le monde cherche à trouver une réponse. Pourquoi je suis né? Quelle est ma place? Nous sommes tous nés pour une raison, c'est ce que je crois. En plus nous sommes tous des individus différents à partir du moment où on naît. Mais il est évident que nous ne restons pas ce que nous sommes en début de notre vie. Nous changeons de plus en plus suivant notre développement culturel et scientifique, de plus la société nous impose à peu près ses idées et ses moules. Ainsi, nous devenons les marionnettes des autres personnes: de nos professeurs, de nos patrons, du gouvernement et d'autres situations si nous ne devenons pas capables de faire une synthèse suivant notre jugement critique.

Dès qu'on est sorti de l'université, tout le monde nous voit comme des fourmis prêtes à entrer dans l'espace d'une carrière professionnelle. Et, malheureusement, il faut travailler pour vivre! Une grande quantité de gens oublient ou abandonnent leurs rêves. Le temps passe, et par conséquent nos mouvements deviennent mécaniques. On ne reste plus humain et on devient des robots. Tous les jours commencent à se ressembler et avant qu'on puisse le remarquer, nous avons eu notre temps dans ce monde et un jour c'est le temps de partir. Mais qu'est-ce qu'on fait pendant ce temps? Il y a sûrement des choses remarquables qu'on fait; nous essayons de nous réjouir et de trouver le bonheur sur cette terre.

Il y a plusieurs solutions pour chercher et trouver le bonheur: on utilise souvent l'option de fonder une famille. Plusieurs personnes croient que les enfants apportent du bonheur à leur vie. Ils essayent de réaliser leurs rêves sur la vie de leurs enfants. Ils n'imaginent pas les effets ou les difficultés de faire grandir un enfant. Parmi les parents il y a toujours des personnes qui se sont ennuyés et qui flanchent. Une autre solution pour d'autres personnes c'est les drogues ou l'alcool. En général, on utilise ces derniers pour se sentir mieux même dans un seul instant: ils deviennent ainsi les refuges des gens blasés, ennuyés ou blessés. Mais parmi les gens tellement ennuyés et malheureux on peut trouver quelques personnes qui se tournent vers Dieu. Ce sont des gens qui veulent être pardonnés, oublier ou se relaxer. Comme toutes les autres solutions pour fuir les problèmes, ils se tournent vers Dieu quand ils se sentent malheureux et déprimés.

Il faut être très courageux pour pouvoir vivre notre vie comme nous voulons dans une époque qui est forte pour rendre esclaves les hommes. On devrait détacher tous nos liens avec les personnes, les affaires qui nous attachent à un esclavage douloureux et infiniment durable. C'est pour cette raison que notre époque n'est pas très humaine. Surmonter cet esclavage n'est pas facile pour tout le monde, cela peut être très difficile mais la liberté le vaut bien si elle est bien définie suivant des occupations qui libèrent vraiment les hommes de cet esclavage. C'est à chacun de nous d'en trouver les moyens efficaces qui conviennent à notre nature humaine.

La télévision améliore-t-elle le niveau de culture?

"Qu'est-ce qu'il y a ce soir à la télé?" Cette question on l'entend presque tous les jours dans notre entourage. On est tellement habitué à cette boîte qu'on commence à s'ennuyer quand elle nous manque. Mais personne ne pense à ce qu'on perd même en pensant au programme de chaque soir, ou ne réfléchit pas assez pour juger s'il y a des gains intéressants grâce à la télé?

Depuis des années, la télévision prend une place importante dans notre vie. On parle de notre jeunesse en nous rappelant les dessins animés, les séries qu'on suivait chaque semaine. Le problème ici est que nous n'avons pas vraiment vécu une jeunesse très animée, pleine d'actions et d'aventures. Nous avons grandi avec des clips vidéo, des séries, des talk-shows, et aussi l'ordinateur. Peut-être vous témoignez des discours de vos parents sur leur jeunesse. Moi-même, je n'avais jamais joué en dehors de notre maison, avant d'aller passer des jours chez mes grands parents. Nos parents parlent toujours de leur enfance en se rappelant comment ils jouaient dehors jusqu'à ce que leur mère se mit en colère. Il y a bien sûr d'autres influences qui nous ont empêché de vivre vraiment notre enfance, mais celle qui est certaine c'est l'influence de la télévision à laquelle les enfants s'attachent mécaniquement si on ne les avertit pas.

Etre né dans les années 90 c'est appartenir à une génération qui a des appareils multifonctionnels, ce qui peut être considéré comme un avantage. Notre attention est attirée par beaucoup de choses, premièrement par la télé, puis l'ordinateur. Cette télé qui est dans notre vie nous a influencés plus ou moins d'une certaine façon selon les situations. Par exemple, nous avons dit à nos parents ce que nous avons entendu de la télé, sans penser si c'est mauvais ou bon. Nos goûts, nos choix, même nos rêves de l'avenir ont été influencés et orientés par la télé. Nous pouvons prendre cela comme un avantage et un désavantage. Les adultes nous demandaient: "Que vas-tu devenir?", et on répondait chaque jour différemment. Nous devenions, un jour un astronaute, un autre jour chanteur/euse, un jour acteur/trice... La télévision nous a montré l'art, le cinéma, la photographie, qui sont nos sources d'inspiration aujourd'hui. Cette culture que nous avons maintenant n'est pas venue à l'esprit tout d'un coup un jour, nous avons été conditionnés, orientés chaque fois par quelque chose d'autre, même quant à nos loisirs on peut affirmer pareillement. Quand j'étais petite, j'ai vu des musiciens à la télé et mes parents m'ont demandé si je voulais jouer du piano ou du violon, j'avais choisi le piano. Vous, vous avez décidé de faire d'autres choses selon vos modèles préférés: certains d'entre vous ont choisi la photographie, le cinéma, la peinture, la musique... Nous pouvons prouver que la télévision a influencé notre culture au bout du compte, c'est à nous de décider aujourd'hui si cela a été bon ou mauvais pour nous.

Aujourd'hui, il y a beaucoup de séries télévisées qu'on regarde ou dont on entend parler. Le lundi, il y a les compétitions, le mercredi il y a Soliman le Magnifique, le vendredi il y a le feuilleton de Gülse Bırsel, etc. Par rapport à tous ces programmes, il y a des gens qui disent que tel programme n'est pas à conseiller aux enfants, tel autre contient des gestes, des manières contraires à la morale. Tout le monde est devenu des "génies de télévision" et prennent des décisions pour les autres personnes. Je pense que cela est vraiment faux. Chaque personne est responsable d'elle-même, chaque parent -si leur enfant est encore très jeune- doit prendre la décision lui-même, sans être sous l'influence de quelques autres personnes qui pensent qu'ils savent tout pour juger au nom de la majorité. À la télé, il y a des programmes qui nous développent, par exemple des "quiz shows" qui nous enseignent de nouvelles connaissances mais aussi il y a des programmes qui donnent des messages faux au public. Nous ne pouvons pas condamner la télévision de transmettre des programmes mauvais, d'être une source de mauvaise influence. Cela dépend de ce qu'on veut voir: si on le prend comme bon, on choisit de regarder des programmes avantageux à notre culture, si on la prend comme mauvais, on cherche à voir les côtés mauvais et les programmes donnant des messages faux.

Chaque personne doit former son idée sur la télévision suivant sa culture qui doit être solidement fondée par l'éducation idéale enseignée à l'école, ainsi il pourra juger mieux du bien et du mal. Personne n'a le droit de rejeter telle émission sans l'avoir vue ou suivie et jugée. C'est à nous de prendre la bonne décision de choisir à voir suivant nos critères culturels et la capacité de notre sens critique; c'est à nous de surveiller les moyens positifs qui nous aideront à développer notre culture sinon la télévision pourra la dégrader.

William Golding'in Sineklerin Tanrısı
Romani üzerine...

Adanın Son Bekçisi

Evet, artık adadaydılar. Büyüklerden kaçmayı başarmış, kurtulmuşlardı. Buna bir kaza da sebep olsa artık kendilerine yeni bir dünya kuracaklar ve kendi kurallarını kendileri belirleyebileceklerdi. Zira bu dünyada da kurallar olması gerekiyordu; ama öncelikle bir başkan seçilmeliydi. Bu başkan cesur, kuralcı, dürüst ve iyi olmalıydı. Hiçbir zaman kötülük düşünmemeli, adaya hakim olmalı ve arkadaşlarına yardım etmeliydi. Peki, bu başkanı nasıl seçmeliydiler? Bu sorunun cevabını tabiki adanın en akıllısı, sağduyunun sesi verebilirdi. Bu ise "Domuzcuk"tan başkası değildi. Onun kararıyla bir oyun oynamaya karar verdiler. Denizin içindeki en büyük deniz kabuğunu bulan başkan olacaktı. Oyuna başladılar. Domuzcuk çok akıllı olmasının yanında çok da hızlıydı. Böylelikle başkan Domuzcuk olmuştu; ama bu karara uymak istemeyen başkaları da vardı adada. Jack, Domuzcuk'un denizkabuğunu aldı, denize doğru fırlattı. "Başkan ben olacağım; çünkü en büyüğünüz benim" diye bağırdı. Onu zorunlulukla onaylayan Roger, Simon ve diğer küçük çocuklar dışında bu duruma karşı çıkanlar da oldu. Ralph, Sam ve Eric ve tabiki Domuzcuk. Böylelikle ikiye ayrıldılar. Domuzcuk'un ve Jack'in grubu. Jack'in grubu Domuzcuk'un grubundan ne daha güçlü ne de daha akıllıydı, sadece bu adada hiçbir işe yaramamasına rağmen daha zengindi. Bu yüzden kendilerine büyük bannaklar inşa ettiler ve adeta o adanın en soyluları gibi davrandılar. Domuzcuk'un grubu bunun tersine sade bir yaşam alanı yarattı. Aradan aylar geçti. Çocuklar artık eğlenmekten uzaklaştıklarının ve eski yaşamlarına geri dönmek istediklerine karar verdiler. Artık zorlanıyorlardı. Ne ağaçtaki meyveler onların açlıklarını gideriyordu ne de yaptıkları bannaklar onları yağmurdan koruyabiliyordu. Çocuklar birbirleriyle bir toplantı yapmaya karar verdiler. Domuzcuk'un yardımcısı Ralph tekrar evlerine dönmeleri için çabalamaları, bir ateş yakmaları ve kurtulmayı beklemeleri gerektiğini belirtti. Fakat Jack hemen bu duruma karşı çıktı. Büyükler olmadan da yaşayabileceklerini, avlanabileceklerini ve bannaklarını sağlamaştıracabileceklerini söyledi. O günden sonra da iki grup aynen söylediklerini yerine getirdi. Domuzcuk'un grubunun ateşi hiç sönmedi. Jack'in grubu ise her gün ava çıktı, domuz yedi. Günlerden bir gün adanın üstünde bir paraşütçü görüldü. Domuzcuk bunun bir kurtuluş yolu olabileceğini düşündü ve paraşütçüye bir mesaj göndermeye çalıştı. Yerde bulduğu ucu sivri, uzun bir dalı aldı, havada uzun süre salladı ve bağırdı. Fakat bu hiçbir işe yaramadı. Paraşütçü uçup gitti. Bu olaydan sonra kurtulmanın pek mümkün olamayacağı hissine kapılan Domuzcuk'un grubu artık yaşamları için tek bir çarenin kaldığının farkına varmıştı. Jack'in grubuyla işbirliği yapacaklardı. Ne de olsa birlikte kuvvet doğardı. Hemen Jack'in grubuyla bir toplantı yaptılar. Jack, bu kararı kabul edebileceğini söyledi ama bazı şartları vardı.

Daha sonra ne mi oldu, öykünün aslında? Yanıtı bir nefeste okuduğum; bir solukta sabırsızlıkla, kendime özgü kurgusuyla yeniden yazıp anlatmaya çalıştığım Golding'in eşsiz eserinin içinde. Farklı bir ıssız ada kurgusuyla gücün, yardımlaşmanın, sadakatin, demokrasinin, düzen ve düzensizliğin sorgulandığı bu kitabı elinizden bırakamayacaksınız.

Aslı Su ÇORUK

Öykü ÖZBAL

From A Single Stroke to Revolution

Media has been developing simultaneously with humanity ever since the first cave drawings appeared. These drawings showed a need for communicating with one another as they were drawn to share major events in the lives of our ancestors with next generations. Meanwhile, the simple colours on cave walls became ideographs, letters and keyboards. As community developed through different periods of time, its communication skills developed together with it. The most concrete proofs of this fast process can be found in the 21st century with the world domination of growing media technologies. First, the all-capable computers of the 20th century and then the undeniable victory of the Internet showed us that by connecting with each other, we can accomplish almost anything.

The relatively younger generations of our society defend the need of technology in every moment of our lives while the amount of the usage of technology is discussed by the older ones. Nevertheless, it is certain that today's world would perish without it.

Media has gained many different dimensions with many different kinds of technology. The printed press and television broadcasts are the most common ways to reach wide groups. The objects which are very familiar to us now such as a simple camera or a microphone didn't exist in the old days. It is impossible for many of us today to imagine a life without them. The first radio broadcasts were one of the first signs of the great impact of technology on media and by thus on the society. The great leaders have used it as a means of reaching their people. People were so influenced by their speeches that they rushed out into the streets to express either their joy or their disappointment. With the usage of cameras, broadcasting became more effective as television entered in every house in a short period of time. Electronics also developed quickly, allowing communication to grow faster. The printing machines of today's world are very different from the ones of 1440s, the years in which they were invented. Printed press materials are created in electronic formats by using a huge variety of colour, artwork and design. While all these technologies still continue to develop furthermore, there is one amongst them whose huge impacts hadn't been foreseen even by its creators. The Internet put journalism to a whole new level.

Many people believe that Internet is the most important creation of humanity. A life without it is seen impossible. While "the old ways" of journalism could address only to a particular group, this new technology has an almost limitless access. Economy, politics, sports and of course, media are just a small group of areas in which Internet is used. The children born in this century are growing with this new technology and they are using it to do almost anything they want. One of the most common purposes of the Internet is socializing. Just a few years after the increasing popularity of the Internet, social networking services diffused in our lives.

The social networking sites on the Internet are so popular that their owners have become billionaires in a short period of time. These sites offer people a world in which they can be seen as anyone they like. We create profiles, upload pictures and update our status so often that it's hard to keep track. Some people are interested in meeting new people while the others are trying to gain a social status. Many people are simply using these sites to have fun but there are also others

who use it in realizing their political aims such as overthrowing governments.

The affects of socializing through Internet have gained a new political dimension. The conflicts in the Arab world in these past years are the concrete proof of how far the Internet can reach. The Arab Spring started in Tunisia when Mohamed Bouazizi, a street vendor, set himself on fire because of the confiscation of his wares and the harassment and humiliation from the local police force which made it impossible for him to stand anymore. The videos and images of his act of protest spread almost instantly through the Internet. The next day, Tunisia was in chaos; the whole country was ready to finish what Mohamed initiated. The day after Mohamed's burning himself, (that is 18th of March 2010) is marked as the beginning of the protests and demonstrations in Arabic countries. In just one year, three governments were overthrown and many others came to a head. Crowds gathered in every city and in every country. Citizens of developed countries were also inspired by these events that they started protesting their own governments' collapsing economies. Hope to democracy and better living was born. At this point, it is beyond imagination that these massive events couldn't have happened ten years ago, when the Internet hadn't built such a strong network of communication yet.

Internet has reached such a critical place that it has started to scare many authorities around the world. Asian countries have started to take precautions against the affects of Internet. In China, for example, the usage of the word "jasmin" has been restricted on the Internet because it is the name given to the Tunisian revolution. Other restrictions have been made to the media with the same purpose by countries such as North Korea, Malaysia, Vietnam and Thailand. Many other countries have limited access to social networking services because of other worries such as inappropriate contents or disrespectful materials. These limitations are starting to raise concerns as it is believed by many people that they abuse the liberty of expression and lead to an outcome and application of stricter regulations.

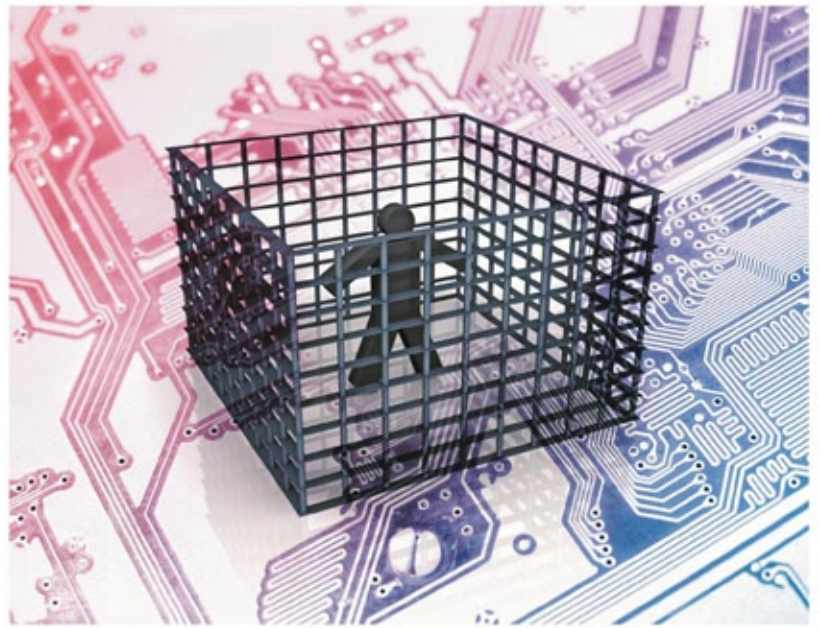
In conclusion, developing media technologies have become an essential part of our lives. Their power of changing worlds is undeniable. No one knew what media was capable of until witnessed through solid experience. However, the future of the media is still ambiguous since the "new" continues to grow.

Many years ago, mankind reached out to one another by a single stroke and it will be mankind who will find ways to maintain this bond many years later.

Alara ADALI

Les progrès divers des temps modernes menacent-ils notre liberté ?

La liberté, c'est la possibilité d'agir selon sa volonté sans nuire à la liberté des autres et à l'environnement. La liberté de pensée, la liberté d'expression, la liberté de vivre en bonne santé, la liberté de protection de la vie privée... Ce sont les valeurs les plus essentielles pour la liberté complète d'une personne car c'est celle-là qui assure une vie de bonne qualité. Alors de nos jours, est-ce qu'on peut dire que nous sommes complètement libre ou y a-t-il des progrès divers des temps modernes qui menacent notre liberté ? Il est suffisant d'examiner certains progrès récents et leurs effets sur l'humanité pour répondre à cette question.

Tout d'abord, prenons les gros progrès dans la communication. Les progrès technologiques dans la communication sont comme des sauveurs pour faciliter la vie de la plupart des gens mais au fond elles attaquent indirectement notre liberté. Les appareils technologiques que l'on utilise sans cesse pendant une journée sont essentiellement des sources qui détruisent notre liberté de protéger notre vie privée. Par exemple, de nos jours presque tout le monde utilise l'ordinateur et y entre ses informations personnelles comme des documents officiels ou des photos et échangent des messages. Or ces informations courent toujours un risque d'être captée par d'autres personnes qui sont capables de casser les codes des ordinateurs. Ainsi n'importe qui peut accéder à nos informations personnelles et peut nous empêcher de protéger notre vie privée.

D'un autre côté, grâce aux téléphones portables nous sommes toujours accessibles. C'est très important pour les situations urgentes mais en même temps ça peut être un peu énervant. Étant donné que nous sommes complètement ouverts à l'accès, cela inclut les heures matinales, les heures tardives de la nuit et les heures où nous sommes avec notre famille ou nos amis. Par exemple, quand nous sommes avec nos amis et passons des heures amusantes, on peut recevoir un coup de téléphone de notre collègue qui nous informe sur les documents erronés ou incomplets. Ou encore, quand nous sommes avec notre famille, à cause d'un appel téléphonique on peut être obligé d'aller à l'entreprise pour régler un problème technique. Alors, c'est encore une menace pour notre liberté.

De surcroît, aujourd'hui la technologie ne sert pas seulement au bienfait des gens. A cause de la technologie qui se développe d'une manière galopante, les téléphones que nous utilisons pendant toute la journée peuvent être écoutés par des personnes qui l'on ne connaît pas. C'est à dire, n'importe qui peut savoir ce dont on parle ou avec qui on parle. En sachant qu'il y a une possibilité d'être écouté secrètement, il est impossible de s'exprimer librement. C'est pourquoi on peut affirmer que le progrès dans la technologie menace

notre liberté de pensée et d'expression.

Ensuite, une autre menace qui peut être considérée comme un progrès des temps modernes c'est le progrès dans l'industrie. Grâce à l'industrie, aujourd'hui, nous avons de nombreuses usines pour produire tout ce dont la population qui augmente de jour en jour a besoin. Cette abondance des usines assure une production permanente mais en même temps elle empêche notre liberté de vivre en bonne santé. Il suffit tout simplement d'examiner les gaz nocifs qui sortent de la cheminée des usines et qui diminuent l'oxygène dans l'air. Par contre, nous n'avons plus de ressources suffisantes pour produire de l'oxygène parce que les arbres sont coupés pour la construction de ces usines. Ainsi, il ne nous reste plus d'oxygène pour respirer et pour vivre en bonne santé sans inspirer l'air qui est constitué de gaz carboniques.

De plus, les déchets industriels qui sont directement envoyés dans les mers, les océans contiennent beaucoup de substances toxiques. Ces substances sont si nuisibles qu'elles peuvent causer des maladies vitales qui s'étendent avec l'eau. Alors, le progrès industriel est une autre menace pour notre liberté de vivre en bonne santé.

Enfin, l'un des développements les plus essentiels de nos jours, c'est le progrès dans le domaine de la génétique. Grâce au technique de serre ou les changements sur les gènes, on peut trouver chaque légume ou fruit hors saison. Par exemple les tomates que l'on mange pendant l'hiver sont des produits de serre et ils contiennent beaucoup d'hormones qui détruisent la santé humaine. Alors, c'est clairement une menace contre notre liberté de vivre en bonne santé.

En outre, la modification des gènes qui s'appelle OGM et qui est connu par presque tout le monde est une autre menace pour notre santé. On ne peut ignorer que les organismes génétiquement modifiés assurent une abondance rapide des produits pour une société très peuplée mais en même temps, on ne peut ignorer qu'ils causent des maladies génétiques irrécupérables. En effet, ces gènes modifiés s'installent dans notre corps par les produits que l'on mange et détruisent nos gènes. Alors, il est inévitable que ces progrès empêchent notre liberté de vivre en bonne santé.

Pour conclure, que ce soit les progrès technologiques, les progrès dans la génétique ou un autre progrès dans n'importe quel domaine, le risque de perdre notre liberté en essayant d'obtenir le meilleur persiste. Or ce ne sont pas des progrès tant qu'ils empêcheront ou limiteront notre liberté. Alors, comment peut-on appeler cela progrès alors qu'ils nous enferment dans des lignes strictes et qui nous confisquent notre liberté ?

Pourquoi l'écologie est-elle devenue une des préoccupations principales du monde moderne?

L'écologie désigne la science qui étudie les interactions et ses conséquences entre les individus et leur milieu. Ainsi, elle concerne l'écosystème formé de deux facteurs: les facteurs biotiques (producteurs, consommateurs, saprophytes) et les facteurs abiotiques (sol, eau, air, climat et tout ce qui est non-vivant). Plus exactement, vu que l'écologie en insistant sur les sujets principaux qui forment un effet commun sur les êtres-vivants, se débarque des autres sciences qui sont liées à cette science tels que l'anatomie, la botanique, la physique, la zoologie, la physiologie, la climatologie, la chimie, la géomorphologie etc. on constate déjà son rôle important dans le monde. Alors l'une de ses fonctions est de résoudre les problèmes environnementaux puisqu'un seul changement dans la nature crée un effet mutuel avec le transfert dans le cycle et tout l'ordre s'en influence. Quand même, alors qu'autrefois, ces problèmes étaient locaux, aujourd'hui ils sont devenus mondiaux, ce qui est la conséquence d'une dégradation de la nature qui existe depuis des siècles.

En fait, la nature reste toujours une source vitale et nécessaire pour la survie des vivants. Alors il est inévitable de s'en servir même si notre existence nuit à la nature. Mais si l'on s'en sert consciemment sans abîmer l'équilibre naturel, la nature est capable de se renouveler comme si elle était un organisme vivant. Mais quand il n'y a pas une limite à cette utilisation, la vitesse de la circulation des effets dépasse celle du renouvellement ce qui devient un grand danger auquel on ne peut pas remédier. Bien qu'il n'existe pas une date historique précise de la formation de ce danger, on peut supposer qu'il se révèle avec l'agriculture qui se développe et ses essais pour créer les nouvelles terres en brûlant les forêts. Mais en réalité, c'est la croissance rapide de l'économie des états après la deuxième guerre mondiale et la révolution industrielle qui accélèrent les effets négatifs sur l'écosystème parce qu'elles apportent en même temps plusieurs nouveautés dans plusieurs domaines. Par exemple, le machinisme émergent nécessite la formation des usines qui jettent les déchets dans les mers et nuisent à la nature avec les gaz qu'ils émettent. (les métaux lourds, les gaz organiques qui abîment la structure atmosphérique). Le capitalisme qui émerge petit à petit, pousse l'homme à dépenser d'une façon superflue et comme cela anime l'économie mondiale, les producteurs continuent à détruire la nature ce qui se transforme en un cercle vicieux. On voit la progression aussi dans le domaine architectural et cette fois afin d'élever de longs bâtiments partout en effaçant la couleur verte qui représente la vie. Les guerres dans les différents coins du monde ne finissent pas, c'est pourquoi on produit en même temps de nouvelles armes. Mais les puits de pétroles brûlent et éteignent encore les gaz dans l'atmosphère, les balles fortifiées par l'uranium se mélangent dans les mers, les avions de guerre causent l'effet de serre... Bien que toute cette pollution formée nous menace, loin d'avoir conscience du danger, on préfère de fermer les yeux à la réalité au lieu de réagir. Plus on s'approche de nos jours ténébreux, plus tout change sa forme et une nouvelle inquiétude apparaît: augmenter la longévité économique des produits. La

solution proposée est l'OGM qui permet d'empêcher la putréfaction et de conserver plus longtemps les produits. Donc peut-on vraiment penser que même si la nature meurt, on pourra survivre vu qu'on assure nos besoins? Pour obtenir des truites on se sert des gènes d'aubergine qui est capable de grandir rapidement. On se sert des engrais artificiels, des hormones et il nous reste rien de naturel.

Au départ, les conséquences de plusieurs types de pollutions nous semblaient sans importance mais les petits effets ont formé une colline en s'accumulant et c'est pourquoi au fur et à mesure ils sont devenus graves et ont commencé à nous montrer clairement le danger: Aujourd'hui, les tigres, les pandas, les ours blancs, les pingouins, les dauphins, les phoques, les gorilles, les rhinocéros sont en voie de disparition. Surtout les poissons sont menacés puisque les mers se chauffent et le nombre des planctons qui produisent la majorité de l'oxygène diminuent. Les glaciers sont en train de se dissoudre, les catastrophes naturelles augmentent et les températures sont tellement variables que les régions des pays ne montrent pas les caractéristiques de leur climat habituel. Le parcours migratoire des oiseaux qui change aussi marque la vitalité de la nature. Toutes ces conséquences ont fait peur à tout le monde parce que sans nature la vie est impossible et on est déjà en retard pour prendre des mesures de prévention des effets encore plus graves.

En conséquence, tous les développements et changements dont les avantages et les désavantages sont discutables, jouent un rôle plus ou moins dans l'émergence d'un grand problème mondial. En fait, c'est l'homme qui est responsable de cela car on a des sources restreintes aujourd'hui puisqu'on a considéré, jusqu'à présent, que la nature resterait toujours la même. Donc il est évident que l'écologie devient la recherche d'une suite de mesures à prendre pour créer un dernier espoir en vue de cesser de détruire notre planète.

La Méthode Scientifique dans le Roman

Le temps est passé du beau [...] plus il ira, plus l'art sera scientifique.

Flaubert

Avec l'apparition de la société industrielle au XIXe siècle les villes agrandissent de plus en plus, les paysans immigrer vers les villes. Mais la vie n'étant pas facile dans les grandes villes la misère et le chômage augmentent, c'est pourquoi les écrivains veulent représenter les réalités humaines de leur époque et un nouveau courant littéraire naît de leur vision: le réalisme. Flaubert dit: "Le temps est passé du beau [...] plus il ira, plus l'art sera scientifique." Selon Flaubert, qui est un écrivain réaliste l'art commence à devenir de plus en plus scientifique, on commence à utiliser les règles scientifiques du réalisme et du naturalisme dans les oeuvres. Est-ce que l'art peut être scientifique? On va dire d'abord pourquoi le romantisme est terminé, ce qu'on écrit dans les oeuvres et pourquoi on a créé une nouvelle vision positiviste et scientifique dans la littérature.

Premièrement, à la fin du XVIIIe siècle, un esprit positiviste est déjà établi, on avait posé les idées fondamentales en observation. Le réalisme pratique cette méthode et commence à montrer la réalité telle qu'elle est. On décrit le présent avec les lieux, les sociétés diverses et les classes sociales. On utilise des descriptions pour que le lecteur se sente dans la réalité. On trouve des descriptions de la nature humaine dans la société. Par exemple Balzac écrit Le Père Goriot où on voit de nombreuses classes sociales. Dans la Pension Vauquer il y a une hiérarchie. Du rez-de-chaussée jusqu'au dernier étage les classes sociales changent, les personnages qui sont en bas dans un bâtiment sont supérieurs à ceux qui vivent en haut. Stendhal qui est un auteur romantique et réaliste à la fois dit: "Le roman est un miroir qui se promène sur une grande route." Dans son roman La Chartreuse de Parme, il écrit l'histoire d'un jeune homme et de ce qu'il vit dans les différents milieux de la société. Dans Madame Bovary de Flaubert, on voit les pensées d'Emma Bovary, à la fois les différentes classes sociales, les riches et les pauvres en même temps. De plus, on voit des milieux divers dans les oeuvres où on trouve le vocabulaire technique de ces milieux. Dans Nana qui est écrit par Emile Zola on témoigne de la vie d'une femme prostituée, dans Germinal par Emile Zola on observe des travailleurs de mine et la terminologie des mineurs et dans La Bête Humaine on se sent tout près des conducteurs de train, on apprend sur la pauvreté, la misère des cheminots.

On est témoin des fins tristes qui sont pitoyables. Les romanciers utilisent de nouveaux sujets comme la mort, la maladie, la pauvreté, la vieillesse suivant les nouvelles conditions de vie dans la société industrielle. Dans Le Père Goriot de Honoré de Balzac, à la fin le père Goriot meurt et personne ne va à ses funérailles sauf un jeune homme ambitieux, Rastignac qui a connu toutes les réalités désespérantes et de la vie du Père Goriot et de la vie parisienne. A la fin du roman l'Assommoir qui est écrit par Emile Zola, Gervaise meurt au dessus des escaliers et on la trouve après une semaine de sa mort toute verte: une fin malheureuse causée par l'alcoolisme. Ainsi face à la vie moderne industrialisée l'idéalisme s'affaiblit, le romantisme

commence à devenir émodé, le réalisme et le naturalisme prennent leur place.

Deuxièmement, on décrit ce qu'on voit, la réalité. On écrit avec une démarche très précise. Les auteurs observent la société, ils font des recherches et avec de très longues descriptions, ils donnent un air vivant au roman, on se croit dans la société où se passe l'événement dans le roman en le lisant. Dans Le Père Goriot de Balzac on voit de très longues descriptions de la pension, toutes les salles et la vie de toutes les personnes. Ces descriptions sont très précises. Par exemple dans un extrait du livre "La pension Vauquer est située dans le bas de la rue Neuve-Sainte-Genève, à l'endroit où le terrain s'abaisse vers..." on voit que les descriptions sont très précises et on a l'impression qu'on passe par cette rue en lisant la page. Pour nous montrer bien la réalité, les romans réalistes sont pleins de comparaisons, on trouve beaucoup de comparaisons de lieux et des personnages. Dans Le Père Goriot de Balzac le quartier de la pension Vauquer est comparé aux Catacombes. L'auteur observe la société et fait des enquêtes, donc les oeuvres sont une représentation fidèle de l'époque.

Troisièmement, on utilise les règles scientifiques dans les oeuvres. Balzac identifie l'homme aux animaux. L'homme aussi représente des caractères différents comme les animaux dans les climats différents... C'est l'observation du milieu animal comme on peut voir dans ses mots: "La société ne fait-elle pas de l'homme, suivant les milieux où son action se déploie, autant d'hommes différents qu'il y a de variétés en zoologie?" Il utilise des théories scientifiques. Il n'écrit pas par des arguments mais par des descriptions et par un système fondé sur l'étude de la famille; comme il pense que l'état social a des hasards que ne se permet pas la Nature il les observe pour justifier qu'à l'état social aussi il n'y a pas de hasard. La loi de l'hérédité est l'une des lois scientifiques pour décrire l'histoire des individus et des sociétés. Emile Zola crée une famille "Les Rougon-Macquart". Toutes les personnes dans cette famille ont des problèmes qui viennent de l'hérédité. On voit de l'alcoolisme, beaucoup de fous, et des pulsions héritées. Nana qui est une femme de cette famille est une prostituée. Dans l'Assommoir Gervaise et Coupeau deviennent alcooliques. On trouve des événements scientifiques suivant lesquels on peut tout expliquer sociologiquement et moralement. Les réalités humaines sont partout présentes dans le roman réaliste et naturaliste grâce à la démarche scientifique qui donne envie de lire pour connaître l'aventure humaine en une certaine époque de grands changements sociaux et moraux.

Pour conclure, on peut constater que la fin de l'idéalisme et du romantisme a été déterminée par la force des grands changements industriels et sociaux, et l'artiste a adopté la responsabilité de refléter ces changements soit pour critiquer soit pour donner à voir et à réfléchir.

Le Mal du siècle Moderne

Le romantisme évoque des sentiments qui défient en quelque sorte le règne du rationalisme du XVIIIe siècle. Il cherche à libérer les sentiments afin de compléter l'étude naturelle de l'homme. Les auteurs romantiques préfèrent s'enfuir dans la nature pour exprimer des impressions nouvelles, ils s'orientent vers le sentiment de l'infini et surtout vers un thème commun à tous les romantiques: le mal du siècle. Les gens sont mélancoliques à cause des mauvaises conditions du siècle, notamment à cause des guerres entre les pays européens. Ils constatent que la surabondance de la vie intérieure attriste l'individu qui vit dans le vide de la vie sociale et qui se sent inutile ou désespéré.

Cette expression «mal du siècle» a été utilisée pour la première fois par Alfred de Musset dans «La Confession d'un Enfant du Siècle». Dans cette œuvre, il analyse la jeune génération désespérée qui rêve de liberté. A cause du retour de la monarchie, cette génération est en train de rechercher l'idéal et se trouve dans un état de rêve perpétuel. Les jeunes refusent leur passé car c'est un passé sans valeur pour eux. Le passé leur rappelle la tyrannie des anciens rois ou même si le passé avait un charme il n'existe plus. Ensuite, il y a l'incertitude de l'avenir aussi. Pour eux, l'avenir est une promesse, un rêve qui est difficile à atteindre. Alfred Musset a bien montré les caractéristiques du mal du siècle dans son œuvre.

En général, les sentiments du mal du siècle sont le souci, l'angoisse, le pessimisme et le vague des passions. A cause des conditions du siècle, les gens sont soucieux de leur avenir, ils n'en sont pas certains. Ils n'ont pas une grande attente de l'avenir, ce qui les rend pessimistes. Ils sont victimes du vague des passions car l'excès de rêverie les amène vers la déception.

Je pense qu'aujourd'hui la jeunesse actuelle ressent le mal du siècle des romantiques du XIXe siècle. Les conditions du siècle présent ne sont pas plus mauvaises que celles du XIXe siècle, cependant les jeunes vivent une existence où on remarque des caractéristiques qui provoquent les mêmes conséquences sentimentales du mal du siècle. Voici ce qu'on peut citer pour commencer: les jeunes de nos jours sont très inquiets de leur avenir. Ils subissent une grande pression seulement pour réussir dans leurs études qui détermineront leur avenir, une vie professionnelle qui devient de plus en plus difficile à cause des travaux mécaniques et faits avec un rythme accéléré. Ils sont soumis à cette pression depuis l'enfance. Il y a l'examen

de SBS pour être admis aux lycées et l'examen de ÖSS pour entrer aux universités. Il leur est obligatoire de travailler très sérieusement et beaucoup. Cela est non seulement une grande pression, mais aussi c'est un grand stress pour eux, car ils ont seulement une seule chance pour réussir. Par exemple, cette année une jeune fille est morte à cause d'une crise cardiaque la veille de l'examen. Par conséquent, à cause

de ce système en Turquie, les jeunes ne peuvent pas vivre naturellement leur jeunesse. Ils n'ont pas de temps pour regarder la télé, ou bien lire des livres. Alors, cette génération s'est seulement concentrée aux examens et concours. D'autre part, les jeunes sont très pessimistes. Par exemple, après s'être séparé d'un(e) petit(e) ami(e), les jeunes deviennent mélancolique et commencent à ne parler avec personne. Ils finissent aussi par perdre la confiance en eux-mêmes, c'est pourquoi ils sont pessimistes, ils pensent tout le temps qu'ils ne réussiront jamais. Ce pessimisme finit par causer de mauvais effets sur leur esprit. En conséquence, les plus pessimistes cherchent la solution en se livrant à la drogue. En se droguant ils croient qu'ils vont oublier leurs problèmes. De plus le progrès technologique aussi

a provoqué le vague des passions chez les jeunes, il a tué leur imagination. Ils ne pensent jamais sur les événements vécus, ne donnent pas leur opinion sur ce qui se passe car ils peuvent tout trouver sur internet. Par exemple, ils répondent à une question qui demande de donner l'opinion personnelle mais au lieu de réfléchir ils cherchent des commentaires sur internet, ce qui fait que cette technologie invite les gens à ne pas penser: piège dans lequel tombent facilement les jeunes incoscient.

Finalement, à cause de certaines conditions inhumaines du siècle présent, les jeunes ressentent le mal du siècle des romantiques. Le souci, l'angoisse de l'avenir, le pessimisme et le manque de vraies passions dans la jeunesse sont les évidences qui justifient le mal du siècle contemporain qui est plus profond et peut-être plus difficile à guérir.

Ece TÛTÛNCÛ

Hiroşima

Hibakuşalar görmüştü felaketi
'Küçük oğlan' Hiroşima' ya indi.
Raylan, köprüleri, yıkıldı evleri,
Aman olmasın,
Hiroşimalar olmasın !
Bir daha olmasın!...

Şiddeti ümitleri sildi
Acı çeken sadece insan değildi
Manevi hasarı çoktu, maddiler gibi.
Ah olmasın,
Hiroşimalar olmasın !
Bir daha olmasın!...

Çağla DİRİKER

Sizden Dileğim

Usulca bıraktılar gökyüzünden
Milyonlar ölecekti onun yüzünden
Hiçbir şeyden haberi yoktu, küçük çocuğun
Kafasında neler vardı onun ve birçoğunun
Uyuduğu yatakla beraber yandı kül oldu
Hiroşima onun gibi nice çocuklara mezar oldu
Hiroşimalar olmasın sizden dileğim
Daha fazla can ölmesin isterim
Kiraz çiçekleri açarken Japonyada
Mutluluklar yeşersin Hiroşimada
Hayallerini yaşasın insanlar
Savaşlardan solmasın hayatlar

Burcu AKŞAHİN

Hiroşimalar Olmasın

Hiroşima gibi
İnsanlığın da bitimiydi o bomba
Resimler kör
Ortalık toz, duman...
Şimdi devam etse de hayat
İyi olsa da insanlar
Mutlular daha eskiye göre
Ama insan bir ders alabilirse

Gizem Dal

Bulmak

Sokakları hızlı adımlarla yürüyün,
Köşeyi dönün,
Kafanızı kaldırın, apartman numarasına bakın,
Devam edin, okları takip edin;
Kayboldunuz galiba?

Gözlerinizi kapatın,
Kafanızdan geçen düşüncelerin, uçlarını takip
ediyor, onları yakalamaya çalışıyorsunuz,
"Nasıl?" ve "Neden?" sorularını,
İsrarla tekrar edin.
Evet, kayboldunuz.

Bir dakika durun ve aklınızı toplayın,
Aradığınızı bulamayacaksınız,
Çünkü onu unuttunuz: kaybolmak bu;
Küçük hafıza kırıntılardan kurtulun,
Bir adım atın ve yere sağlam basın: Bulmaya
yaklaştınız.

Azra CEYLAN

Yeşil

Addiction vaincue

Quand on a ouvert nos yeux
On était tres curieux
De la technologie avec laquelle
Tout allait être mieux.

Ordinateur!.. je m'y intéressais et aimais
Je m'amusais bien, mais après avoir perdu mon temps
Je me suis rendu compte qu'il m'avait capturé
Devenu esclave, je ne pouvais plus le supporter.

Auparavant je pensais que ce serait passager,
Mais c'était difficile de vivre sans son flux
Une heure égale un demi-jour entier
Passion devenue seconde nature superflue.

Un jour notre professeur de français nous a dit:
"Vous êtes les esclaves modernes de la technologie!"
Ce discours m'a beaucoup impressionné
Et j'ai finalement décidé de la brider.

Grâce à l'expérience et conviction de mon enseignant,
J'ai agi dans les délais pour me corriger en me renseignant.
Merci à l'observation de m'avoir fait gagner du temps pour VIVRE
J'espère que, sans addiction, cette année je vais réussir.

Onuralp İŞİL

Yüksek Uçuş

Kafanı kaldır ve bak
Üstündeki bulutlara
Gökyüzünün şehvetine
Üstü mavi altı kızıl
Çağırır seni bulutlar
Çağırır seni sevişmeye

Ufuk ateşler içinde
Uzaklaştıkça, sarılıklar
Tam ortasında bir alev
Yanar, parıldar, çağırır

Bir an olsun içine girsen
Tam içine bulutların
Bir an için çekse seni
Yükselsen gökyüzüne

O zaman biter her şey
Bir an için durur çığlık
Ne sorumlu
Ne sorumlu
Sadece sen kalırsın geriye
Gerekenlerden, akıllardan uzak
Tek ve özgür olan sen
Uçarsın bütün insanlığıyla
Ne bir çıkar
Ne de başkaları
Bir sen olursun gökyüzünde

Kafanı kaldırıp baktığın her an
Kurtuluşu görürsün maviliklerde, kızılıklarda
Yükseklerde
Bir adım ötede seni bekleyen

Can USTA

Vapurda Kuş Sesleri

Vapurda sesler
Vapurda nefesler
Yetişmeye çalışan her kişi
Hepsinin bir nedeni var
Hepsinin bir amacı
Benimse tek amacım ...

Rüzgann bir acelesi var
Denizin yapraklarını titretirken
Onda bile bir savrulma duygusu
Benimse tek duyduğum ...

Deniz bile rahatsız
Durmuş sanki akışlar içinde
Kırış kırış bir heykel olmuş
Benimse tek olduğum ...

Ne yerin kokusu
Ne zamanın korkusu
Bu zaten herkesin düşündüğü
Benimse tek düşündüğüm ...

Dudakların ıslak mı, değil mi
Bilmiyorum
Zaten değil umurum
Benim tek umduğum ...

Vapurda Kuş Sesleri.

Enes AÇANAL

Bir Yolculuk Macerası

Günlerden salıydı, ayların cuması olan aralık bitmişti. Yani gün bir başlangıç günüydü ve dondurucu bir soğuk maceracının yüzüne çarpıyordu. Elindeki kancayı takdir edilesi bir çabayla konukseverliğini ondan ısrarla gizleyen dağa saptı, kendini yukarı doğru çekti. Yukarıda, birazcık daha yukarıda, bir düzlük olduğunu hissediyordu, belki bu hissiyat olmasaydı kendine tırmanacak kuvveti de bulamayacaktı. Heyhat o düzlük gerçekten de vardı ve kendini son kez yukarı çekerken bunun gerçekten de son olmayacağını düşündü. Yaşamı boyunca birçok yolculuk yapmıştı ve bunun sonuncusu olacağına inanarak çıkmıştı yola. Düzlüğün varlığını nasıl önceden hissettiyse bunu da yolculuğuna karar verir vermez hissetmişti. Bu yüzdendir ki kendini yukarı çekmeyi başarınca önüne bakmaktansa kendini doğrudan sert tundra toprağının üstüne attı. Gözleri kapalı sirtüstü döndü ve

temiz dağ havasını içine çekti. "Hayatta kesintisiz soğuktan daha cesaret kırıcı pek az şey vardır." Dedi kendi kendine yüksek sesle. Bir kitap okuduğunu ve hayatının değiştiğini sandığı yaşlarda, bir kitapta görmüştü bu söz. Kitap kara bir kule ve güller üzerineydi, havada asılı duran menteşesiz kapılar ve büyük altıpatları silahşorlar üzerine. Tüm bunları düşünürken beklediği son şey ise bu söylediğine bir cevap verilmesiydi, bu yüzdendir ki günlerdir duymadığı türden bir ses olan insan sesini duyusuyla irkildi: "Şimdi o pek az şey kısmına başlıyoruz sanırım, ha maceracı?" Kendi kulaklarının onu kandırdığını kanıtlamak istercesine kafasını kaldırdı. Bu düzlüğün tırmanışı boyunca karşılaştığı birçok düzlükten hiçbir farkı yoktu, onu bekleyen kamp ateşi ve siyahlı bir adam dışında. "Yaklaşmanı öneririm, ne de olsa eski bir silahşörün sözünü söylerken haklıydın." Maceracı ihtiyatla ayağa kalktı. Düzlük daha öncekiler gibi ağaçsızdı, bu adam yakacak odunu nereden bulmuştu? Daha önemlisi adamın üstünde siyaha çalan hırpani bir kot pantolon ve görmüş geçirmiş siyah bir ceketten başka bir şey yoktu, ne bir çantası, ne dağcılık ekipmanları vardı, zaten giydiği çizmelerle dağcılık yapmak çıplak ayakla yapmaktan da beter olurdu. Mantıklı bir açıklama bulmak adına kafasında binlerce dışıyı döndüren maceracının bir sonuca ulaşması için bir zaman geçti ama sonunda o

sonuca vardı: Bu adamın varlığı tüm kurallara ve düzene karşıydı. Ve maceracı bilmediğinden korkan her insanın vereceği tepkiyi verdi, eğilerek yerdeki kancayı aldı ve her an kullanmaya hazır bir biçimde bel hizasında tuttu. Aniden daha önemli bir şeyin farkına vardı ve vücudunda bir ürperme hissetti, adam söylediği sözü okumuştu veya duymuştu, kaynağını da biliyordu. Yani bir zamanlar kendi hayatını değiştirdiğine inandığı o kitaptan haberdar birisi vardı karşısında. "Kimsin sen?" diye

sordu, cevap ne olursa olsun şaşıracaktı, ama nutkunun tutulmasına neden olacak tek cevap vardı, siyahlı adam da elbette onu söyledi: "Benim birçok adım var maceracı." Belki cevap olarak "Tanrı" deseydi, bu kadar etkili olmazdı. Bunu anlayan siyahlı adam ayağa kalktı, ve kollarını hafifçe iki yana açarak konuşmayı sürdürdü: "Ben peygamberim ama aynı zamanda yılanım. Ben orduların başındaki komutanım, bazense Beelzebub'im. Ben ipleri çeken kişiyim, ama kuklanın kendisiyim. Ben siyahlı adamım." Maceracı bunun üzerine kancayı elinden bıraktı ve ateşe yaklaştı. Siyahlı adam suratında bir tebessümle oturdu, maceracı da düşünceli bir ifadeyle aynısını yaptı. Tüm kemiklerine teker teker işlemiş olan soğuğu hızla söküp atan ateşe uzunca bir süre baktı, neden sonra karşısındaki adamın yüzüne baktı. Alevlerin yarattığı gölgeler adamın sözlerini haklı çıkarıncasına yüzünde garip oyunlar oynuyordu, adamın suratı mütemediyen değişiyor gibi gözüküyordu, bir bakıyordunuz karşınızda yaşlılığı sarkmış yanaklarından ve bir harita misali çizgilerle dolu olan suratından anlaşılabilir bir usta oluyordu, bir bakıyordunuz bir heykel gibi pürüzsüz teniyle ve gözlerinde dans eden ateşle hırslı bir çırak. Bu adam insanı korkutan temel kavram olan belirsizliğin somutlaşmış haliydi. İlk sözü olması gerektiği üzere maceracı söyledi: "Buraya neden geldiğimi biliyor musun?" Beklediği

cevabı aldı: "Buraya geldin; çünkü bir akşam rüyanda buraya gelmen gerektiğini gördün. Geldin; çünkü şu sözde kıyametin cevabının burada olduğunu düşünüyorsun." Elbette böylesine kural yıkıcı bir adamın rüyalarını bilmesi şaşılacak durum değildi, şayet bilmeseydi garip olurdu, ama var olan tüm olağanüstülükler arasında maceracı tek bir şeyi sorguladı: "Sözde mi? Sözde kıyamet mi? 6 milyar insanın 21 Aralık sabahı yatağından kalkmamış olmasına sen sözde kıyamet mi diyorsun?" Şu ana kadar yaşamış olduğu olağanüstülüklerin de bir getirisi olarak sınırlı bir şekilde güldü ve sonra devam etti: "2012'nin bir batıl inanç veya halkların yine halkı uyutmak veya harekete geçirmek adına ortaya attığı bir kavramdan öte görmeye insanların derneği yıkıldı, bir on gün kadar oluyor. Biliyorum; çünkü demek başkanı bendim." Bunun üzerine siyahlı adam başını kaldırdı ve kaşları hafifçe çatık, tok bir sesle konuşmaya başladı. "Hayır maceracı, hayır, bunun bir kıyamet olduğuna inanmıyorum. İlk günah bir kıyametti, Amerika'nın keşfi bir kıyametti, atomun parçalanması bir kıyametti. Nuh'un tufanı ise bir kurtuluştu, 5 Haziran 1989 bir kurtuluştu, 21 Aralık 2012 de öyle oldu. Yaratılıştan beri kendi kıyametiniz oldunuz. Savaşınız ve öldürdünüz, meşru olmayanı meşru kıldınız, evrim ve devrim adları altında her türlü haksızlık ve günahı uyguladınız. Aranızdan bunu anlayan bir avuç insan ise öldükleri halde düşüncelerini yaşatmayı başardı, ama sadece onların yol göstericiliğini anlayabilecek bir azınlık ve bu yolu takip edebilecek daha da küçük bir kesim uğruna. Dünyada size bahşedilmiş olan tüm saflıkları bozdunuz, kendini koruyan güzelliklereyse tecavüz ettiniz. En nihayetinde insan olarak yaptığınız tüm kötülükleri ahenkli güzel şarkılar ve her saniye yok ettiğiniz hayatın ucuz birer yanılması olan tablolarla örtmeye çalıştınız. Sizin kıyametiniz sizdiniz ve 21 Aralık'ta kıyamet kavramı dünya üzerinden silinmeye bir adım daha yaklaştı. O yüzden bana bunun sözde bir kıyametten başka bir şey olduğunu söyleme. Bu bir kurtuluş ve ancak onu anlayabilenler için öyle kalacak." Bunun üzerine maceracı düşündü. Kamp ateşine bakan gözlerini siyahlı adama dikti: "Yeni bir yılın ilk gününde burada bulunmanın tek sebebinin bana bunları söylemek olduğunu sanmıyorum." Siyahlı adam çatık kaşlarını kaldırarak güldü. "Hayır, değil. Sana bir şans verildi. Sana üç soru soracağım, cevaplarınsa benim kontrolümün ötesinde bir şekilde birçok şeyi belirleyecek. Belki senin kıyamet diye adlandırdığın bu olayı ve kendi kanından gördüğün insanlığı etkileyecek." Durdu. Sanki söylememesi gereken bir şeyi söylüyormuş gibi bir tavır takınarak hızlıca konuştu: "Soruların tek bir cevabı var, o da doğru cevap. Doğru burada anahtar kelime, kapıyı çökmek işini de sana bırakıyorum. "Maceracı omuzlarına binen yükü hissettiyse de dikleşmeyi başardı ve soruları beklemeye koyuldu. "İlk soru, dünya nedir? "Maceracı aklına gelen binlerce cevap arasından birini seçti, doğru olanı: "Hayatların evi." Siyahlı adam yorum yapmadan devam etti: "İkinci soru, hayat nedir? "Maceracı düşünmeden cevap verdi: "İnsanların hazinesi." Siyahlı adam son soruyu sordu: "Üçüncü soru, insan nedir?" Maceracı söylemek üzere olduğu şeyin farkına vardı, yutkundü ve cevapladı: "Dünyanın kıyameti." Zaman bir süre akmayı bıraktı. Maceracı ve siyahlı adam bakiştılar. Siyahlı adam eğildi ve konuştu: "Cevapları verdin maceracı, doğruluklarını yargılayanlar biz olmayacağız, ama doğru olduklarını ikimiz de biliyoruz. Bu son soru diğerlerinden bağımsız, benim sana sorum." Birkaç saniye bekledikten sonra yıldızsız bir gece kadar karanlık olan o soruyu sordu: "İnsanlığı kurtaracak mısın?" Maceracı ruhuyla beraber ağızından çıkan şu sözleri söyledi: "Hayır; çünkü ben bir kahraman değil, bir maceracıyım ve maceram bitti."

Cem ALTINÖZ

Büyükbabam

Her yaşın bir davranış biçimi, kendi dönemini diğerlerinde ayıran hayat görüşleri vardır. Bu farklılıklar kuşaklararası çatışmanın da en önemli kaynağı olarak görülebilir. Bana göre aile büyüklerinin hikayelerinin bu kadar gerçek dışı görünmesinin de nedeni yine bu dönem çatışmalarıdır. On beş yaşında en büyük eğlencesinin internette resimlere bakıp, saat dokuz oldu mu televizyonun başında en sevdiği diziyi beklemeye başlayan bir erkek çocuğuna günde en az dört kere açıp kapadığı buzdolabının son otuz yılın icadı olduğunu söylemek bazen ilginç bir durum olarak algılanmak yerine sadece çağdışı ve anlamsız gelebilir. Bunun doğru ya da yanlıştan çok, alışılmışın dışında olmasıyla alakası vardır.

Nedenini çok bilmesem de hikayeler, yeni bilgiler, bildiğimin üzerine koyduğum yeni detaylar her zaman bana anlamlandıramadığım bir mutluluk vermiştir. Bunun konudan konuya atlamada tanıdığım herkes içinde birinci gelen babaannemle ya da öğrettiği her şeyin aklımda kaldığına emin olmak istediği için örneklerine çok önem veren babam olabilir.

Belki de büyükbabamdır. En başta büyükbaba kelimesinin yarattığı etkiyi her zaman çok sevmişimdir. "Büyükbaba mı?", "Nasıl yani?", "Neden büyükbaba diyorsun ki?" Özel bir nedeni yoktu. Böyle öğrenmiştim ve böyle devam ediyordu. Bu yüzden büyükbabam hep, hem kelime olarak, hem de kişi olarak çok özeldi benim için.

Kocaman bir ailesi var şu an arkada bıraktığı. Yaptığı her şey için minnettar, gür sesini özlediği için eski videolarını izleyen, günün her saniyesi olmasa bile her gün en az bir kere aklından geçirip, hatırasını yaşayan koskocaman bir ailesi.

Bu aile her toplantıda, her buluşmada büyükbabam konuşmaya başladığında susardı. Zaten toplantıların gerçekleşme sebebi de en başta büyükbabamın ailesine verdiği önem ve ailedeki yakınlığın önemini bilmesiydi - haksızlık olmasın, bir de tabii babaannemin müthiş yemekleri. Tanıdığım en akıllı insanlardan biri olan babam herhangi bir konuda kararını verdikten sonra büyükbabamla son bir kez konuşurdu. Seksen üç yıllık hayat bilgisine sonsuz saygısı vardı.

Çevresinden gördüğü saygı, fikirlerine verilen değer ve buna karşılık kişiye göre değişmeyen iyi niyetli yaklaşımı, az ama yerinde yaptığı esprileriyle büyükbabam hep dinlemem gereken bir insandı benim için.

Büyükbabamla büyük bir yaş farkı, benim tecrübe eksikliğim onun bütün hayat bilgisini anlatma telaşı arasında sağlıklı bir ilişki kurduk ve birlikte geçirdiğimiz on yedi sene boyunca bana hiç unutmayacağım anılar kazandırdı. Anladım ki onlar her genç insanın yaşamı için vazgeçilmez birer yapı taşıydı.

İpek TEZOL

Olay Yerinden Son Kez Bildiriyorum

Burası benim Suriye'm mi gerçekten? İşte buna inanmam mümkün değil. Bombalar, tanklar, yıkılan evler, yanan çarşılar, kubbeler... Bana yabancı olduğu Ortadoğu'yu öğreten, zarif ve mağrur bir kadına benzettiğim Suriye'nin bu hale gelmiş olmasına inanmıyorum. Meğer devrim havasını solumayı umarken barutu koklamaya gelmişim.

Ben Marie Colvin. Amerikalıyım. Daha ziyade Amerikalıydım demeliyim; çünkü az önce Beşar Esed'e bağlı Suriye Ordusu'nun Humus Kuşatması sırasında öldüm. 12 Ocak 1957'de New York'ta başlayan hayatım 22 Şubat 2012'de çok sevdiğim işimi yaparken son bulmuş oldu. Ölürken hiçbir şey hissetmedim. Fazla üzüldüğümü de söyleyemem zira daha yapacak işlerim olsa da yorgundum.

Humus Kuşatması sırasında Fransız fotoğrafçı arkadaşım Remi Ochlik ile birlikteydik. Şu savaş meydanına yukarıdan baktığımda onun bedenini göremiyorum. Gördüğüm sadece savaşın, vahşetin gerçek yüzü. Binden fazla yaralı ve ölü var şimdi. İşte caminin önünde yerde yatan da benim. Daha fazla bu manzarayı görmeye dayanamıyorum artık. Yumuyorum gözlerimi. O esnada gözlerimin önüne eski günlerden kalma bir kare geliyor. 1978'de eline antropoloji diplomasını almış, mutlu, heyecanlı ve idealist bir Marie'nin görüntüsü bu. Ne kadar umutlu gelecek günlerden. Hayatı tümüyle fethetmeye ne kadar da kararlı. Nitekim böyle de oldu benim için. Acıyı da mutluluğu da tanıdım bu dünyada.

Sri Lanka'da sol gözümü şarapnel parçası yüzünden kaybetsem de 1984'te The Sunday Times gazetesinde başladığım mesleğim önüme yeni kapılar açarak yaşamayı öğretti bana. Hazin bir sonla diktatörlüğünün cezası kesilen Kaddafi ile 1986 yılında gerçekleştirdiğim röportaj gazetecilik hayatımı toptan değiştirdi. Masa başında oturan ben birdenbire savaş meydanlarının kurdu oluvermişim.

Çeçenistan'da, Kosova'da, Sri Lanka'da, Sierra Leone'de tanıştığım kanlı savaşlar ödül bile getirdi bana cesaretimden dolayı. Oysaki ben hayatıma anlam katan işi yapıyordum zevkle ve heyecanla. Bir motosiklet kullanırken böyle adrenalin yaşıyordum bir de gazetecilik yaparken. Evliliklerimi yürütemesem de kadınlar için çok şey yapmak beni her zaman tatmin etti. Gözlerimi açıyorum. Hala aynı manzarayı mı göreceğim diye telaşlıyım aşağıya baktığımda. Yine cesetler, yaralılar, çaresiz çocuklar ve yıkılmış binalar. Ömrüm hep böyle geçmiş. İlk defa yukarıdan bakma fırsatı yakalıyorum işte. Savaş muhabirlerinin hayatı hep böyledir. Belli bir süreden sonra alırsınız barut ve kan kokusuna. Belki sağlam bir aile hayatı kurup çocuk sahibi olmazsınız ama savaş meydanındaki çocuklar kendi çocuğunuz gibi oluverir. Yıkılan evler yuvanız haline gelir.

Hayret Şam'ı görüyorum şu anda. Ne zaman buraya geldim farkında bile değilim. Emeviye Camisi tüm görkemiyle orada duruyor. Tam yanında da Saint Paul Şapelisiyle, Saint George Ortodoks Kilisesi bulunuyor. Benim Suriye'm böyleydi işte.

Nasıl da bir barış ortamı portresi çiziyor değil mi? Bu görünüşe aldanmamak gerek elbette zira Arap Baharı ülkeyi talan etmiş vaziyette. Başımı çeviriyorum. Aklıma Lipmann'ın "Özgürlük savaşı asla bitmez" sözleri düşüyor. 2011'de başlayan bu bahar domino taşları gibi otoriter rejimleri birbiri ardına devirirken, köhne ve eprilmiş düzenin yancıları özgürlüğün ve demokrasinin mücadelesinden intikamını sivillerin canlarını yakarak almaya çalışıyorlar. Tunus'ta, Libya'da, Mısır'da tozu dumana katan özgürlük rüzgârı fırtınaya dönüştü Suriye'de. Bu savaş ne zaman sona erecek bilmiyorum. Ancak dünya büyük bir sessizlikle izlerken yaşanan vahşeti, özgürlük yolunda yaşanan bu olayların son olmayacağından eminim. Ne Remi ne de ben ölen son gazeteciler olmayacağız, bu kirli savaş devam ettiği sürece.

Ben Marie Colvin. Az önce fiziksel hayata veda ettim. Olay yerinden son kez bildirdim sizlere. Önümde yeni bir yol var şimdi. Arkadaşlarıma "Fırtına dindi, burası çok sakin, çok huzurlu, Meğer ne kadar yorgunmuşum, dinlenmek istiyorum artık." diyorum. İşte Remi'yi de gördüm. Elinde fotoğraf makinesi beni bekliyor olmalı. Elli beş yıllık bu doludizgin yaşamım başarılarımla, acılarımla, özlemlerimle ve pişmanlıklarımın geride kaldı artık. Veda ediyorum bir Türk arkadaşımın öğrendiğim Mevlana'dan dizelele...

"Her gün bir yerden göçmek ne iyi!
Her gün bir yere konmak ne güzel!
Bulanmadan, donmadan akmak ne hoş!
Dünle beraber gitti cancağımız,
Ne kadar söz varsa düne ait.
Şimdi yeni şeyler söylemek lazım."

Dolma Biber

Hiroşima'yı Hatırlarken...

Göz alıcı, gri bir araba şehrin yollarında hızla ilerliyordu. Sürücü koltuğundaki Aykut Bey toplantıya yetişmek için elinden geleni yapıyordu. Öğle saatinde yolları boş bulmuş olmanın verdiği sevinçle ilerliyor, patrona yapacağı sunumu aklından geçiriyordu.

Bu toplantı gerek Aykut Bey gerekse şirket için büyük önem taşıyordu. Patronu ikna edebilirse şirket enerji sektörüne adım atacaktı. Kim bilir, belki de yıllardır beklediği yükselme fırsatı Aykut Bey'in ayağına gelmişti.

Yolun ilerisinde arabalar durmuştu. Gri araba da yavaşladı ve durdu. Herhalde yol kapalıydı. Aykut Bey oflayıp pufalayarak kravatını gevşetti. Arabaların arasında gezinen gençler vardı.

Cami açınca korna seslerinin arasından sloganları seçebildi. Anlaşılan; bir avuç hergele yolu kesmiş, ellerindeki pankartlarla ilgi çekmeye çalışıyordu. Bu hayalci yeniyetmelerin onu geç bırakması Aykut Bey için sinir bozucu bir durumdu. Akıllarınca dünyayı değiştireceklerdi... Şu kendini bilmezler yersiz gençlik saçmalıkları yerine gerçek işlerle uğraşmalıydılar. Her birinin bir an önce kendini kurtarmaya bakması gerekiyordu. Gerçek dünyada gereksiz davranışlara, boş düşüncelere yer yoktu. Bu gençler günün birinde gerçek dünyayla tanıştıklarında ya akılları başlarına gelecek ya da aç kalacaklardı. Kısa süre sonra araçlar ilerlemeye başladı. Aykut Bey biraz gecikse de toplantıya katılabildi.

Patron, Aykut Bey'in sunumunu beğenmişti. Enerji işinin getirisi çoktu. Güneşten, rüzgardan medet ummaya da hiç gerek yoktu. Sevgiliyle yapılmış bir konuşma gibi, Aykut Bey patronun ağzından çıkan her kelimeyi tek tek, bütün anlamlarıyla irdeleyip, sözcüklerin arasında kendisini üzecek veya umutlandıracak bir neden arıyordu. Akşam eve geldiğinde Aykut Bey'in aklında bunlar vardı. Eşinin yaptığı biber dolmasını yerken "Hayatım, bunun tuzu mu eksik?" diye sordu. Gece, başını yastığa koyduğunda Aykut Bey'in zorlu günü gözlerinin önünden geçmeye başladı...

O sabah Ezgi evden çıktığında gökyüzü yeni aydınlanmıştı. Genç kız arā sokaklardan iskeleye doğru yürüdü. Vapurda birkaç arkadaşına rastladı. Gençler bir protesto gösterisi hazırlığındaydılar. Arkadaşlarının söyledikleri Ezgi'nin aklına yatmıştı. Daha iyi bir dünya, daha iyi bir gelecek için bugünlük onlara katılmakta bir yanlış görünmüyordu. O gün yapacak daha önemli bir işi olmayan Ezgi, vapurdan inince akrabalarıyla otoyola kadar yürüdü.

Yöntem; güvenli bir biçimde trafiği durdurup birkaç dakikalığına insanlara zarar vermeden ve bu eylemi aralıklarla yinelemek; amaç; kimseye zarar vermeden olabildiğince çok insana ulaşmaktı.

Ezgi eve dönerken içinde değişik bir mutluluk vardı. O gün yaşadığı birkaç saatlik deneyim ona çok şey katmıştı. Duran araçların arasında bildiri dağıtırken ona bakan meraklı gözler Ezgi'nin aklından bir türlü çıkmıyordu. Eve girdiğinde annesiyle babası çoktan sofraya oturmuşlardı. Tabaklarda biber dolması vardı. Karnı pirinç dolu şişman biberler kusursuz, parlak vücutlarıyla plastik izlenimi veriyordu. Yağlı, ıslak derilerinin rengi, belediye çöp kamyonlarını ve parktaki bankları boyamada kullandığı uçuk açık yeşildi. Ezgi'nin aklında yeşil bir imge oluşuyordu...

Yemyeşil bir ovada metal kollar toprağı kazdı. Kocaman taşlar ve ağır metaller üst üste kondu; ortaya kocaman ve ağır bir yapı çıktı. Onlülük, takım elbiseli adamların içeriye dolmasıyla gürültüler başladı, dumanlar yükseldi. Az ötede bir köylü, tarlasındaki erken olgunlaşmış dolmalık biberlerin eskisi gibi kokmadığından yakınıyordu.

Sen çığlıklarla uyandı. Yanaklarında biriken tomurcuk terlere karışan gözyaşları, bakışını bulandırmış; boğazındaki acı çığlıklarını kesmişti. Terden yapış yapış olan boynundan ekşi bir koku yükseliyor; yağlı saçlarından dökülen ince saç telleri yastığını kaplıyordu. Siska bacaklarıyla yorganını iterek banyoya koştu. Suyu açtı; önce yüzünü yıkadı, gözündeki çapakları ovaladı; ferahlamadı, avuç avuç suyla boynunu ve saçlarını yıkadı. Birkaç sene önce kardeşiyle oynarken kenarını çatlattığı ahşap işlemeli aynaya dikti gözlerini. Karşısında incecik, on bir yaşlarında çirkin bir kız duruyordu. Sararmış, çarpık dişlerinde dün akşam yediği pilavdan parçalar kalmıştı. Tırnaklarıyla pirinçleri çıkartıp yuttu; hatta tırnağının içinde kalanları da yuttu.

Banyo yapmalıydı bu öğleden sonra. Tabii annesi küçük kardeşi Hiro'yu da yıkamasını isterdi. Hiro'yu yıkama düşüncesi somurtmasına neden oldu. "Sanırım bugün yıkanmasam da olur."

Sen merdivenlerden sessizce süzüldü. Annesinin alt kattaki odasından homurtular duyuluyordu. Kapı aralığından bakınca her zamanki gibi kedi pozisyonunda uyuyan annesi ve üç aydır savaşta olan ve son zamanlarda mektuplarını alamadıkları babasının yerinde homurdanan Hiro'yu gördü. Sen boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı ve içini yavaş yavaş kaplayan, kalbini, gırtlığını saran ve artık kabuslara dönüşen o düşünceye kulaklarını kapattı. "Babam ölmedi. Hayır hayır, ölmedi. O sadece.. öyle meşgul ki.. Yeni mektubu çok yakında gelir."

Düşüncelerini karnından yükselen gurultu kesti. Hiç olmadığı kadar açtı. Sen çay severdi. Ağustosun bu sıcak günlerinde bile çayın yavaşça içini ısıtması onu mutlu ederdi. Dolaba baktı; neredeyse boştu. Birkaç parça bayat etmek bulmasına rağmen çay bulamadı. Saat 8:10'du. Annesi uyanmadan çay alıp gelirdi. Şehir karşıdaki tepelerin tam ardındaydı. Sen eline bir parça ekmek ve biraz para aldı. Kapıyı usulca kapatarak dışarı çıktı ve koşmaya başladı.

Ağustosun sıcak güneşi karşıdaki tepeleri şefkatle sarıyordu. ıslak çimlerde hızla koşan Sen aniden göğü sarsan bir gürültüyle yere yığıldı. Terli avucunun içinde paramparça olan ekmekle burun buruna geldi; sonra gözlerini göğe çevirdi.

Tepelerin ardından kor alevden bir göz yükseldi göğe. Adeta gök ikiye yarıldı, çıkardığı gürültü dağları duman etti. Sen gözlerini kızıl gökten ayıramıyordu. Kalp atışı kadar kısa bir sürede Sen'in gözleri kavruldu, derisi çözüldü havada; kül oldu. Sen nefes bile alamadı, çığlık bile atamadı yok olduğunda. Sen'in sessiz çığılı büyüdü, tüm Hiroşima'yı kapladı. Varla yok arası o anda Sen'in aklından geçen tek bir şey vardı. "Baba?.."

Mehmet AKALIN

İbrahim Can USTA

Sonsuzluk

Sıkıcı ve sessiz bir sabahtı. Yine her zamanki gibi saat beşte kalktım. Daha güneş doğmamış. Güneşin doğuşunu izledim balkonda, sonra üşüdüğümü fark ederek içeri girdim. Kahvaltımı yaptım, giyindim ve işte hazırım. İşe gitmek için hep aynı yolu kullandım. Yine o yol üzerindeydim. Her sabah kahve almak için uğradığım kafenin önünde durdum ve arabadan indim.

Kahve sırasına doğru yol alırken telefonum çaldı, arayan eşimdi. Yine yurtdışıydı iş için. Yine yoktu, tam bunaldığım zamanda... işe gitmeyi hiç istemiyordum. O dört duvar asına kapanıp, yeşil ve mavi kıyafetler içinde ölümle yüz yüze gelmek her seferinde... Belki de doktor olmamalıydım diye düşünürüm ara sıra. Bu an da o anlardan biriydi. Tam o sırada tam da yanımda bir kadın bayıldı.

Hayat benimle oyun oynuyordu sanki. Sanki hatırlatıyordu bana artık çok geç olduğunu. Hemen kadını kucağıma aldım ve yüzüne su serptim. O an elimde bir ıslaklık hissettim. Sağ elim kana bulanmıştı. Etrafımdakilere baktığımda polis ve ambulans çağırıyorlardı.. Bana şüpheyle bakan yüzler vardı. Yere baktığımda ise daha çok kan ve bir bıçak. Rüyada olduğumu zannettim; çünkü rüya olmalıydı bu. Hatta kabus.

Kadının sırtından bıçaklandığını anladığım sırada tam pansuman yapmaya başlayacaktım ki polisler beni kelepçelediler. O an şoktaydım, ne bir bağırma ne de bir itiraz. Ağzım açılmıyordu sanki. Bütün sözcüklerimi yuttum. Her şey çok ağır ilerliyordu ama aynı zamanda çok hızlı. Nezarethanedeydim. Yalnız. Her zamanki gibi ama bir fark vardı. Ben değildim oradaki. Ben olsam bağırır, çağırırdım. Günler mi geçti, aylar mı bilmiyorum ama eşim geldi. Bana inandığını söyledi, ağlıyordu. O, bana inanıyordu. Peki ben kime inanıyordum? O gittikten sonra yalnız kaldım yine. O zaman sorgulamaya başladım ben neden buradayım diye. Birinin suçu benim üzerime atılmıştı belli. Peki ya niye ben? Beni tanıyan biri olmalıydı bu, doktor olduğumu bilen biri. Yoksa niye o kadın hemen yanımda bayılsın ki? Hem o kadını a tanıımıyordum. Herkes gibi değilimdir, hayatı yaşamayı bilmem. Ama sakın bir hayatım vardır kimseyle kavga etmem, düşmanım, borçlu olduğum birileri yoktur. Peki niye ben? Anlamıştım, düşünerek bir yere gelemeyeceğimi. Saydım, üç gün olmuştu. Eşim gelmedi hiç. Sadece yemek getiren gardiyanlar. Annemle babamın yokluğunu hissettim o an. Zengin bir hayat istiyordum ya! Eşimle para içinde yaşamak istiyordum ya! Silmiştim onları bir çırpıda! İkisi de öğretmendi, benim de öğretmen olmamı istiyorlardı. Şımarık oğullarına bu söylenir miydi? Emir verilir miydi hiç? Bir not bile yazmadan gittim. Hep aradılar beni, dönüp hiç arkama bakmadım. Böyle bir insandım ben. Ama kim bilebilirdi ki beni? Yine de bunları hak etmedim.

Üç gün sonra mahkemede ydım. Evet, bir avukatım vardı, konuşmuştuk. Onlarca kez anlatmıştım ona. Benim bir savunmam yoktu. İnanacak bir şeyim de yoktu. Onun savunmasını bekliyordum ben de. Ama gelmedi. Karşımda ölen kadının ailesi ağlıyor. Ben hiçbir şey hissetmiyorum. Onların avukatı konuştuğunda benim içim alevleniyor. Filmdeyim sanki. Avukatım kalp krizi geçirmiş, karşı tarafın avukatı karşımda bambaşka bir senaryo anlatıyor. Eşim yok, tanıdığım kimse yok. Her zamanki gibiyim, yalnızım. Ama yine de savunmak geliyor içimden kendimi. Tam sıra bana geliyor, o sırada kapıdan bir kadın elindeki notu okumam gerektiğini söylüyor. Notu elime alıyorum. Okuduktan sonra içimdeki tüm heyecan, tüm savunma isteği gidiyor. Filmdeyim diyorum ya filmdeyim. Suçun bende olduğunu söylüyorum. Karşı taraf rahatlıyor. Yargıç son sözünü söylüyor. Mahkeme bitiyor. Sonuç belli, müebbet hapis. Beklenmedik bir sonuç değil. Cezaevine yollanıyorum. İstanbul dışı bir yer. Doğduğum şehirde dışındayım artık. Koğuşuma giriyorum, bir tek sıra dışılık var filmimde. Koğuşumda kötü adam yok. Beni gülümseyerek karşıyorlar. Şaşırıyorum. Tanışma faslından sonra yatağımı gösteriyorlar bana. Ama ben camın önüne oturuyorum hemen. Elime kağıt kalemi alıp yazmaya başlıyorum yaşadıklarımı..

Birkaç gün sonra hayatımı içinde saklayan sayfalarımı koğuş arkadaşşıma veriyorum, gülümseyerek. O da bana gülümsüyor. Sanki aklımdan geçenleri, yüreğimin ağırlığını biliyormuşçasına hiç soru sormuyor. O akşam hem yaşadıklarımı hem de müebbet hapsimi sonsuzluğa dönüştürüyorum...

Tutku BAKAN

2011 yılının Ağustos ayında babamla beraber Batı Karadeniz turuna çıkmıştık. Şile'den başlayarak Sinop'a kadar gidecek, uzun ve keyifli bir yolculuk yapacaktık. Normal şartlarda gezimizin dört gün süreceğini sanıyorduk; ancak gezimizin son durağını, yani Sinop'u bu kadar seveceğimizi tahmin edememiştik. Burada fazladan bir gün kalarak gezimizi beş günde tamamlamış olduk. İşte şimdi Sinop'ta iki gün süresince aklımda kalan gözlem ve izlenimlerimle bana farklı gelen, Sinop'a ait özellikleri paylaşacağım.

Sinop'a girdiğinizde elinde fiçisiyle büyük bir Diyojen heykeliyle karşılaşıyorsunuz. Bundan, ünlü filozof Diyojen'in Sinop'ta yaşadığını anlayıp şaşırıyorsunuz. Onun yakınında bulunan Atatürk heykeli ise size bir Yunan şehrinde olmadığını hatırlatarak, sizi selamlıyor.

2011 Ağustos'unun Ramazan ayına denk gelmesi nedeniyle Sinop'ta iftar saatine kadar açık restaurant bulmak çok zor. Sokaklarda Amerikan Dinleme Üssü'nde çalışan yabancılar hariç bir şeyler yiyip içenlerin sayısı da bir elin parmaklarını geçmez. Kalabalık sokaklar, iftar saatinde bir anda boşalıyor; çünkü insanlar ya evlerine dönüyor ya da oruçlarını restaurantlarda açıyorlar. İftardan sonra sokaklar yine doluyor; aileler sokaklara dökülerek günün yorgunluğunu atıyor. Sinop'ta dikkatimi çeken Ramazan ayına özgü iki farklılık davulcuların sahurdan önce ortalığı ayağa kaldırması ve Sinop'un küçük bir il olmasından olacak ki iftarın olduğunu belirten top atışının şehri adeta sarsması oldu.

Hazır Amerikan Dinleme Üssü'nden söz etmişken şehrin içinde sarı saçlı, İngilizce konuşan kişilere rastlamak mümkün. Restaurantlarda da İngilizce konuşan kalabalık gruplarla karşılaşabiliyorsunuz. Gruptan Türkçeyi en iyi bilen, siparişleri veriyor. Aileleriyle birlikte Sinop'a yerleşmiş Amerikalıları görmek beni şaşırttı; fakat halkın onları benimsemesi ve onlarla çat pat da olsa İngilizce konuşmaya çalışması beni hiç şaşırtmadı. Anadolu insanına özgü sıcakkanlılığı bir kez daha görmüş oldum.

Sinop, nüfusu az, yüzölçümü küçük ve etki alanı dar bir şehir olmasına rağmen Türkiye'nin en kuzey noktası İnceburun'u topraklarında barındırması nedeniyle şehirleri bilmeyen birisi tarafından dahi haritada rahatlıkla gösterilebilir; çünkü çocukluğumuzdan itibaren Sinop-İnceburun'un ismini duyarız. İşte bu İnceburun, Sinop'a fazladan bir popülerlik katmış,

halkın gurur kaynağı olmuş durumda. Sinop'ta kime sorsanız size kolayca İnceburun'u tarif edebiliyor. Sinop merkezden İnceburun'a yaklaşık on beş kilometrelik bir dağ yolundan gidiyorsunuz. Yolda gür ağaçlar, yabani köpekler ve piknik yapan aileler gözünüze çarpar. Bir Karadeniz manzarasıyla karşılaşıyorsunuz. Tahmin edebileceğiniz gibi İnceburun Türk ve yabancı birçok fotoğrafçıyı ağırıyor; onlara değişik kareler sunarak Sinop turizmini canlı tutuyor.

Sinop'ta görülmesi gereken bir başka yer "Anadolu'nun Alkatrazı" olarak da bilinen Tarihi Sinop Cezaevi. Bu cezaevi, 1999 yılında kapatılarak müzeye çevrilmiş. Gezdiğimizde Sabahattin Ali, Refik Halit Karay, Ruhi Su gibi sanatçıların belirli bir süre burada yattıklarını ve Sabahattin Ali'nin "Aldırma Gönül" şiirini burada mahkûmken yazdığını öğreniyoruz. Tarihi Sinop Cezaevi'ni gezmek insanın tüylerini ürpertiyor; ıslahevleri ve hücreler insanı derin ve hüzünlü düşüncelere itiyor. Cezaevinden çıkışta ise mahkûmların yaptığı takı, anahtarlık gibi hediyelik eşyalar sergileniyor.

Sinop'un kendine özgü bir başka yanı da kotracılık sanatı. Ucuzundan pahalısına, küçüğünden büyüğüne türlü türlü gemi maketleri satılıyor ve turistler tarafından büyük ilgi görüyor. Özellikle "Ayhan Kotra" adlı mağaza oldukça çeşitli bir ürün yelpazesini barındırıyor. Bu maketler ihraç edilerek Sinop'un tanıtılmasında da önemli rol oynuyor.

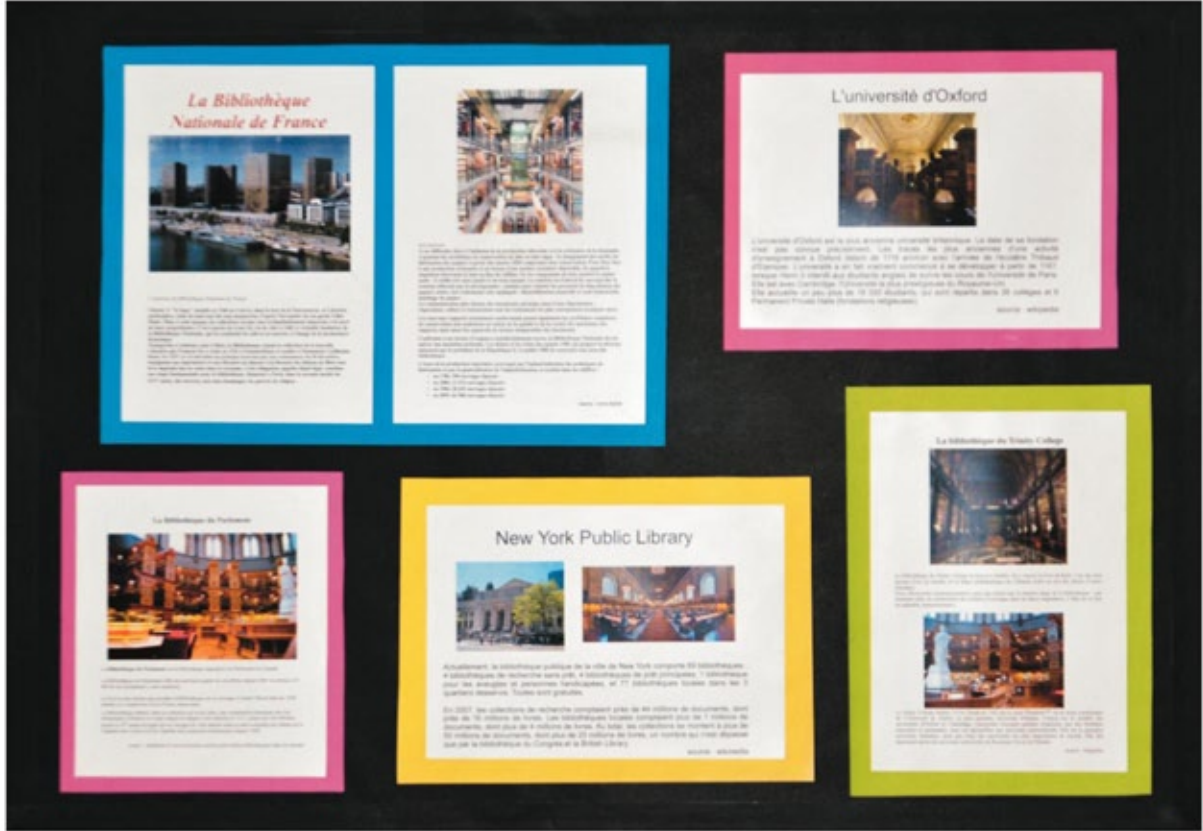
Sinop'un yemeklerini de oldukça beğendiğimi söyleyebilirim. Özellikle pideler ve bir çeşit mantı olan "kulak hamuru" çok lezzetliydi. Yemeklerinin dışında serin havası, düzensiz yapısı ve en önemlisi de sıcakkanlı insanlarıyla Sinop, Karadeniz kültürünü yansıtıyor. İnsanların turistlere olan sıcaklığı ve İstanbul'dan geldiğimizi söylediğimizdeki meraklı bakış ve soruları görülmeye değerdi.

Sinop doğanın ona sunduğu zenginlik ve nimetler nedeniyle avcılar ve fotoğrafçılar için de çok uygun bir yer. Ayrıca balıkçılığın da burada gelişmiş olduğunu öğreniyoruz. Türkiye'nin en kuzeyinde bulunan Sinop, güzel havası, bozulmamış tarihi dokusu ve doğal güzellikleri, insanı hüzünlendiren tarihi cezaevi ve sıcakkanlı insanlarıyla kesinlikle görülmesi gereken bir yer. Bu küçük Karadeniz şehrinde hem Anadolu ve Karadeniz kültürlerinden esintileri hem de doğaya ait sırları tekrardan keşfedeceksiniz.

Medyatek Kulübü

Okulumuzda bu sene "Frankofoni Haftası Etkinlikleri" kapsamında; hazırlık sınıflarından on birinci sınıflara kadar öğrencilerin bulunduğu, ilk yılını tamamlamış olan Medyatek Kulübü olarak tüm dünyadaki ünlü kütüphanelerin araştırmalarını yaptık. İlk olarak bulduğumuz yazılı dokümanları düzenledik. Ardından bu kütüphanelere ait fotoğrafları bulduk. Hepsini birleştirerek el birliğiyle bir sergi hazırladık. Okulumuzun beğenisine sunduk.

Anais TANYER

Les bibliothèques sont des sources d'inspiration et de bonheur pour ceux qui aiment lire, rechercher et découvrir. Vous pouvez y suivre le développement de l'idée philosophique, des sciences, de l'histoire ou tout simplement de l'actualité. Toutes les bibliothèques ont un monde propre à eux dans lequel vous pouvez facilement vous perdre.

C'est pourquoi, pour La Semaine de la Francophonie de l'année, en tant que « Le Club Médiathèque », nous avons décidé de mettre en place une exposition dans le couloir de la Médiathèque intitulée « Les Plus Belles Bibliothèques Du Monde ». Après deux semaines de recherche sur Internet, nous avons préparé ensemble les affiches pour l'exposition. Nous avons essayé de découvrir les bibliothèques qui ne sont pas connues de tout le monde, comme les bibliothèques des abbayes. Bien sûr, nous avons aussi donné beaucoup d'importance aux plus grandes et importantes bibliothèques du monde comme La Bibliothèque Nationale de France ou bien La Bibliothèque Publique de New York. Vous pouvez encore visiter notre exposition et voir les affiches préparées dans La Médiathèque.

Zeynep CAMUŞCU

Mavi Yolculuk

Eylül ayının başında, teknemizin hedefi Gökova'ydı. Knidos'la başlayan tatilimiz, Gökova körfezini boydan boya gezip denizin olağanüstü haline hayranlığımız , doymaktan çok öte yemek yememiz, Egeliler'in bambaşka Akdenizli hallerine alışmamız, Ege'nin o kızıl renginden bolca yanmamız ve tekneden inmemizle bitti. Böyle bir geziyi anlatmak, size sunduklarını anlatmaya başlamak zor.

Herhalde Ege'nin en belirgin özelliği mutfağı olsa gerek. Teknedeki aşçımızın nesillerdir Gökova'da yaşayan bir ailenin yine doğma büyüme Gökovalı oğlu olması sayesinde biz de bol bol yörenin yemeklerinden yedik. Mutfağın en dikkat çeken özelliği kesinlikle her yemeğin zevk için pişirilip yeniyor olması. Yemekler bol yağlı, bol soğanlı, bol baharatlı; yani Egeliler kolestrol, tansiyon, kilo vb. sorunları yokmuş ve olamazmış gibi yaşıyorlar. Bence bu sebepten de mutlu bir yaşam sürüyorlar ve bu sayede de bu tip sağlık sorunları oluşmuyor. Belki de onlara neredeyse anlaşılmayacak kadar hızlı konuşmalarını ve diğer herkesten daha içtenmiş izlenimi veren kahkahalarını kazandıran da bizzat budur.

Hayat neşeleri ve lezzetli yemekleri bir yana, Ege insanları "dünya insanı" olmuşa benziyorlar. Belki de Gökova körfezinin coğrafi konumundan kaynaklanıyordur, ama bu bölgede gezip görmemiş ya da en azından "diğer"iyle tanışmamış insanlar bulmak zor görünüyor. Herhalde bundan olacak ki teknemizin kaptanına "Nerelisiniz?" diye sorduğunuzda bir an düşünüp, yüzünde o sıcak Ege gülümsemesiyle "Her yerliyim." diye cevap veriyor.

Gökova, halkının yanısıra, doğasıyla da çok misafirperver bir körfez. Tekneyle yol alırken, doğa sizi öylesine büyülüyor ki, tek uğraşınız etrafı seyretmek olabiliyor. Bölgenin kayaç yapısı dolayısıyla eriyen kıyıları, etrafa güzel kokular yayan çamlarla birleştikleri noktada göz alıcı bir manzara oluşturuyor. Deniz ise, öylesine canlı, öylesine temiz, öylesine doğal ki; balık tutmak için bir kancanın ucuna küçük bir parça ekmeğe bağlayıp misinayla denize sarkıtmanız yetiyor: Zaten teknenin yanbaşıda toplanmış yüzlerce balık oluyor... Ama tabii balık tutmasanız daha iyi, Akdeniz'de yavru balık avlanmasından dolayı bazı balıkların nesli tükenmiş veya tükenmek üzere. Bu tehlike bir yana, sizin de zaten gönlünüz böylesine güzel olan doğayı bozmaya elvermez. Öyle ki, geceleri yakamoz görebilmek bile özel bir durum sayılırken günümüzde, Gökova'da gördüğünüz yakamoz denizin içini aydınlatacak kadar parlak oluyor.

Gökova'ya insanların keyifleri, açık görüşlülükleri, yemekleri ve doğası için gitmek aklınıza yatmıyorsa, körfezin güzelliğini açıklamak için, küçük bir koyun girişinde bulunan meşhur denizkızı heykelinin altına düşülmüş şu birkaç söz yeterli olacaktır: "Bu denizkızı, düşlerini süsleyen cennete erişebilmek için nice engin denizler, ufuklar aştı... Kıtalar, adalar, koylar dolaştı... Ta ki Gökova'ya ulaşana kadar."

Özgürlüğün Kanalları

Daha uçağım inmeden biliyorum ne kadar olağanüstü bir görünüme sahip olduğunu... Tam üzerinde süzülürken titiz işleyişi bas bas bağıyor bu sıcak ülkenin. Suya olan aşklarından midir , nedendir bilinmez ama şahsen kuşbakışıyla bile büyülenmişim. O yemyeşil tarım arazileri , traktörler, en teknolojik sulama harikaları , otlayan meşhur inekler, koca rüzgâr gülleri ve tabii ki değirmenleri... "Huzura yaklaşıyorum!" diyor insan kendi kendine. Uçak inince anlıyoruz ki her şey aynı titizlikle sürüyor. Sarışın polis neden geldiğimi soruyor; ama sıfır despotluk! Tersine , gülümsüyor. İnsana değer veriliyor. Evet, inek dediğimde anlamış olmalıydınız ! Hollanda'dan bahsediyorum. Avrupa'nın bana kalırsa en özgür ülkesi; ama halkı bunu suistimal ediyor mu? Sormak lazım kendimize...

Schiphol havaalanından dışarı kafanızı uzatır uzatmaz tramvayın sesini duyuyorsunuz. Her tarafta bisiklet işgalı var. "Havaalanından çıktık . Nerede efendim bu taksiler ?" demeyin. Dediğim gibi apayrı bir dünyadasınız. Amsterdam'ın o uzun caddesini yol boyunca yürüyorum. İşte Çiçek Pazarı! Sol tarafta on yedinci yüzyıldan kalma mimarisi görenleri şaşkına çeviriyor. Sırada, Dam Meydanı'ndaki animatörler, sihirbazlar, saat kulesi ve daha birçoğu... Tam karşımda da Madame Tussauds müzesi duruyor. Kimlerin balmumu heykeli var diye bakıyorum. İsimler tanıdık: Obama, Britney Spears, Lady Gaga... Amerika'nın balmumu ünlüleri deyip macera arayışımı ve keşfimi sürdürmeye karar veriyorum. O sırada, Amsterdam'ın her yerini -lağam kapaklarını bile- süsleyen o siyah ve kırmızı taban üzerine çizilmiş yatık üç haçın anlamını merak ediyorum. Kaldığım Hollandalı aileye göre hikâyesi sanılanın aksine her ülkede olduğu gibi efsanelere dayanıyor. Ama tarih bilimciler durumu farklı yorumluyor. Şehrin ruhu işin içine girdi mi efsaneler bana her zaman daha çekici gelmiştir. Meğer bu üç haçtan birincisi kentte olan büyük su baskınıni;

ortadaki başlanandan gelip geçen büyük deprem - ki Avrupa'da deprem riski yoktur. Efsane bu ya...- ; en sonucusu da büyük salgın hastalığı anlatıyor. Üç haç ne sembolize ettiği değil de bunun sonucu ve çıkarabileceğimiz yargı çok daha önemli. Hollandalılar o afetlerde verdikleri kayıpları anıyorlar. Şehrin her tarafını bu bayrakla süslüyorlar ki tarihlerinden ders çıkarılsın. Birbirine bağlı, kalkınmış bir halk... Şaşırtıcı mı? Hayır dediğinizi duyar gibiyim.

Amsterdam'da unutamadığım görüntülerden biri de Vondelpark ve o ünlü mü ünlü kanalları. Etrafta koşutan insanlar, bisikletle tur atanlar - neden fit bir vücuda sahip olduklarını anlamak hiç de güç değil- , bir travestiyle röportaj yapan Hollandalı bir gazeteci - dedim ya farklılığa kucak açıyorlar. Kimse gücenmiyor-, ördeklerin cirit attığı göl, mis gibi kokan çiçekli ağaçlar, egzantrik evler ve Hollandalıların şirin köpekleri... Hepsini ancak bir ressam bir arada görüp hayal edebilir. Bir metropolde doğayı bulabilmek şansı başka nerede var? Tartışılır.

Ülkenin dili birçok insana göre çok itici . Bense , romantizm bu olsa gerek diyorum melodik bir dil. Almanca, Fransızca, İngilizce karışımı gibi. Burası Van Gogh ve Jan Vermeer 'in ülkesi hatırlatırım. Yani burada yaşıyorsan sanatçı olmamak elde değil. Hollanda'nın tarihi açıdan önemini bir de on yedinci ve on dokuzuncu yüzyıl ressamlarının gözünden görmek istiyorsanız işte size birkaç öneri: "İnci Kúpeli Kız", " Gece Yarısı'nda Beyaz Ev" ve "Çöpçatan" .

Ben size Hollanda'nın başkentini özetlemeye çalışsam da burada yapılacak çok şey var . Bir dolu müze , "kahvehaneler", konuşulacak bir sürü Türk ve tam bir eğlence merkezi olan " Kırmızı Işıklar" bölgesi. Amsterdam , kesinlikle ama kesinlikle imkânınız olursa görmeniz gereken yerlerden.

Hiç

Maldivler'e

Gittiniz mi?

Hiç Maldivler'e gittiniz mi? Kesinlikle bir insanın ölmeden önce görmesi gereken bir yer. Eğer kış mevsiminde denize girmek, güneşlenmek istiyorsanız ve uzun yolculuğa tahammül edemiyorsanız Maldivler sizler için cennetten kopanmış adacıklar olacaktır. Uçak Dubai aktarmalı dört+dört toplam sekiz saatte başkent Male'ye vanyor. Male'de havaalanından çıktığınız anda denizle ne kadar haşır neşir bir yere geldiğinizi anlıyorsunuz. Uçakların indiği pistin bile üzerine dalgalar vurabiliyor. Yanlış hatırlıyorsam 1200 adadan oluşan bu küçük medeniyette sadece 200 adada insan var.Adalar arası yolculuk genellikle denizin üzerine inen küçük uçaklarla yapılıyor; çünkü her adayı çevreleyen deniz suyu aynı alçaklıkta metrelerce devam ediyor, bu da büyük botların adalara yaklaşmasına engel oluyor kanımca.

Maldivlerde çoğu adacık bir otele ait ve bu adacıklarda sadece otelin hizmeti yer alıyor. Otel görevlileri sizi resepsiyonda değil de adanın limanında sizi deniz uçağında indirdiğinizde karşıyorlar. Bu karşılama sırasında otel görevlilerinin yalın ayaklı olduğunu gören çoğu turist ayakkabılarını derhal çıkarır ve kumun kum değil; başka bir şey olduğunu anlar. Bu pudra inceliğindeki beyaz kum asla sıcaklık değişmiyor. Saatlerce 30 derece sıcaklığa maruz kalan bu yumuşak ve soğuk kum "faru" adı verilen bir dizi dairesel kireçle kaplanmış kayacıklardan oluşuyor. Bu pudra gibi kumun bir de kristal deniz sulanı olunca, Maldivler çoğunlukla balayına çıkan çiftlerin tercih ettiği bir tatil yeri oluyor.

Not : Maldivlere giderseniz bu kristal sulanı içindeki rengarenk şölenni seyretmeyi unutmayın . Balayı çiftlerinin yanı sıra Maldivler'de göreceğiniz diğer turistleri dalgıçlar oluşturuyor.

Mert ONUK

Roma

Gözlerim kapalı, insan seslerinin geldiği kocaman bir alandayım. Akdeniz'in tuzlu rüzgarı hafifçe yüzüme değerken dünya üzerindeki ironik biçimde en küçük ama paha biçilemeyen, içindeki sanat değerleriyle eşsiz bir özelliğe sahip, Katoliklerin dini merkezi Vatikan'dayım. Papalık Sarayı'nı tüm haşmetiyle görüyorum. Meraklı gözlerle Roma'ya gitme isteğimin sebebi olan Melekler ve Şeytanlar filmindeki "hava üfleyen melek" çizimini arıyorum. Tam peş etmiş, o kalabalıkta bulamayacağımı kabullenmişken fotoğraf makinemi önümden çekiyorum ve arayıp bulamadığım gravür tam önümden yerde duruyor. Heyecanla anneme sesleniyorum "Buldum, buldum!" Vatikan'daki ziyaretimizi birbirinden değerli sanatçıların yaptığı eserleri zevkle inceledikten sonra hoş bir anı olarak belleklerde yer etmek üzere bitiriyoruz.

Sırada Piazza Spagna ya da Spagna Meydanı.. Yolda giderken gördüğüm Melekler Kalesi, İtalyanca ismiyle Sant' Angelo melek figürlerinin heybetleriyle bana göz kırıyor. İspanyol Merdivenleri'nin orada her milletten turist, ellerinde fotoğraf makineleri bir yandan tarihe kaynaklık eden bu sahnesi seyrediyor, bir yandan da kendiliğinde sohbet ediyor. Diğer yandan da bütün şıklıklarıyla, kalabalıktan etkilenmemiş gibi duran butikler göze çarpıyor. Moda devlerinin bulunduğu bu caddeye Condotti Caddesi deniyor. Ancak yeni lezzetler keşfetmekten hoşlananlar şu anda adını hatırlayamadığım, Roma'nın en eski kahvehanesine gidip birbirinden lezzetli kahvelerin ve pastaların tadına bakabilirler.

Kahve molasından sonra Roma'nın bir diğer ilgi çeken eserlerinden olan Trevi Çeşmesi'ne, turistlerce bilinen adıyla Aşk Çeşmesi'ne gidiyoruz. İnsanlar burayı basit bir bozuk para at, dilek tut yeri olarak düşünürken Poseidon onuruna yapılan bu şaheşerden gözlerimi alamıyorum. Mitolojinin ve tarihin modern dünyaya nasıl da uyduğunu gösteren bu çeşmeyi yapan Nicolo Salvi nin yeteneğine ve hayal gücüne hayran kalmamak elde değil.

Mola zamanı geldiğinde şehirde bolca bulunan meydanlardan birinde duraklanabilir. Trottono adı verilen, ailelerce işletilen ve geleneksel İtalyan lezzetlerini sunan küçük restoranlar yemek yenilebilecek ideal yerler. Ustelik çat pat öğrendiğiniz birkaç kelime İtalyanca'ya sipariş verme isteğiniz de garsonlar tarafından şabırla ve hoşgörülle karşılanacaktır. Benim gibi makarna aşığı insanlar için İtalyan mutfağı adeta bir cennet. Aklınıza gelecek her türlü malzemeye soslanan bu hamur parçaları türlü biçimlerde yapıp dilediğiniz sertlikte pişiriliyor. Ayrıca, pizzaların lezzetini

de unutmamak gerek. Yemeğe eşlik etmesi için de İtalya'nın bağlarından toplanan üzümlerden elde edilen kırmızı şarap ideal seçim olacaktır.

Gün boyu yapılan bütün bu faaliyetlerden sonra otele dönüp birkaç saat boyunca dinlenmek çok iyi geldi ; fakat Avrupa'nın incisi Roma'nın gecesini görmeden geri dönmek olmazdı. Bu yüzden Roma'nın en ünlü ve önemli meydanı olan Piazza Navona (Navona Meydanı) bir sonraki durağımızızdı. Burada hediyelik eşya satan küçük tezgahlarda oldukça değişik alternatifler bulabilirsiniz. Sokak sanatçıları, karikatüristler ve canlı heykeller de meydana değişik bir görünüm veriyor. Oyle ki, sanatın bu şehirde doğan herkesin ruhunun doğal bir parçası olduğunu düşünüyorsunuz. Ote yandan, bir diğer önemli çeşme olan Dört Mevsim Çeşmesi'ni de unutmamak gerek. Bu çeşme Bernini tarafından Papa'ya bir hediye olarak yapılmış ve Tuna, Ganj, Nil ve Rio de la Plata olan dünyanın dört büyük ırmığını ve bu ırmakların geçtiği ülkeleri temsil ediyor. Aynı zamanda Mısır'dan getirilmiş bir dikilitaş da bu çeşmenin yanında görülüyor.

Diğer yandan İtalyanların gelato adını verdiği dondurmalar değişik lezzetleriyle sizi hemen cezbediyor. Bu dondurmaların kıvamı alışık olduğumuzdan daha sert ve aklınıza gelen her malzemeye gelato yapılabilir. Benim favorim yoğurtla yapılan oldu. Düşününce tuhaf gelebilir ama o kadar lezzetli ki bir kez yedikten sonra bağımlısı haline geliyorsunuz. Ayrıca dondurmalarının porsiyonları bize göre çok fazla olduğu için kendinizi çok kaptırmamanız gerekiyor.

Gece turu boyunca ara sokakları, çeşitli hediyelik eşya dükkanlarını, Colosseum'u , Rafaello'nun da mezarının bulunduğu en eski tarihi eserlerden biri olan Pantheon'u görüyoruz. Roma'yla ilgili en bilindik sözlerden biri olan "tüm yollar Roma'dan geçer" aklıma geliyor, gülümsüyorum. Gerçekten de sanatın, dinin, mitolojinin ve geleceğin birleştiği bu kent, sahip olduğu gizemli cazibeyle kalbimde kocaman bir yere sahip oluyor. Birkaç kez daha yollarımızın kesişmesi umuduyla size bu büyüleyici kenti keşfetmeyi tavsiye ediyorum.

Melis GÜÇEL

Une Foix au Liban

Est-ce que tu n'as jamais mangé du Chawarma qui est la même chose que le Döner, mais seulement il est préparé

avec des sauces différentes? Moi, je les ai goûtés pour la première fois, pendant mon voyage au Liban, avec le club JIER 2 avec Madame Yeliz et Monsieur Metin. On a fait un projet concernant la nutrition avec le « Lycée Saint Pierre de

Baskintha » qui se trouve à Baskintha, un village dans la montagne. Nous avons eu la chance d'apprendre leur culture et aussi de visiter les monuments touristiques du Liban.

Six jours étaient suffisants pour visiter tout le Liban car c'est un petit pays. Il nous fallait environ une heure pour aller d'un bout à l'autre du pays. Par contre, il y a beaucoup de chose à faire dans ce petit pays où vous ne vous ennuyez jamais. Les libanais savent bien comment s'amuser et être heureux. Dans le trafic, ils mettent de la musique et dansent dans le bus. Leur bus est coloré et authentique avec des lumières de toutes les couleurs à l'intérieur qui nous rappellent une discothèque. Nos amis Libanais étaient chaleureux et accueillants. Ils essayaient de nous rendre heureux tout le temps et nous avons fait beaucoup d'activités; manger, danser, visiter les caves, les lieux sacrés...

Le deuxième et quatrième jour de notre visite nous avons cuisiné ensemble au Lycée Saint Pierre. Nous avons fait des plats turcs et libanais. Nous nous sommes montrés

mutuellement comment cuisiner les plats typiques traditionnels. C'était très amusant de cuisiner ensemble. On a découvert des propriétés communes entre les deux peuples. On a vu que notre cuisine est très semblable car les Libanais et les Turcs ont vécu ensemble pendant des siècles sous le mandat de l'empire Ottomans (commençant à l'époque du Sultan Yavuz Selim). J'ai remarqué qu'il y avait des mots qui avaient le même sens. Par exemple, alo, patlican, nargile, yani ... Bien sûr avec des prononciations différentes.

Le Liban est un pays plurilingue et aussi pluri-religieux. C'est la raison pour laquelle la communication n'était pas difficile avec eux. Ils parlent l'arabe, leur langue maternelle, mais en même temps le français et l'anglais avec un très bon niveau. Il y a des chrétiens, des musulmans et des juifs. Tous vivent en harmonie. Nous sommes restés dans la partie chrétienne.

Il y a eu un événement qui m'a beaucoup surpris; il y a eu des coupures d'électricités pendant certaines heures dans la journée. Ils sont habitués à ça toutefois c'était un peu difficile pour moi.

Le Liban est célèbre avec ses cèdres et ses grottes: nous avons visité La Grotte de Jeita qui est composée de grottes karstiques interconnectées. Elle se compose de deux grottes: dans la grotte supérieure on trouve la plus longue stalactite (8,2 mètres de long) du monde. Pour entrer dans la grotte vous devez prendre le téléphérique. Puis, à l'entrée les responsables prennent vos téléphones et caméras car le flash a un mauvais effet sur les stalagmites. La deuxième partie, la grotte inférieure se trouve au-dessous de la galerie supérieure. Malheureusement, nous n'avons pas pu visiter cette partie car la hauteur de l'eau était très élevée. Normalement les gens peuvent traverser la rivière avec des bateaux électriques. "La Jeita Grotto" a été choisi comme candidate pour "Les 7 Merveilles Naturelles du Monde".

Les cèdres du Liban ont attiré mon attention. C'est impossible de ne les pas voir car il y en a partout. Un cèdre peut mesurer jusqu'à 40 mètres. Il est originaire de méditerranée orientale. Il ne donne aucun fruit quand même les libanais l'adore. C'est pour cela qu'ils l'utilisent comme symbole sur tout. Vous pouvez le voir sur leur drapeau, sur leur argent et sur leurs avions. Je pense qu'ils lui donnent beaucoup d'importance car il est en danger d'extinction.

Dernièrement, je veux vous parler de leur danse traditionnelle qui reflète la culture libanaise mais particulièrement une personne libanaise. Leur danse s'appelle "dabke" et elle est indispensable pour eux. Ce n'est pas si difficile de l'apprendre. Elle m'a rappelé le folklore anatolien. Nous avons dansé dans les lieux où nous sommes allés manger. La danse et la nourriture avaient une harmonie fantastique.

Nous avons beaucoup apprécié notre voyage au Liban. Nous avons eu un voyage amusant et éducatif. Nous avons montré notre talent culinaire turc sur laquelle nous avons travaillé pendant l'année avec Madame Yeliz. Nous avons eu la chance de rencontrer des personnes très intéressantes. Nous sommes devenus de très bons amis et cette amitié continuera. Nous espérons les accueillir à Istanbul pour leur montrer l'hospitalité turque.

Buse İlayda ABACIOĞLU

Euro 2012 ve Türk Futbolu

Bu yaz futbolseverleri yine büyük bir heyecan bekliyor. 8 Haziran - 1 Temmuz 2012 tarihlerinde düzenlenecek 2012 Avrupa Futbol Şampiyonası'na (Euro 2012) ev sahipleri Polonya ve Ukrayna'nın yanı sıra on dört takım daha katılıyor. Bu yıl 14.sü düzenlenecek Avrupa Futbol Şampiyonası'nda, dörder takımlı dört gruptan oluşan grupları ilk iki sırada tamamlayan sekiz takım çeyrek finalde kozlarını paylaştıktan sonra önce yarı finalde, sonrasında da 1 Temmuz günü büyük finalde kupaya uzanmaya çalışacaklar.

Son Avrupa ve Dünya Kupası şampiyonluğu apoletlerini taşıyan İspanya, hiç şüphesiz Euro 2012'nin de en büyük favorisi. İspanya'yı oturmış ve bol alternatifli kadrosu, tecrübeli teknik direktörü ve son iki büyük şampiyonada ipi göğüslemiş olmanın getirdiği güven, rakiplerinden bir adım öne çıkarıyor; ancak İspanya'nın işi kolay olmayacak gibi gözüküyor; çünkü Euro 2008'de finalde karşılaştıkları Almanya ile 2010 Dünya Kupası finalinde uzatmalarda yendikleri Hollanda gibi dişi rakiplere, kadrolarını yenileyen Fransa, İngiltere, İtalya ve Portekiz de eklenecek. Ayrıca ev sahibi Polonya ve Ukrayna, mütevazı kadrolarına rağmen ev sahibi olma avantajlarını iyi kullanabilirlerse Hırvatistan ve Çek Cumhuriyeti gibi sürpriz beklenen takımlarla zirveyi zorlayabilirler.

Türk futbolseverleri ise yine hayıflanarak izleyecekleri bir turnuva bekliyor. İrlanda Cumhuriyeti, Danimarka gibi takımlar turnuvada yer alırken Türk Milli Takımı'nın turnuvayı evinden takip etmesi futbolumuzda bazı konuların sorgulanması gerektiğini gösteriyor. Futbol kamuoyumuzda şike soruşturması bahane edilerek örtbas edilmeye çalışılan eksikliklerin iyi analiz edilip profesyonel çözümlerle bir an önce giderilmesi gerekiyor. 1 Temmuz 2011 tarihinde başlayan şike soruşturmasının futbolumuzu meşgul edip geriye götürdüğü şu günlerde Euro 2012'de en azından Euro 2008'deki başarının (yarı final) tekrarlanması tüm seyircilerimizi futbola bağıştırır, futbola olan ilginin artarak alevlenmesini sağlayabilirdi. Ayrıca bu turnuvada elde edilecek bir başarıda vitrine çıkacak futbolcularımızın da Avrupa kulüplerinin gündemine gelmesiyle Türk futbol ekonomisi hareketli günler geçirebilir, Türk futboluna farklı bir heyecan gelebilirdi; fakat yönetimde görülen otorite zafiyeti, altyapı ve kurumsallaşmaya gerekli önemin verilmemesi, maçların -maalesef- sadece sahada oynanmaması, yabancı oyuncu ve antrenörlerin daha çok tercih edilmesinin olumsuz sonuçları uzun vadede ortaya çıkmış durumda. Bu olumsuzluklardan da en çok, futbolun renkli unsuru, futbolu futbol yapan seyirciler etkileniyor.

Türk futbolunda görülen istikrarsızlık 2000'li yıllarla birlikte daha gözle görülür bir hal almaya başladı. Kulüpler bazında Galatasaray'ın UEFA ve Süper Kupa şampiyonluğu dışında henüz uluslararası turnuvalarda herhangi bir başarı yakalayamayan Türk futbolu, milli takımlar bazında ise inişlerin ve çıkışların çok net olarak görüldüğü istikrarsız bir tablo çiziyor. Tarihinin en büyük başarısını 2002 Dünya Kupası'nda

dünya üçüncüsü olarak elde eden ancak 2004 Avrupa Futbol Şampiyonası'yla 2006 Dünya Kupası'na katılmayan Türkiye A Millî Futbol Takımı, tarihinin en büyük ikinci başarısında ise 2008 Avrupa Futbol Şampiyonası'nda yarı final oynadı. Bu turnuvada son dakika gollerıyla gelen mucizevi ve birer kahramanlık öyküsü olan galibiyetlerle zafer sarhoşu olan Türk futbol kamuoyu, yanlış yönetimlerin de etkisiyle bunun bedelini 2010 Dünya Kupası'yla önmümüzdeki haziran ayında düzenlenecek 2012 Avrupa Futbol Şampiyonası'na katılmayarak ödedi. İşte on yıllık süreçte görülen bu istikrarsızlık Türk futbolunun uluslararası arenada nam salmasına yol açtı. "Türk Milli Takımı, turnuvaya katılmaya. Şayet katılırsa da zirveyi zorlar" yorumları görülmeye başladı.

Türk futbolunda görülen bu istikrarsızlığın sebebi asla Türk futbolcusunun yeteneksizliği olarak görülmemelidir. Futbola bakış açısı, altyapıya gereken önemin verilmemesi ve yerli oyuncu ve teknik adamlara güvenilmemesi Türk futbolunu bu hale getiren etkenlerdir. Türk futbolcusunun gerekli imkanlar sağlandığında neleri yapabileceğini Almanya'da doğup futbol eğitimlerini burada alan Türk futbolcular Mesut Özil, Hamit Altıntop ve Nuri Şahin, dünyanın en iyi üç kulübünden biri sayılan Real Madrid'e transfer olarak kanıtlanmışlardır. Buna karşılık Türkiye'nin en büyük üç kulübünden Beşiktaş'ta altısı Portekizli olmak üzere on iki yabancı oyuncu bulunmaktadır. Yabancı oyunculara bu kadar bel bağlanması, ülke ekonomisine olduğu kadar Türk futboluna ve milli takımına da zarar vermektedir.

Bu başarısızlıklar nedeniyle karamsar bir tablo da oluşturulmamalıdır. Millî Takımımızın Euro 2012'ye katılma yolunda play-off maçlarında Hırvatistan'a elenmesinden sonra dünya çapındaki bilinirliğinden yararlanarak, futbolumuza bir şey katmayıp sadece para kazanmayı amaçlayan Hollandalı teknik direktör Guus Hiddink'le yollar ayrılmış; yerine Türkiye 17 Yaş Altı Millî Takımı'yla Avrupa şampiyonu olan, Türk futboluna birçok yetenekli futbolcu kazandıran ve futbolumuza çok yakından tanıyan Abdullah Avcı, Kasım 2011'de Millî Takımlar Teknik Direktörü sıfatıyla görevine başlamıştır. Bu geçiş döneminde yapılması gereken, genç ve başyana aç bir teknik direktörü görevi getirerek bir şeyleri düzeltmeyi amaçladığını gösteren Türkiye Futbol Federasyonu'na ve yeni hoca ile ekibine maksimum desteği sağlamaktır. Federasyonun Mayıs 2015'e kadar sözleşme imzalatılarak kendisine duyduğu güveni göstermesi karşısında Abdullah Avcı da üzerine düşeni yapacaktır.

Euro 2012'ye katılmıyor olmamızın acısı şimdi çok belirgin olarak hissedilmese de yaz döneminde, turnuva maçları oynanırken tekrar kendisini gösterecektir. Bu dönemde gözlemler ve tecrübelerden yararlanarak gerekli dersler alınmalıdır. Artık hedefimiz bir sonraki büyük turnuva olan 2014 Dünya Kupası'na ve diğer tüm turnuvalara katılmak ve bu turnuvalarda başarılı olmak olmalıdır.

NOT: Euro 2012'de ülkemizi temsil edecek hakemlerimiz Cüneyt Çakır ve yardımcıları Bülent Yıldırım, Hüseyin Göçek, Bahattin Duran, Tarkan Ongun ve Hüseyin Emre Eyişoy'a da en az Millî Takımımız kadar destek olunmalıdır.

Nuh'un Gemisi Projesi

“Orda, bir köy var uzakta, o köy, bizim köyümüzdür” der hepimizin bildiği çocuk şarkısı...

Bizim, Saint Joseph Lisesi ailesi olarak, Van'da, “bizim köyümüz” diyebildiğimiz, benimsediğimiz, düzenli ziyaret ettiğimiz bir köyümüz var: Yukarı Bakraçlı Köyü.

Van depreminden, neyse ki can kaybı vermese de çok etkilenen, evlerin yıkıldığı, geçim kaynakları olan hayvanların telef olduğu, güzel bir gelecek için en büyük ümitlerin yeşerdiği köy okulunun zarar gördüğü bir köy. Ve o köyün, birbirinden güzel, birbirinden akıllı çocukları...

Depremden sonra Sosyal Yardım Kolumuzun çok güzel bir organizasyon yürütmesiyle, okulumuzun tüm idarecilerinin, personelin, öğrencilerin ve velilerinin yardımıyla kocaman bir yardım tın Van'daki köyümüze ulaştı, acil yaraların sarılmasına katkıda bulundu.

Aradan zaman geçti, köy halkı küçücük, iki odalı yeni koyteyınrlarına zar zor yerleşti, sığıştı. Bir kısmı köyü terk etti, göçtü... Kalkanlar, o zor şartlarda, hayata devam ettiler. Köy

okulunun Müdürü, sevgili Hakan Mutlu, bizlere çocukların okul ihtiyaçlarının devam ettiğini bildiriyordu. Yeni kampanyalar düzenlendi okulda. Ama bu arada, 23 Nisan, Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı yaklaşıyordu. Gönümüz, düşüncelerimiz hep köyümüzdeki, daha da genel olarak Van'daki, hala depremin izlerini taşıyan, hala geceleri uyumakta zorlanan, her artçı depremde paniğe kapılan çocuklara gidiyordu...

Çocuk Bayramı: çocukları mutlu etmek için ideal bir fırsat, bir bahane oldu bizlere. Van, dağlar, çocuklar, Doğa Bilimleri Merkezimiz içindeki hayvanlar, doğal bir felaket vs derken, Nuh'un hikayesi ve gemisi geldi aklımıza...

Van gölü manzaralı bir dağ köyü olmasına rağmen, köydeki çocukların büyük bir kısmı hayatlarında “gemi” görmemişti. Eh, o zaman, bizlere düşen, bu bayram gününde onları şaşırtmak, mutlu etmek, belki de hayallerini gerçekleştirmektir.

İşe ilk, sevgili okul marangozumuz Ergün bey ile görüşerek başladık; aklımızdaki, “küçük” bir Nuh'un gemisi maketi idi. Okulun girişine konacak, hatta belki de sadece yarım bir gemi maketi. Amaç, o geminin içinde oyuncak peluş hayvanlar toplayıp, doldurmaktır. Maket, sadece bu işe biraz görsellik katacaktı. Sevgili basın danışmanımız Gökür hanımdan bu

Van gölü manzaralı bir dağ köyü olmasına rağmen, köydeki çocukların büyük bir kısmı hayatlarında “gemi” görmemişti. Eh, o zaman, bizlere düşen, bu bayram gününde onları şaşırtmak, mutlu etmek, belki de hayallerini gerçekleştirmektir.

İşi “biraz” duyurmasını istedik. Güzel sanatlar öğretmenimiz Ali bey, “basit” bir afiş hazırlayacaktı. Aklımızda, “şöyle 50-100 pelüş bulsak da, köydeki çocukları mutlu etsek” düşüncesi vardı.

Peki ne mi oldu ?

Öncelikle Ergün bey, Musa bey'in de yardımıyla 7 metre uzunluğunda, 2 metre yüksekliğinde “küçük bir maket” (!) yaptı bize; sevgili Gökür, “bir kaç” (!) yere duyurdu bu projeyi, öyle ki, birçok basın ajansı, TV kanalları, gazeteler, sanatçılar geldi geminin açılışına; öğrencilerimizden Elif Kulöz'ün çizimleri ve Ali bey'in tasarımıyla, gönüllerimizi fetheden “öğrenci işi” (!) bir afiş projeyi duyurmada kullanıldı. Ve bu sayede, sadece tüm okuldan değil, İstanbul'da birçok üniversiteden, liseden, ilkokuldan, çocuk yuvalarından, dernek ve vakıflardan, haberi duyan ailelerden, hatta Türkiye'nin çeşitli şehirlerinden oyuncak pelüşler yağdı okula.

Öğrencilerimiz 31 Mart 2012, cumartesi gününü okulda geçirip, gelen ziyaretçileri sevgiyle ağırladılar. Madam Sabine Buchmann gelip DBM'de Nuh'un Gemisi kitabını okudu ziyaretçi çocuklara; Sayın Sema Öndeğer ise çocuklar ile resim atölyesi düzenledi. Boyalarını bile kendileri hazırladılar. Pasifik Lojistik

gemimizi taa Van'a kadar götürdü, Pacci bize güzel tişörtler hazırladı.

Sonuç mu ? Tamı tamamına 83 koli, irili ufaklı yüzlerce, belki de binlerce pelüş....

23 Nisan'ı takip eden hafta sonu, öğrencilerimizden Muratcan Sabuncu, Ceren Sezgin ve Yağmur Ertuğrul ile birlikte gidildi Van'a. O pelüşler sadece köyümüzün çocuklarını değil, başka birçok köyün çocuklarının gözlerinin içini güldürdü...

Bize düşense, bu güzel projede emeği geçen, yardımlarını esirgemeyen tüm dostlara kucak dolusu teşekkürler.....

Yaprak ve Laurent Chapdelaine

Volta'nın İlk Tohumları

Burak Alıcı: Billur sana yeni projemizi açıklıyorum: Yeni bir dergi çıkartıyoruz. Edebi olmak zorunda olmayan bağımsız bir öğrenci dergisi!

Billur Bektaş: Harika bir fikir! Saint-Joseph'in kesinlikle buna ihtiyacı var. Öğrencilerin istediği gibi yazıp istediği gibi okuduğu bir dergi... Peki, adı ne olacak?

Burak Alıcı: ...

Billur Bektaş: Buldum. VOLTA olsun. Biz en çok okulda ne yapıyoruz tenefüslerde? Bahçede volta atıyoruz.

Burak Alıcı: O zaman insanlar artık volta atarken Volta'larını okuyacak!

Billur Bektaş: Herkes istediği gibi yazsın: felsefe, dans, tiyatro, sinema, ekonomi, fizik...

Burak Alıcı: Artık fikirlerini tüm okulla paylaşmak isteyen herkes Volta'ya yazabilecek.

Oyku Ozbal: Arkadaşlar yeni bir dergimiz çıkıyormuş! Ben de tutkunu olduğum dans hakkında yazmak istiyorum! Ayrıca gelecek konserler hakkında da bilgi verebilirim!

Can Tabak: Artık öğrencinin gerçek sesini duyabileceğiz Volta'da.

Azra Ceylan: Vaaay! Saint-Joseph'in diğer bir yüzü ortaya çıkıyor demek.

Cem Tunaboşlu: Ben de fiziğin ilginç yönlerini herkese göstermek istiyorum!

Alp Gülel: Volta...Doğru haber, objektif yorum, kaliteli köşe yazarları...

Billur Bektaş: O zaman haydi iş başına!

Portakal diye tutturmak

"Sadece elma bulabileceğin bir yerde portakal diye tutturmak." İşte çağımızın hastalığı... Gustave Flaubert, gerçek hayatta teşhis ettiği; fakat kendi Emma'sında çan verdiği bu hastalığa "Bovarizm" adını takar. Hatta öyle yaygındır ki bu durum ona göre onun Emma'sıyla aynı anda tüm Fransız köylerinde birçok Fransız kadın bu hastalığa tutulmuştur. Bovarizm edebiyat ve psikoloji tarihine utanç verici gerçeklikten kaçıp hayal dünyasının idealizmine sığınmak olarak kaydedildiyse de günümüz Türkçe karşılığı: TATMINSIZLIK.

Ruhumuz, bedenimiz, zihnimiz ve duygularımız yaşantısından duyduğu doyumsuzluğu tabii ki günlük hayatımızda her an karşılaştığımız bazı semptomlarla tepkisini ortaya koyar: bir türlü kurtulamadığımız melankolik bir hal, nedenini bulamadığımız bir kızgınlık, kırgınlık, amaçsızlığımızın yarattığı hayati "zevksiz" diye suçlama eğilimi, mutsuzluk ve hatta en mutlu anlarımızda bile hissettiğimiz doldurulamaz bir boşluk. Zaten bu belirtilerin bu kadar hayatımızın içinden olması bu tanıyı çağımızın en buluşucu hastalığı olarak nitelendirmemize neden oluyor. İşte zaten bu yüzden Flaubert sadece kendi yüzyılına aydınlatmamış bizim yüzyılımıza da bir ışık tutmuştur.

Doyumsuzluğumuzun suçlusu belli noktalarda insan

olsa da tek etkenin bu olmadığı kesindir. Her zamanki gibi çözüm insanın kendisidir; fakat sorunun çevresel faktörler olduğu daha olasıdır. Bizler, günümüzde yaratılan hayal ürünü dünyaların içinde o kadar kayboluyoruz ki bu dünyalarla gerçeklik arasında sıkışıp kalıyoruz. Bu sanal dünyalardan asla etkilenmediğini sanarlarsa "bilinçaltılarını" kontrol edemedikleri gerçeğini yadsıyorlar. Yaratılan bu alternatif dünyaların ihtişamını gerçeklikte bulamadığımızda ise büyük bir hayal kırıklığı içersine düşüyoruz. Üstelik 19. Yüzyılın Emma'sı sadece okuduğu romantik kitaplardaki idealize hayatlarla kendisini kıyaslayıp kendi gerçekliğinde yarattığı sıradanlığı fark ettiğinde büyük bir doyumsuzluğa ulaşırken 21. Yüzyılın Emma'ların sınırsız kaynağı var bu çatışmaya düşmek için. Bu çatışma elbette kitapların, filmlerin, internet sitelerinin, bilgisayar oyunlarının gerçekliğiyle asıl gerçekliğin çatışması. Romantik komedilerde yaşanan esrarengiz tesadüflerin benzerlerini beklerken gerçek hayatta beklentilerimiz karşılanmadığında umutsuzluğa düşüyoruz. "Aşk için her şey mubahtır." mesajını hayatımıza yerleştirdiğimizde aşkı acıdan, kendi benliğini hiçe saymaktan, gözyaşlarından, savaşımlardan, zorluklardan ibaret sanıp kendi aşkımızın yetersiz olduğu düşüncesine kapılıyoruz. Bilgisayar oyunlarının sunduğu yapay dünyalardaki her şeyin bir tuş uzaktaki oluşu gerçek hayatta bizi sabırsızlaştırıyor. "Facebook", "Twitter" gibi ortamlarda ise toplumsal önyargılar güçlendiriliyor. Her ne kadar kabul etmesek de insanları "Profile Picture"larının güzelliğine, arkadaş sayısına veya katıldığı etkinliklerin niceliğine göre değerlendiriyoruz. Twitter'da ise komik, yargılayıcı ve gereksiz eleştirici olan dikkat çekip daha çok "follower" kazanıyor. İnsanlarla ilişkilerimiz tanışma, twitter'dan takip etme, facebook'tan ekleme, BlackBerry Messenger'a kaydetme gibi aşamalardan geçip ilerledikçe her insan bir tuş uzağımızda oluyor. Oysa insanın savaşı ruhu emek verdiğimiz kazandıklarına sahip çıkmaya, değer vermeye uygun. Verilen emek azaldıkça, her ilişki daha da kolaylaştıkça vazgeçmek de o kadar kolay oluyor. İlişkilerimize daha az sahip çıkıyoruz.

Gerçekliğin kendisinin sunduğu gerçek dışı dünyalarımızda asıl gerçekliğin her esintisinde kolayca yıkılabiliyoruz. Maddi veya manevi isteklerimiz sınırsızca devam ediyor. İsteklerimize ulaşamayınca da suçu başkalarına ve hayata atıyoruz. Maddi gücü olan insanlara manevi isteklerine ulaşamayınca daha fazla maddi harcamaya yönelerek zedelenen nevrotik egolarını tatmin etmeye çalışıyorlar. Oysa tatmin nesne değil özne kaynaklıdır. Öznenin kendi seçimidir nesneden doyum almaya seçmek veya sürekli başka nesnelere arayışında olmak. Bu çatışmalarımızdan kurtulmanın yoluyla yaratılan veya yarattığımız bu sanal dünyalardan kurtulup hayatın gerçekliğini kendi içinde değerlendirmektir. Hayatın gerçekliğini kıyaslanmazla yargılamak yerine, ona uyum sağlamak ve onu anlamaya çalışmak gerekir.

Modern Fiziğe Yolculuk

Orhan Pamuk bir romanına " Bir kitap okudum ve bütün hayatım değişti " diye başlar. Yakın bir zaman önce, benim yaşamımda da buna benzer bir dönüm noktası oldu. Einstein'ın hayatını anlatan bir film izlemiştim. Filmden çok etkilendim. Onun üstün zekasının yanında, sosyal hayattaki çok yönlü kişiliği, fizik alanındaki düşünceleri alt-üst eden teorileri ona olan hayranlığımı bir kat daha arttırdı. Pek çok insanın ona olan hayranlığının yanında, ortaya koyduğu teorileri anlamakta çok zorlandığının herkes farkındadır. Bu nedenle onu ve bilinmezleri anlayabilmek için fizik konularında daha çok araştırma yaptım, çok kitap okudum, internetten evren hakkında bilinmeyenleri öğrenebilmek için çok yazılar okudum. Sonunda şunu anladım ki bilim dünyasının geldiği nokta muhteşem, ama buna rağmen evren hakkında araştırılması ve öğrenilmesi gereken çok şey var.

Her şey o kadar çok gelişti ki, fizik, biyoloji, tıp vb. alanlarda biraz derinlik kazanabilmek için çok ciddi bir akademik altyapıya sahip olmak gerekiyor. Yüzyıllar öncesinde bilim dünyasında tartışılan fikirleri, yeni teorilerin büyük bir kısmı çoğunluk tarafından anlaşılabilirdi. Ama günümüzde bilim dünyamızda olup bitenlerin farkında olabilmek için hayli detaylı bilgiye sahip olmak gerekiyor. Örneğin CERN'de yapılan deneyleri herkes belki medyadan takip edebiliyor ama detayında ne olduğunun çok az insan farkında. Bunun sebebi bu deneylerin çok teknik konular içermesi ve çok yeni bilgiler açığa çıkartması. Bu veriler önümüzdeki onlarca yıl boyunca yorumlanacak ve yepyeni fikirler-teoriler ortaya çıkacak. Bu yazımda biraz bu konulara değinerek, bir takım özet bilgileri sizle paylaşarak bu konulara karşı fiziğe karşı söndürülen merakınızı harekete geçirmeyi düşünüyorum.

Evrenin dinamiklerine temel olarak nelerin neden olduğundan başlamak galiba iyi bir başlangıç olabilir. Günümüz bilgileri ışığında bu kuvvetler dört ana kategoride gruplandırılıyor. Gravitasyonel kuvvetler (kütle-çekim), elektromanyetik kuvvetler, zayıf nükleer etkileşimler ve son olarak kuvvetli nükleer etkileşimler.

Gravitasyonel kuvvetler gezegenlerin, yıldızların makroskopik boyuttaki cisimlerin hareketlerini açıklar. Newton kanunları bu kuvvetin cisimler arası uzaklığın karesi ile ters orantılı olduğunu söyler. Mesafe büyüdükçe cisimler arasındaki kütle-çekim kuvvetinin şiddeti azalır.

Elektromanyetik kuvvetler, elektrik yüklü cisimlerin, ışığın ve diğer elektromanyetik dalgaların yayınlanması şeklinde ortaya çıkar. Gravitasyonel kuvvet daima bir çekim kuvveti olmasına rağmen, elektromanyetik kuvvetler, etkileşen cisimlerin elektrik yüklerinin cinsine göre çekme veya itme şeklinde ortaya çıkabilir. Aynı yüklü cisimler birbirlerini iterken, zıt yüklü cisimler ise birbirini çekmektedir. Elektromanyetik kuvvet sayesinde negatif yüklü yörünge elektronları ile pozitif yüklü çekirdek arasındaki bütünlük atomun yapısını oluşturmaktadır.

Zayıf ve kuvvetli nükleer etkileşimler kısa erişimlidir. Etki alanları atomik boyutları geçmez. Atomun çekirdeğini oluşturan nötron ve protonları bir arada tutan kuvvetli nükleer etkileşimlerdir. Zayıf nükleer kuvvetler, çekirdeklerin radyoaktif bozulmalarına neden olur. Bu kuvvetin etkisi altında kalan atom çekirdeği alfa veya beta bozulması yaparak başka çekirdeklere dönüşür. Beta bozulması çekirdeğin elektron yapması, alfa bozulması ise çekirdeğin alfa parçacığı yayması demektir. İki proton ve iki nötrondan oluşan helyum çekirdeğine Alfa parçacığı denir.

Günlük yaşamımızda algıladığımız nesnelere, madde olarak nötron ve proton kütleleri meydana getirir. Elektronların maddesel oluşumlara katkısı çok küçüktür. Bu kuvvetler arasında en zayıf olanı gravitasyonel kuvettir. Bir fikir vermek açısından şu örnek verilebilir. İki proton arasındaki nükleer kuvvet, gravitasyonel (kütle-çekim) kuvvetin 10 üzeri 40 katıdır. Zayıf nükleer kuvvet bile gravitasyonel kuvvetin 10 üzeri 34 katıdır.

Gravitasyon kuvveti diğer kuvvetlere göre zayıf olmasına rağmen evrenin dinamiklerini belirleyen en önemli kuvettir. Atomik yapı ile güneş sistemi arasında kurulan benzerlik bizlere sadece bir anlayış kolaylığı sağlayabilir. Gerçek çok farklıdır. Atomik boyuttaki sistemlerin davranışlarını KUANTUM MEKANİĞİ açıklar. Klasik mekanikten farklı olarak bu kanuna göre enerji sürekli değil kesikli değerler alır. İkinci en önemli fark, elektromanyetik dalgaların belli frekans aralığında parçacık, parçacıkların da belli bir hız değerlerinde dalga gibi davranmasıdır. Buna Dalga-Parçacık- duality denir. Üçüncü önemli farklılık klasik mekanikte bir fiziksel durum kesin olmasına karşın, kuantum mekaniğinde bu durumun belli olasılık dahilinde bilinmesidir. Klasik mekanik deterministik (=belirlenebilirlik), kuantum mekaniği probabilistik (=olasılık) bir kuramdır.

Belirsizlik ilkesi atomik boyutta bir parçacığın momentumunun ve konumunun aynı anda ölçülemeyeceğini ifade eder. İkinci en önemli bir sonucu küçük bir hacim içinde yer alan bir sistemin enerjisini ve bu enerjide kararlı kalma süresini aynı anda ölçemeyeceğimize. Belirsizlik ilkesi parçacıkların, mikroskobik boyutlarda etkin olan kuvvetlerin ve boşluğun doğasını anlama bağlamında elde edilen bilgilerin temelini oluşturmuştur. $E = m \cdot c^2$ ile verilen kütle ile enerji arasındaki Einstein bağıntısı maddenin enerjisiye, enerjinin de maddeye dönüşebileceğini gösterir.

Newton, gravitasyon kuvvetini iki cisim arasında oluşan bir etkileşim olarak görmüştür. Einstein ise gravitasyon kuvvetini, kütlelerin uzayı bükmesi sonucu ortaya çıkan bir etki olarak tanımlamıştır. Einstein kuramını dört boyutlu matematiksel uzaya (en-boy-yükseklik- zaman) kurgulamıştır. Newton ise uzay ve zamanı ayrı kavramlar olarak görmüştür. Görelilik kuramı kütlelerin, içinde bulunduğu uzay

geometrisini belirlediğini iddia eder. Yeterli büyüklükte kütle uzay zamanı bükerek ışığın ve maddenin hareketinde takip edecekleri yörüngeyi çizer. Kütle yoğunlaştıkça bükülen uzay-zaman eğriliği artar, eğriliğin artması gravitasyon şiddetinin artması anlamına gelir.

Uzayı bir trombolin gibi düşünersek, düzgen bir yüzey olan gergin trombolin yüzeyin üzerine ağır bir top koyarsanız yüzey eğrileşir. Trombolin üzerine konulan cisim ne kadar ağır olursa eğriliği o kadar büyür. Güneş sistemi gezegenlerinin yörüngelerini de güneşin devasa külesinin belirlediği uzay-zaman belirler.

Uzayın yapısının bu şekilde makroskopik büyüklükteki yıldız-gezenler tarafından belirlenmiş yapısı düşünüldüğünde genel yapı hakkındaki tüm fikirlerimiz alt-üst oluyor. Bu şekilde eğrisel yüzeylerde ışığın bile kırılması, kara deliklerin oluşumları ve onların uzaydaki dinamik yapıya etkileri hakkındaki son araştırmalar ışığında evrenin yapısı hakkında her geçen gün yeni şeyler öğreniyoruz. Her yeni bilgi bizlere birbirini pek bağıntısı yok gibi düşündüğümüz temel kuvvetler arasında bir bağıntı olabileceği fikrini uyandırıyor. Uzun bir zamandır bilim insanlarını, bütün bu temel kuvvetler arasında bağıntı kurabilecek bir formül arayışı içerisindedir. Gün gelecek bütün bu temel fikirleri bir araya getirecek bir formül ortaya konulacak ve her şey çok daha kolay anlaşılabilir hale gelecektir.

Amerikan Rüyası

Herkesin sahip olmak istediği; ama kimsenin ne parayla alabileceği ne de oraya giderek ulaşabileceği, dünya üzerindeki en ilginç rüyalardan biri o aslında. Kendi halkının bile elde etmeye çalıştığı, yıllarca eleştirilen; fakat vazgeçilemeyen...

Bana göreyse siyah beyaz bir fotoğraf karesi Amerikan Rüyası... Kırmızı halıda giydiğin en şık elbiseyle elinde tuttuğun estetik bir ödül Amerika ... Ya da Marilyn Monroe veya James Dean. El ele tutuşmak da olabilir. Deniz kenarında dalgaları seyretmek de... Psikolojik bir sorun belki de. Evet , en doğru tanım özgürlük içinde mükemmeliyeti arama .

Birçoğu için kapitalizm ya da para ifade etse de haksızlık etmemek gerekir. Ün, şan, şöhret hepsini barındırır bünyesinde. Ancak , para değildir işin ucundaki. Modern dünyanın içine kapanık romantiklerini temsil eder o hayal . Sarhoşundur onunla yaşarken. Aynaya bakıp: " Benden güzeli/yakışıklısı yok." dersin. En iyisi sensindir. En mükemmel... Yıldız olmak istersin . Dünyanın aptal akışına "dur!" demek istersin. Gözardı edilirsin çünkü bu dünyada... Fikirlerinin hepsi ağzına tıktırılmıştır. Emirlerle ve düzene uymalıdır. Bir de uyanlar vardır sorgulamadan... Onların adına da üzersin kendini.

Sahile gitmek istersin bir gün. Palmiye ağaçlarının kenarına park edilmiş bir Lincoln'un olsun istersin. Bir tek sen ve hayatının aşkı...

Başka bir gün de koca binalar arasında dolaşmak . Kaybolmak onların arasında.Sonrasında minik bir barda seni bekleyen geçireceğin hafif meşrep dakikalar...

"Hızlı yaşa , genç öl." müdür ? Yoksa sadece beyaz tişört , mavi kot mudur? Siyahın ve beyazın karşıtlığına ağlamak mıdır ? Sevdiğinin eskimeyecek yüzü mü ? Aşk mı ? Nedir ? Yazması, anlatması çok zor bu rüyayı... Eğer düşündüğünde göğsüne çöken bir sıkıntı varsa, tatminsizsen her şeyden, çoktan yaşamaya başlamışsındır. Ha eğer gülüp geçiyorsan şu an, üzgünüm sen hala uykudasin !

Can TABAK

Seven-Sevmeyen için Dans

Kim ne derse desin, herkes hayatında dansla yakın ya da uzak bir tecrübesi vardır. Bu tanıdıkların düğünleri olur, istekli arkadaşını kıramayıp öylesine bir dans kursuna yazılmak da olur, küçüklükten beri gidilen bir aktivite olur, ama her türlü insan tanışır dansla. Küçük yaşta müzik duyulunca atılan 2,3 adım da olur aslında. Böyle bakarsak, herkesi dansçı bile sayabiliriz, oysa her o kadar da basit ya da tam tersine zor değildir. İnsan gerçekten isterse her şeyi yapabilecek kapasitededir, onu engelleyen sadece kendisidir. Bu sebeple "Ben dans edemem." demek tam anlamıyla doğru değildir, "Dans etmek istemiyorum." demek daha doğru sayılır.

Dans o kadar geniş bir evren ki, içinde her ritmi ve hareketi barındırır. Ayrıca dans her zaman müzikle yapılmak zorunda da değildir. İnsan kendi içinde o müziği hisseder, kendi ritmine göre dans eder. Ben dans eden insanların hep bir şeyler hissetmesi gerektiğini düşünürüm. Yapılan dans insanın ruh halini gösterir bize. Lirik dans izlenince insan aşk, sevgi, özlem gibi, Latin dans görünce neşe, bale görürse düzen, huzur bulabilir. Bir çiftin yaptığı dansı görünce dahi insanın içinde bazı hisler uyanır. En basitinden göbük atan bir insanın bile o sırada mutlu olduğunu söyleyebiliriz. Dansçılar da söyleyemediği, yazamadığı duyguları dans ile dışa vururlar, içlerindeki hareketlerle gösterirler. Bu sebeple kimse bir insanın yaptığı dansı eleştiremez, eleştirmemeli de. Birinin hoşuna gitmeyen, başka birinin en sevdiği olabilir. Herkesin kendini ifade etme tarzı kendinedir.

Çevremde gördüklerimle yetinirsem, bir insan dans kursuna isteksizce yazılıyorsa, o paranın çöpe gideceği garantidir çünkü dans insanın içinden gelmeli, zaten gelmiyorsa bir anlamı da kalmaz, öğrenmişsin öğrenmemişsin ne değişir. Zorla yazılınca insan bahane arıyor, yok saati çok geç, yok yarın sınav var, yok yorgunum kim gidecek taa oraya... E zaten böyle bakılırsa insanlar yataklarından çıkmasın. Bir ihtimal kursa gidildi desek, derste yaptıklarını tekrar etmeyince insan unutuyor. Dans işi biraz nankördür. Siz zihinsel olarak anlarsınız ama onu kas hafızasına geçirmedikçe derste yaptığınız hareketlerin hiçbir önemi kalmaz. Bu okuldaki dersler gibi, tekrar etmedikçe unutulur, istendiğinde de öyle kolay kolay hatırlanmaz. O yüzden, öğrenilenler bir sonraki dersten en fazla 3 kez tekrar edilse ondan sonraki hafta bile hatırlanır az çok. Dansı insanlar spor olarak bile sayabilir, ki yanlış da değildir çünkü gidilen derslerden-seviyeye göre değişir tabii ki-insan yorularak çıkar. Her dans dersinden sonra ayaklarının beni öldürüyor olması bunun kesin kanıtı oluyor benim için. Son zamanlarda çok adı duyulan Zumba en basit Latin-spor olabilir. Hem müziğe uygun Latin hareketleri hem de vücudu çalıştıran hareketler var.

Benim önermem gerekirse, iki yıllık bir Latince olarak kesinlikle Sosyal Latin derslerini öneririm. Ayrıca Styling dersleri de Latin bilen ve dans gecelerinde biraz hava yapmak, biraz da kendilerini geliştirmek isteyenler için ideal olabilir. Derseniz ki bu Sosyal Latin derslerinde neler yapılıyor diye, genellikle Salsa, Bachata, Cha Cha Cha öğretilir. Buna ek olarak öğretmenin inisiyatifine kalmış olan birçok başka Latin dans türü de vardır. Güney Amerika merkezli olan bu danslar, vücudu çalıştırdığı gibi insanın yürüyüşüne kadar da değiştirir. Hem eğlenceli hem de çok yararlı olduğunu düşünüyorum ve benim gibi müzik duyduğunda yerinde duramayan herkese şiddetle öneriyorum.

Öykü ÖZBAL

Sezonun Ardından

2011-2012 sezonu nihayet sona erdi. Bu sezon Türkiye Futbolu ilk defa bu kadar olayı bu kadar kısa surede yaşadı. Hepinizin bildiği gibi bu bitmek bilmeyen sezonun fitili 3 Temmuzda atıldı. 3 Temmuzdaki tutuklama olaylarından sonra ise Türk Futbolu'nu yönetenler futbolu kurtarmak için birçok gereksiz girişimde bulundular. Bunlardan en önemlisi tabii ki de 'SUPER Final'. Ligin finali gerçektede SUPER oldu. Şampiyon kupasını 3 saat sonra aldı. Şampiyonluğu kaybeden tarafın taraftarları polislerle adeta savaştı. Bu sonucun olacağı Süper Final in açıkladığı günden itibaren belliydi.

Son dörtte kalan takımlara bakın; Galatasaray, Fenerbahçe, Trabzonspor ve Beşiktaş. Fenerbahçe'nin başkanı hapiste, Beşiktaş'ın yöneticileri ve teknik direktörü 7 ay hapisteydi, Trabzonspor'un başkanı her türlü ortamda medyaya kupa bizim hakkımız diyerek ortalığı geriyor. Bu da yetmezmiş gibi Fenerbahçe Şampiyonlar Ligi'nden men ediliyor ve CAS'a dava açılıyor.

Bu kadar olay varken Türkiye Futbol Federasyonu kararları sezon sonunda açıklayacağını söylüyor. İşte burada Süper Final tam bir lanete dönüşüyor. Ortam gergin, yöneticiler ve taraftarlar Federasyonun kararını bekliyor ama lig uzadıkça uzuyor. Bitse de gitsek modunda gecen Süper Final umarım tarihin tozlu raflarında bir daha dışarı çıkmamak üzere yerini alır.

Bu sezonun analizini yaptığımızda rahatlıkla görebiliriz ki Galatasaray ve Fenerbahçe rakiplerine göre açık ara daha yetenekli, daha istikrarlı ve daha istekliydi. Bu durumda en büyük rolü teknik direktörler oynadı. Fatih Terim takımın başına bu sezon geçti ve ideal 11 indeki 8 isim takıma bu sene katıldı. Çoğu kişi Fatih Terim'in bu toplama takımla bu kadar iyi bir sezon geçireceğini düşünmüyordu, özellikle geçen sene yaşanan faciadan sonra. Ama Fatih Terim neden Türkiye'nin en iyi teknik direktörlerinden biri olduğunu bir daha gösterdi ve takımını tartışmasız Türkiye'nin en düzenli ve kaliteli futbol oynayan takımı yaptı. Aykut Kocaman'ın bu seneki yükü bence

Fatih Terim'den çok daha büyüktü. Bu kadar kötü durumdaki bir Fenerbahçe'yi ligde şampiyonluğa oynattı ve 29 sene sonra Fenerbahçe ye Türkiye Kupasını kazandırdı. Aykut Kocaman in bu seneki en takdir edilecek özelliği takımını ve taraftarları psikolojik anlamda motive etmesiydi. Belki de Fenerbahçe'nin başına Aykut Kocaman kadar özverili ve takımını bu kadar seven bir hoca olmasaydı, Fenerbahçe bu sene yoklara oynardı. Burada Fenerbahçe taraftarını da son maçta yaşananlar dışında tebrik etmek gerekiyor. Her zaman ve her yerde takımlarını yanında oldular ve oyuncular çok iyi motive ettiler. Kısacası Aykut Kocaman ve Fatih Terim bu sezonu izlenesi ve zevkli yapan iki isimdi.

Çoğu saha dışında gecen bu sezonunda 'en' leri olması gerekir diye düşündüm ve sizin için bu sezonun 'en' leri derledim.

En iyi takım: Galatasaray
En iyi teknik direktör: Aykut Kocaman-Fatih Terim
En iyi çıkış yapan oyuncu: Semih Kaya
En istikrarsız oyuncu: Quaresma
En istikrarlı oyuncu: Selçuk İnan
En şanssız oyuncu: Bebe
Bekleneni veremeyen oyuncu: Adrian Mierzejewski
En iyi kaleci: Volkan Demirel-Fernando Muslera (secim yapmak çok zor o yüzden size bırakıyorum.)
En iyi forvet: Burak Yılmaz
Maestro: Selçuk İnan-Manuel Fernandes
En sağlam defans oyuncusu: Egemen Korkmaz
En iyi uzaktan şut çeken oyuncu: Cristian Baroni
En iyi duran top kullanan oyuncu: Selçuk İnan
Showmen: Emanuel Ebou-Felipe Melo

Kaan DİVİTOĞLU

Occupy Wall Street

Bizim gündemimizde çok yer etmemişse de geçtiğim iz yılın sonlarına doğru Amerika'yı adeta kasıp kavurdu "Occupy Wall Street" hareketi. Sekiz ay süren protestoyu başlatan Kanadalı gurup, "Adbusters", kısa sürede Amerika Birleşik Devletleri'nin çoğunluğunu oluşturan orta kesimin (ekonomik alanda) desteğini topladı. Amaçları aslında oldukça basitti : Eşitlik. İşte zaten bu sayede her zaman düşünüldü de söylenemeyenleri temsil etti bu hareket. "We are the 99%" sloganıyla yola çıktılar ve orta kesim ile üst kesim arasındaki, her ekonomik dalgalanma ile bir kademe daha artan, açığa

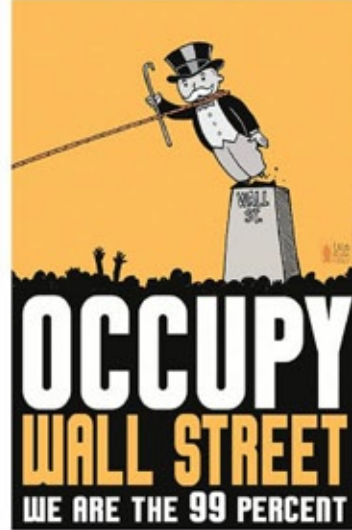
dikkat çekmek istiyorlardı. Bunun için de ekonominin merkezini, kapitalist bir toplumun kalbi sayılabilecek noktayı, Wall Street'i seçtiler.

Konunun tüm yönlerini anlayabilmek için Amerika'nın sosyo-ekonomik yapısını incelemek gerekiyor öncelikle. Yıllık veriler incelendiğinde ilk göze çarpan gelir dağılımındaki dengesizlik oluyor. Normalde gelişmekte olan veya az gelişmiş ülkelerde görmeye alıştığımız grafikler belli değişiklikler ile karşımıza çıkıyor Amerika Birleşik Devletleri'nde. İnanılması güç olsa da, **finansal gelirin %43'lük kesimi nüfusun %1'lik kısmı arasında paylaşıyor.** Bu %1'i takip eden %19'luk kesim gelirin %50'sini bölüşüyor ve nüfusun kalan %80'i, yani "Occupy Wall Street" hareketi ile korunmaya çalışan kesim ise ülkenin kazancının sadece %7'sini alıyor. Bunun dışında ülkede CEO ile fabrika işçisi maaşlarının oranı 2000 yılından beri **334'e 1**'in altına düşmüyor (Aynı oran Avrupa'da 25:1). İşte sözünü ettiğimiz hareket esas olarak gelir dağılımındaki bu dengesizliği hedef alıyordu.

Bunun yanısıra gurup, büyük şirketlerin devletin ve yasa çıkarma sürecinin üzerindeki etkilerini azaltmayı amaçlıyordu. Şu ana kadar fast-food, GDO veya gençlere zarar veren herhangi başka bir ürün karşıtı köklü değişiklikler içeren yasa çıkarılmamasının nedeni bu şirketlerin etkilerinden. "Super Size Me" filmi izleyenlerin bileceği gibi (izlemeyenlere de tavsiye ederim), McDonald's, Coca Cola gibi yeni düzenlemelerle gelir kaybetmeyi göze alamayacak şirketleri

temsil etmek üzere görevlendirilmiş üyeler bulunuyor Amerikan meclisinde. Bu şirket temsilcileri, "üstü kapalı bir biçimde" şirketlerin haklarını savunurken aslında Amerika Birleşik Devletleri'nin tüm vatandaşlarına (ve yeri geldiğinde Dünya'nın diğer ülkelerine de (!)) sunduğu "demokrasiyi" kısıtlamış oluyorlar. Bunun dışında Amerika'daki seçimleri takip edenlerin bileceği üzere Cumhuriyetçi Parti (Republicans) gelir dağılımında sözünü ettiğimiz dengesizliğe yol açan vergi sistemini destekliyor. Partinin savunduğu sistemde gelir seviyeleri yükselse de kişilerin vergi miktarları değişmiyor. Yani normal bir işçi normal vergisini öderken onun aylık 334 katı kazanan bir CEO için ödediği vergi aradaki uçurumu azaltmaya yetmiyor (Buna karşıt olarak Demokratik Parti (Democrats), artan gelir seviyesi ile oran anlamında artacak bir vergi sistemini benimsiyor.)

Sonuç olarak, her ne kadar gurup istediği tüm sonuçları elde edememiş ve yer yer polisin sert müdahalesine maruz kaldıysa da, orta sınıfın yıllardan beri, bu büyüklükte protestolara çok alışık olmayan bu ülkede, dile getirmek istediğini iletmeyi başardı. Ne yazık ki bana göre Amerika'nın içinde bulunduğu

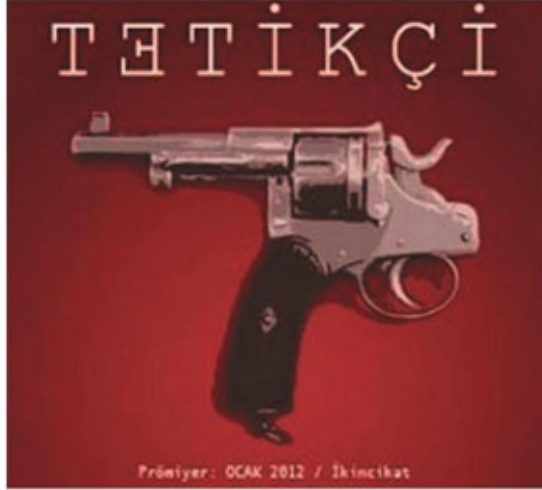

sistem değil; aktivistlerin, devletin bile değiştiremeyeceği bir noktada. Kişisel ve kurumsal kazancın her daim ön planda olduğu bu "oyunda" aslında halk da durmadan çalışan; fakat ne için uğraştığını, emeğinin nereye veya kime gittiğini anlamayacak bir piyon gurubu olarak kullanılıyor. Gelecek yıllarda alınacak kararları, oluşacak yeni protestoları ben de merakla bekliyorum.

Burak ALICI

Tetikçi

Tetikçi, İstiklal Caddesi'nde, oda tiyatrosunun en başarılı mekanlarından biri olan "İkinci Kat"ta oynanıyor. Kendi tanımıyla "küçük bir şehirde başlayıp büyük bir cinayetle sonuçlanan bir suikast", "yoksulluk ve yoksunluğun "memleket meselesi", "erkeklik" ve "kahramanlık" ile örtülme halleri"ni anlatan ve "Türkiye'de yaşamaya alıştığımız suikastleri, çocuklardan katil üreten karanlıkları", Hrant Dink cinayetinin etrafında tartışıyor oyun.

Oyun yazar ve yönetmeni Ebru Nihan Celkan'ın söylediğine göre Hrant Dink cinayetinin hemen akabinde, 2007'de yazılan oyun, biraz da davada yol alınmamış olması dolayısıyla olsa gerek, olayın sosyopolitik tarafından çok insan yönüne odaklanıyor. Sahnede cinayetin gösterilmemesinden de anlaşıldığı gibi, konu organizasyonun fikir babası ve başı olan İbrahim, kendisine "tetikçi" seçtiği Umut, "ocak evi"nde beraber yaşayan Fatih, isteksiz örgüt üyesi Cemali ve jandarma müdürü arasında örülmüş olarak yansıyor karşımıza. Celkan, oyuncularla çalışmaya başlamadan önce hepsinden, konuya kişisel olarak ilgi duymadıkları, yahu meseleyle ilgili kaygı taşımadıkları takdirde projeye dahil olmamalarını rica etmiş. Dolayısıyla oyuncuların sahnede yansıttıkları karakterlerle gerçek kişilikleri arasındaki uçurumdan emin oluyor seyirci, ki bu da performanslarını bir o kadar daha etkileyici kılıyor. Umut'un hiç konuşmayan, konuştuğu takdirde de kekeleyen haliyle hala sokakta misket oynamasından, İbrahim'in polis sorgusunda polis amirleriyle, oradan yarım saate kadar çıkacağına dair girdiği iddiaya kadar oyunun tamamı seyircinin tüylerini diken diken eden detaylarla dolu. Oyunun seyirci kitlesinin de oyuncuları gibi konuya hassasiyeti olan bir grup olmasından dolayı olsa gerek, oyunun dobralığı yer yer rahatsız edici hale dahi geliyor. Öyle ki, içten içe farkında olduğumuz bir gerçeklik olsa da, İbrahim'in ağzından dökülen "Ben tabii çıkacağım buradan, beni içeride tutmak kimsenin işine gelmez." kelimeleri insanı aniden ayıltan soğuk bir tokat gibi.

90 dakikası bittikten, kostümler çıkarıldıktan ve makyajlar temizlendikten sonra geriye kalan çok az söz var. Raket Dink'in, "Bebekten katil yaratan karanlığı sorgulamalı." sözünün üstüne, Türkiye'ye, yargı sistemine, ancak hepsinden çok hepimizin görünürü kabul eden vicdanımıza yöneltilen bir soru: "Tetikçi kim?"

Azra CEYLAN

Volta'nın takip ettikleri: Saint-Joseph'li Aforizmacılar

Alp Gulel(@alpgulel): Bir sınav zorsa zordur zorsa zordur.

Mert İz(@mertiz93): Ortamda sürekli eline cep telefonu alan arkadaş. Napiyorsun telefonla dünyayı mı kurtarıyorsun? Tuş kilidi açıp kapıyorsun işte.

Eren Gazioglu(@Gazioglu94):Öğlen teneffüsünde sıkılan bir okuluz biz.

Yiğit Özen(@iamozen): 1-0 yenik başlayanlar hiçbir şey yapmadan 0'lanalım istiyorlar, eşit olmamız için gol atmanız lazım.

•'3f): Tannın deneysel bi çalışması olduğumu düşünüyorum.

•'3fHavanın durumu ergenlik belirtileriyle çok uyumlu.

İrem(@sousleparasol): İstanbul'da yaşamak demek, bir gününe üç mevsimin sığmasıdır.

Beril Duman(@Beril_Duman): 39,99 TL iyi de, 40 TL pahalı.

Beril Duman(@Beril_Duman): "Can mı? Canan mı?" dediler "Necmiye" dedim. Hiç seçeneklerle kendimi kısıtlayacak insan değilim.

Beril Duman(@Beril_Duman): "Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir" diyen Herakleitos'un Ajda Pekkan'la aynı yüzyılda yaşamadığı nasıl da belli.

Beril Duman(@Beril_Duman): "Senden hoşlanıyorum" demek kolay. Asıl zor olan "şemsi paşa pasajında sesi büzüşesiceler" demek.

Bills(@BillurBektas):Tevfik Fikret, Spinoza'yla oturmuş çember mi doğruya teğettir yoksa doğru mu çembere teğettir diye tartışırken değerli organik bileşiklerimizden ceuçhaşaltı fazla enerjiden dolayı 'ahlaksız' bir biçimde patlayıverir.

2011-2012 Rehberlik Servisi Çalışmaları

- 2011-2012 Öğretim Yılı rehber öğretmenler kurulu toplantısı gerçekleştirilmesi.
- Hazırlık sınıfına başlayan öğrencilerle tanışma amaçlı bireysel görüşmelere başlanması.
- Yurt dışındaki üniversitelerin ve eğitim sistemlerinin tanıtılması amacıyla başvuru yapacak öğrencilerle görüşülerek bilgilendirici dökümanların verilmesi.
- Amerika'ya üniversite eğitimi için gidecek öğrencilerin başvuru formlarının hazırlanıp gönderilmesinde rehberlik edilmesi.
- AFS sınavına girecek öğrencilerin belirlenmesi ve başvuru evraklarının merkeze gönderilmesi.
- Hazırlık sınıfına başlayan öğrencilerle tanışma amaçlı bireysel görüşmelerine devam edilmesi ve sınıf öğretmenleri aracılığı ile öğrencilerin takip edilmesi.
- 12.sınıf öğrenci ve velileri için Fransız üniversitelerinin tanıtımı
- 12.sınıf öğrencilerine İTÜ tanıtımı
- 12. sınıf öğrencilerine Kanada üniversitelerinin tanıtımı
- 10 ve 11. sınıf öğrencilerine (Fransa,ABD, Kanada ve İngiltere Konsoloslukları Eğitim Danışmanları katılımıyla)Yurtdışı Eğitim Fuarı düzenlenmesi
- 10 ve 12. sınıf öğrencilerine üniversite sınav sisteminin tanıtımı
- 11. sınıf öğrencilerine ve velilerine üniversite sınav sisteminin tanıtımı
- 9. sınıf öğrencilerine ve velilerine üniversite sınav sisteminin tanıtımı
- Fransız üniversitelere başvuru yapan öğrencilerin elektronik dosyalarının doldurulmasına rehberlik edilmesi, öğrencilerin gerekli belgelerinin Fransızca olarak hazırlanması.
- Sınıf toplantıları sonucunda gerekli görülen öğrenciler ve velilerle görüşülmesi.
- 12. sınıf öğrencileri ile GSÜ'ye gezi düzenlenmesi Fransız üniversitelere başvuru yapan öğrencilerin elektronik dosyalarının incelenmesi,Campus France'a transfer edilmesi
- ABD'ye başvuru yapan öğrencilere ilgili dokümanların hazırlanması.

- Lise son sınıf öğrencilerinin YGS başvurularının yapılması
- 11 Fen sınıflarına Université Technologique de Belfort-••
- Montbéliard tanıtımı
- AFS sınavı sonucu yurt dışına gitmeye karar veren öğrencilerin dokümanlarının hazırlanması.
- Yaz okuluna gidecek öğrencilere rehberlik edilmesi ve ilgili dokümanların hazırlanması
- GSÜ başvuru formlarının dağıtılması, ilgili işlemlerinin yapılması
- Mesleki yönlendirme amacıyla 9. sınıf öğrencilerine KDE uygulanması
- 11. sınıf öğrencilerine Sabancı Üniversitesi Rektörü Sn.Prof. Dr. Nihat BÖRKER'in konuşması
- 11. sınıf öğrencilerine Bilgi Üniversitesi Öğretim üyesi Sn Prof. Dr. Deniz Ülke ARIBOGAN'ın konuşması
- 11.sınıf öğrencileri ile Okan Üniversitesi'ne gezi düzenlenmesi
- 9. ve 10. sınıf öğrencilerine Saint Josephliler Derneği ile ortak bir çalışma olan « Meslek Paneli » nin düzenlenmesi
- Hz ve 9. sınıf öğrenci ve velilerine "Teknoloji kullanımı" konulu konferans düzenlenmesi.
- 9. sınıf öğrencilerine uygulanan KDE sonuçlarının öğrencilere açıklanması
- Lise son sınıf öğrencilerinin LYS başvurularının 24-30 Nisan tarihleri arasında yapılması
- 11. sınıf velilerine « Fransız Üniversiteleri » tanıtım konferansı düzenlenmesi
- Yurtdışı üniversitelere başvuru yapan öğrencilerinin başvuru sonuçlarının takip edilmesi
- 05 Haziran 2012 Salı günü 11. sınıf öğrencileri için KOÇ Üniversitesi'ne gezi düzenlenmesi

Yeni öğretim yılında öğrencilerimizin eğitim ve öğretimlerine katkı sağlayacak, sağlıklı gelişimlerini destekleyecek etkinliklerimizde tekrar buluşmak dileğiyle .

Rehberlik Servisi

Sandöviç kuşağı (Baby Boomer Kuşağı) ebeveynler ve Y Kuşağı çocuklar?
Teknoloji kullanımı azı karar çoğu zarar mı?
Hangi yaşta teknoloji ile tanışmalı?
Online gençlik

Konuşmacı: **Refika YAZGAÇ**
Uzman Psikolojik Danışman / Aile Terapisti / Psikodramacı

: 19 Nisan 2012 Perşembe
saat: 19.00-20.30

: Konferans - Kokteyl

: Özel Saint Joseph Fransız Lisesi
Tiyatro Salonu

Nuh'un Gemisi

Nuh'un Gemisi Nedir?

Nuh'un Gemisi Saint-Joseph Lisesi önderliğinde başlatılmış bir sosyal sorumluluk projesidir. İçerik açısından diğerlerinden ayrılarak yardımlar, temel ihtiyaçlar yerine peluş oyuncakları bünyesinde barındırır. Van'da gerçekleşen ve birçok hayatı sarsan depremin ardından okulumuz yaptığı yardımlarla birlikte bu sefer farklı bir adım atıyor. 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nın şerefine Saint-Joseph'in bahçesinden Van çocuklarının kalbine bir gemi kalkıyor.

Okulumuzun marangozunun ciddi emeklerle kısa sürede hazırladığı geminin içine tüm Türkiye'den oyuncaklar geliyor. Projeye göre gönderilen oyuncakların peluş olması gerekli; çünkü peluş uzun sürede zarar görmeyen ve vermeyen oyuncaklardan. Bu nedenle gemiye «Nuh'un Gemisi» adı verildi. Amaç: Depremin yarattığı yıkımı biraz çocuklara unutturmak; çünkü yaşadıkları travmanın ardından Van çocukları uyuyamıyorlar. Sarılacak kucaklar, tutacak eller arıyorlar. Bizler de kalbimizi peluşlarla sunuyoruz...

Önceleri nasıl dolacağını düşündüğümüz gemiye 31 Mart'taki açılışında sanki oyuncaklar yağıyor. Akın akın insanlar gemiyi ve DBM'yi görmeye geliyor. Öyle bir gün ki herkes harıl harıl çalışıyor. Yediden yetmişe gelen tüm insanlara hoş bir gün yaşatmak için herkes bir işin ucundan tutuyor. Kimi çocuklar Van'daki kardeşlerine oyuncakları kendileri bırakmak istiyor, kimisi de onlara resimler yapıyor ve üzerlerine isimlerini yazıyorlar. Bazılarıysa DBM'de yapılan masal şölenine katılıp masallar dinleyip, hayvanlarla ilgileniyor. Sabah saat ondan öğlen bire kadar açık olduğunu belirttiğimiz müzeyi kapatmaya gönlümüz elvermiyor. Gösterilen ilgi bizi daha fazla çalışmaya teşvik ediyor. Saat ikide müzeden son ziyaretçiyle birlikte çıkıyoruz. Hepimizin yüzünde gururla harmanlanmış bir gülümseme, yorumlar muhteşem. Gemiden oyuncaklar taşıyor.

Ziyaretçiler bizlerin sanki yıllardır müze gezdiren görevliler kadar güzel ilgilendiğimizi söylüyor, bu güzel gün için teşekkür ediyorlar. 31 Mart başarıyla son buluyor. Oyuncaklar bahçemizden Van çocuklarının kalbine, diğer her şey Saint-Joseph'in kalbinden Van'daki kardeşlerimize.

Meltem ÇELİK - Ceren SEZGİN

30 Ağustos İlköğretim Okulu

Kardeş okulumuz olan, 30 Ağustos İlköğretim Okulu öğrencileriyle yılda bir kez gerçekleştirdiğimiz etkinliğe okulumuz öğrencileri aktif olarak katılmaktadır.

Onlara okulumuzu gezdirerek, bu sırada sohbet edip oyunlar oynayarak güzel bir gün geçirmelerini sağlamaya çalışıyorlar. Bu etkinlik hakkında Sosyal Yardım Kulübü rehber öğretmenlerinden Eda Altınış ile gerçekleştirdiğim röportajı sizlerle paylaşmak isterim.

A. Y.: Yapılan bu etkinliğin genel amacı nedir?

E. A.: Kardeş okulumuz olan 30 Ağustos İlköğretim Okulu'nda 50 tane burslu öğrencimiz bulunmaktadır. Bu öğrencilere Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği aracılığıyla ulaşılmaktadır. ÇYDD'nin ev ziyaretleri ve genel değerlendirme envanterleriyle seçtiği öğrencilere burs veriyoruz. BU öğrenciler ekonomik zorluk içerisinde olan, okumaya gayretli ve başarılı öğrenciler arasından seçilmektedir. 50 öğrenci her sınıfa eşit miktarda bölüştürülmektedir. Böylece her sınıfın bir veya iki kardeş öğrencisi olmaktadır. Senede bir kez bu öğrenciler okulumuzu ziyarete gelmektedir. Tüm bir günü okulumuzda geçiren bu öğrencilerle her sınıftan seçilen iki temsilci öğrenci ilgilenmektedir. Birlikte geçirdikleri bir gün sonrasında, birbirleriyle kaynaşan öğrenciler kendilerinden farklı bir dünyayı tanıma olanağı bulmaktadır. Aynı şekilde bizim öğrencilerimiz de burslu öğrencilerle sohbet ederek başka bir çevreyi, aileyi yakından tanıma, paylaşımında bulunma fırsatı yakalamaktadırlar. Böylece bu öğrenciler ve bizim öğrencilerimiz arasında arkadaşlık bağları kurulmaktadır.

A.Y.: Burslarda hedeflenen kitle nedir?

E.A.: Burslarda hedeflenen kitle ekonomik zorluk içerisinde başarılı ve okumaya gayretli öğrencileri tespit ederek bunlara yardımcı olmaktır. Lasalyen eğitim felsefesinin temelinde dayanışma, yardımlaşma ve kardeşlik değerleri bulunur. Bu aktivite ile lasalyen felsefesi hayat bulmuştur. Sadece maddi yardımla yetinilmemiş, manevi olarak da paylaşım sağlanmıştır. Burslu öğrencilerimiz okulumuza geldiklerinde ilk karşılaşmadan sonra, gün tiyatro salonundaki programlarla devam etmektedir. Ziyaretçi öğrencilerimiz Saint Josephli kardeşleriyle birlikte yemek yedikten sonra sınıflara dağılmakta ve bazı derslere katılmaktadırlar. Bu sohbet ve paylaşım sonrasında öğrenciler arasında arkadaşlık bağları kurulmakta, hatta kimi öğrenciler birbirlerinin telefon ve e-posta adreslerini alarak mesajlaşmaya ve bu kurulan bağı koparmamaya çalışmaktadırlar.

A.Y.: Yardımlaşma sonucu hayata artı bir değer olarak katılmış öğrencilerin başarılarından örnekler verebilir misiniz?

E.A.: Bizi en mutlu eden şey, bu bursları alan öğrencilerin lise giriş sınavlarında iyi puanlar alarak başarılı okullarda okuma imkanı kazandığını görmektir. Bu onların ilerideki başarılarını da olumlu yönde etkilemektedir.

A.Y.: Yardımlaşma ve dayanışma ruhunun okulumuz öğrencilerine katkısı nedir?

E:A: Bu konuda iki öğrenciden aldığım geri bildirimini paylaşmak isterim.

Yağmur Ertuğrul: Sadece bir gün geçirmemize rağmen çok bağlanmıştık onlara. Onlar da bize tabii. Aslında bu kadar uzakken bu kadar yakın olmak alışılmışın dışıydı. İşte biz, Saint Joseph olarak bunu başarmıştık. Çok sevmiştik onları onlar da bizi elbet. O kadar masum o kadar çekingendiler ki başta. Daha sonra hem yaşlarımızın yakınlığı hem de okula, çevreye alışmışlığın verdiği rahatlıkla konuşmaya, anlaşmaya, sohbetler etmeye başladık. Aslında bizlerden farklı değillerdi, sadece koşullarımız farklıydı. Bizler şarkılar söylerken onlar da söylediler, beraber oyunlar oynadık, yemek yedik ve daha çok konuştuk diyebilirim. Anlattıkları hayatlar aslında hem çok uzak hem de hayatın ta kendisiydi. Bu gezi hem onların ufkunu açmış hem de bizim, hayatın el bebek gül bebek olmadığını görmemize yardımcı oldu. Ama en önemlisi yeni arkadaşlar, kardeşler kazandık, onlar da ablalar, ağabeyler tabii.

Gizem Yönet: 30 Ağustos İlköğretim Okulu'yla yıllardır yürütülen kardeşlik projesinde ben de dört yıldır yer alıyorum. Her sene okulumuza yaptıkları ziyaretleri heyecanla ve telaşlı bir hazırlıkla bekliyorum. Buraya gelince hemen kaynaşıp, keyifli dakikalar geçirdiğimiz bu öğrenciler artık kardeşlerimiz gibi oldular. Bir anımı sizinle paylaşmak isterim. Bu sene arkadaşlarımızın verdiği konser sırasında kardeşlerimizden biri sahneye çıkıp eşlik etti ve bir diğeri ise şiir okudu. Bu olay bizi çok motive etti, bizden aldıkları güç ve sevgiyle neler yapabileceklerini gördük. Böyle bir organizasyonda yer almamıza olanak sağladığı için kulübüme ve okulumuza teşekkür ediyorum.

Bu röportaj için Eda Altınış, Yağmur Ertuğrul ve Gizem Yönet'e teşekkürlerimi sunarım. **Unutmamalıyız ki bizim yaptığımız küçük maddi yardımlar ve manevi paylaşımlar onların hayatında köklü değişiklikler oluşması için büyük bir adımdır.**

Alaz YALIM

Sancılı Bir Dönem Gençlik

Gençlik dönemi, çocukluk ve yetişkinliğin arasında ince bir çizgidir; bu yüzden bu dönemi doğru bir şekilde yaşamak çok zordur ki bu dönemin yetişkinliğe veya çocukluğa az da olsa kaymadan yaşanması neredeyse imkansızdır. Hayatın bu güzel döneminde gençlerin etrafındakilere veya kendine zarar vermeden dolu dolu yaşayabilmesi çok önemlidir; zira bu gençler büyüdüklerinde ülkelerin başına geçecek; çalışan, üreten ve düşünen yetişkinler olacaklar. Bu dönemdeki gelişimimizde hiç şüphesiz arkadaş çevremizin, ailemizin ve aldığımız kararların etkisi büyüktür.

Aile, herkes tarafından ilk eğitim yuvası olarak görülür ki bu oldukça yerinde bir tespittir. İnsan, çocuk da olsa yetişkin de, ailesine her zaman akıl danışabilir ve işe yarar cevaplar alabilir; çünkü hiç şüphesiz bizleri büyüten ailelerimiz bizi en iyi tanıyan insanlardandır. Gençlik döneminde aileye danışmak, aileyle tartışmak ve aileye sorunları anlatmak hiç şüphesiz bizleri rahatlatacak ve onların da bizi daha kolay anlamasını sağlayacaktır. Bu dönemde aileyle sağlıklı bir iletişim içinde olmak kişiler arasındaki empatiyi artırır ve bu da tarafların mutlu olmasını sağlar.

Bu dönemde bizi etkileyen etmenlerin biri de herkesin özellikle üstünde durduğu arkadaş çevresi ve arkadaş seçimidir. Özenmeyle bu dönemde edinilmesi çok kolay olan kötü alışkanlıklar her zaman arkadaş çevresiyle bağdaştırılır; fakat eğer genç arkadaşlarından görüp uyum sağlamak için böyle alışkanlıklar ediniyorsa bu gencin iradesinin zayıf olmasından ve dışlanma korkusu yaşamasından kaynaklanmaktadır. Gencin arkadaş grubu, genci bu zararlı alışkanlıkların birini edinmeye zorlamıyorsa gencin edindiği zararlı alışkanlıklar arkadaşlarının suçu değildir. Ayrıca aileler asla unutmamalı ki insanların kötü alışkanlıkların olması onların kötü kişiler olduğu anlamına

gelmez, kötü alışkanlıkların olmaması iyi kişiler oldukları anlamına gelmediği gibi.

Gençlik dönemi, hızlı yaşanan, bir anda geçip giden bir dönemdir; bu yüzden olsa gerek ki gençler her zaman sabırsız ve acelecidir. Aceleci ve sabırsız olmak da kötü sonuçlar doğabilir, mesela gençken aceleyle aldığımız bir karar bizi gelecekte pişman edebilir. Buna örnek olarak sigaraya başlamayı veya dövme yaptırmayı verebiliriz. Bunlar, genellikle gençlerin anlık verdiği kararlardır ve sonuçları düşünülmez. Gelecekte bunlar yüzünden başa gelebilecekler göz önünde bulundurulmaz; fakat gelecekte sorun yaşamaya başladığında pişmanlık duyulur. Sigara yüzünden geçirilen bir hastalık, ya da saklanamayacak bir dövme yüzünden kaçırılan bir iş imkanı kişinin geçmişte aldığı kararlar yüzünden pişmanlık duymasına sebep olacaktır. Bu yüzden, gençken böyle kararlar almadan önce iki kere düşünülmesi, mümkünse daha büyük ve tecrübeli insanlara danışılmasıdır.

Kısacası, gençlik dönemini mutlu, rahat ve olabildiğince eğlenceli yaşamak; gelecekte bu dönemde yaptıklarını pişmanlıkla değil de yüzde hafif bir tebessümle, özlemle anımsamak yine gencin elinde. Aileler de bu dönemde gence olabildiğince destek olarak gencin sağlıklı bir birey olarak yetişmesini sağlayabilirler. Gençlere düşen tek şey, bu dönemde etrafındakilerin sözünü dinleyerek kendini geliştirmek ve başkalarına özenmeyip kendi olmaktır. Hiç şüphesiz böyle yetişen gençler büyüyünce iyi yerlere geleceklerdir.

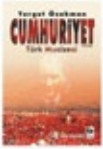
Zeynep DOĞAN

Önerdiğim Kitaplar

Atatürk'ün Yanı Başında

M. Kemâl Ulusu, Doğan Kitap
Atatürk'e inanılmaz derecede bağlı olan kütüphanecisi Nuri Ulusu, en yakınındaki kişilerden biri olarak hizmet ettiği 12 yılın birikimiyle ulu önderin çeşitli konulardaki düşüncelerini aktarıyor. Onun sofrasına, gezilerine, ideallerine farklı yorumlar ve açıklamalar getiriyor.

Cumhuriyet: Türk Mucizesi

Turgut Özakman, Bilgi Yayınevi
Serinin üçüncü, Cumhuriyet kitaplarının birincisi olan kitap Büyük Zafer'den Cumhuriyet'in kuruluşuna kadar geçen süreyi kapsıyor. Atatürk'ün emperyalizmle savaşından Lozan'a; saltanatın kaldırılmasından Millî Mücadele kadrolarına kadar tüm olaylara değiniliyor. Kitap Cumhuriyet'in ilanı ile sona eriyor.

Günlükler

Kâzım Karabekir, Yapı Kredi Yayınları
Kâzım Karabekir Paşa'nın günlük olarak tuttuğu notları onun fikirlerini en doğru yansıtabilecek kaynaktır. Kitapta Kâzım ve Mustafa Kemâl Paşaların fikir ayrılığına düştükleri konuların ve sebeplerinin ufak ipuçlarını da bulabilirsiniz.

Türk Promethe'ler

Kansu Şarman, İş Bankası Kültür Yayınları
Cumhuriyet'in ilk dönemlerinde okumaları için Avrupa'ya gönderilen öğrencilerin yaşamlarından kesitler. Cumhuriyet'in gereksinim duyduğu yetişmiş insan gücünü sağlayabilmek için Atatürk'ün batı eğitimi almaları amacıyla Avrupa'ya gönderdiği 40 öğrencinin yurda döndüklerinde kendi alanlarında nasıl birer öncü olduklarını anlatıyor. Mutlaka okunmalı.

Arapların Gözünden Haçlı Seferleri

Amin Maalouf, Yapı Kredi Yayınları
Kitap, adından da anlaşılacağı üzere Haçlı Seferlerini arapların gözüyle görmemizi sağlıyor. Bu olayı bir türlü geride bırakamadıklarını ve reddederek dinsel kimliklerini koruma çabalarını anlatıyor.

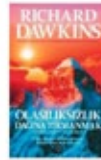
ABD'nin Siyasal İslamla Dansı

Emre Kongar, Remzi Kitabevi
Ortadoğu ile Amerika ilişkilerini incelediği kitabında Kongar Türkiye'nin bu konuda model olup olamayacağını irdeliyor. Ülkemizin önündeki seçeneklerin neler olabileceğine değinliyor. Amerika'nın gop projesi, soğuk savaş döneminde islam dünyası ile olan bağları üzerine tespitlerini paylaşıyor. Mutlaka okunmalı.

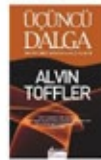
Zeki Olduğunu Düşünüyor musun?

John Farndon, NTV Yayınları
Oxford ve Cambridge Üniversitelerinin mülâkat soruları ve olası cevaplarını içeren bu kitapta verilen cevapların doğruluğundan çok cevabı veren adayın konuya nasıl yaklaştığı önemli. En önemlisi ise bir sorunun cevabının biricik olmadığı.

Olasılıksız Dağına Tırmanmak

Richard Dawkins, Kuzey Yayınları
Evrimin önemli savunucularından Dawkins verdiği teknik bilgilerle ve muhteşem örneklerle yine göz kamaştırıyor. Uçamayan hayvanların kanatlarının evrimi, gözün yapısı gibi günlük hayatta üzerinde pek de düşünülmemeyen konuları berrak bir şekilde açıklıyor.

Üçüncü Dalga

Alvin Toffler, Koridor Yayıncılık
Çağın önde gelen yönetim ve gelecek bilimcilerinden Toffler'a göre yeni uygarlık bilinen hiç bir kalıba ve dogmaya uymayacak. Toffler toplumun her kesiminden dünyayı bir şekilde yönlendiren insanlarla konuşarak, çok sayıda ülkenin yayınlarını takip ederek elde ettiği bilgilere dayalı tespitlerini paylaşıyor.

Cahillikler Kitabı 3

Sağlık, Werner Bartens, NTV Yayınları
Sağlık konusunda doğru bildiğimiz yanlışlara değinen kitaptaki bilgiler konunun uzmanı kişilerin ağzından aktarılıyor. Cahillikler serisinin önceki kitapları gibi bu kitapta da okuduğunuzda sizi şaşırtacak bilgiler var.

80'lerde Çocuk Olmak

Kadir Aydemir, Yitik Ülke Yayınları
Yazar çocukluğunu 80'li yıllarda yaşamış kişilerin anılarını derlemiştir. Ben okurken keyif aldım. Hele bilgisayarlarla ilgili kısımlar nereden nereye geldiğimizi çok güzel anlatıyor. Nostalji yapmak isteyenler için birebir.

Aslı Nemutlu anısına
ağaç dikimi

Aslı NEMUTLU
ANISINA
24.03.1994 - 12.01.2012

SJ Spor Şenliği
2012
(Sport en Fête)

Okul Sporları
Eskrim Gençler
İstanbul
Şampiyonası
Birincisi
Bora BİREN

Une création d'après le "Cancré" de J.Prévvert

**Istanbul Özel
Saint-Joseph Fransız Lisesi**
Dr. Esat Işık Cad. No: 66
34710 Kadıköy - İSTANBUL
T: +90 216 336 17 28
F: +90 216 348 71 69
www.sj.k12.tr